

Malachi Martin

Az elhagyott szőlőskert

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Az elhagyott szőlőskert

Beszélgetés Malachi Martinnal

*Miként árulják el az Egyház modern tagjai
a katolikus vallást*

Impresszum

Malachi Martin
Az elhagyott szőlőskert
Interjú Malachi Martinnal

A fordítás alapjául szolgáló mű:
The Deserted Vineyard
Interview with Malachi Martin
Triumph Communications

Fordította és a lábjegyzeteket készítette
Felsővályi Erzsébet

A szentírási idézeteket a Szent István Társaság által kiadott fordításból vettük (1973)

ISBN 978-615-80792-3-5

© Magyar fordítás: Felsővályi Erzsébet

Kiadó: Felsővályi Ákos

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet 2009-ben jelent meg a Triumph Communications (P.O. Box 126, Wellesley, Ontario, N0B 2T0, Kanada, www.triumphcommunications.net) kiadásában, az ISBN 978-0-9732148-3-3 azonosítóval. A magyar fordítás és elektronikus kiadás a Triumph Communications engedélyével készült, és az ISBN 978-615-80792-3-5 azonosítóval jelenik itt meg. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a Triumph Communications-é és a fordítóé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Jegyzet.....	4
Köszönetnyilvánítás.....	5
Előszó.....	6
I. rész: A Júdás komplexus	7
II. rész: Szent Péter utódja	23
III. rész: A katolicizmus lényege	39

Jegyzet

Az elhagyott szőlőskert Malachi Martinnal, a nagyszerű íróval, egykori vatikáni bennfentessel és ördögűzővel folytatott három beszélgetés magnószalagra vett szövege. Ez az interjú az ötödik része annak a beszélgetés-sorozatnak, amelyet Bernard Janzen kanadai újságíró és könyvkiadó Martin atya életének utolsó évtizedében rögzített. A sorozat többi tagja: *A kiforgatott katolicizmus*, *Az örök háború*, *A sötétség birodalma* és *A megláncolt Péter* mindmáig megvásárolható a kanadai Triumph Communications kiadónál.

**Apósomnak,
a néhai Vincent Krasna-nak,
aki a Triumph Communications
munkájának nagylelkű támogatója volt.**

Adj, Uram, örök nyugodalmat neki,
és az örök világosság fényeskedjék neki.
Nyugodjék békében.
Amen.

Köszönetnyilvánítás

Ezt a könyvet apósomnak, Vincent Krasna-nak ajánlom. Életében rendíthetetlen támogatója volt a Triumph Communications munkájának. Szeretnék köszönetet mondani Rodney Rawdingnak e könyv három interjújából az első legépeléséért. Nagylelkű adományával *Az elhagyott szőlőskert* kiadásában is segített. Köszönetet mondok Anne Judinnak és Pat Xaviernek, akik nagy hozzáértéssel lektorálták a könyv kéziratát. Végül a nyilvánosság előtt szeretném kifejezni elismerésemet feleségemnek, Miriamnak és gyermekeimnek a Triumph Communications színpalái mögött végzett munkájukért.

Bernard Janzen

Előszó

A nagy olasz költő, Dante Alighieri *A pokol* című művében Karióti Júdás a pokol legmélyebb bugyrába vettetik. Nekünk ma Júdás a gonosz megtestesítője, Martin atya azonban úgy véli, hogy Karióti Júdás nem volt rossz ember abban az értelemben, hogy tudatosan rosszat forralt volna. Nem akarta, hogy Jézust megöljék, és megbánta tettét, amikor rájött, hogy mit okozott. Júdás letért a helyes útról, de nem rosszakaratból, hanem mert úgy gondolta, hogy ő jobb utat tud, mint Urunk. Martin atya ezt a fajta eltévelyedést nevezi Júdás komplexusnak.

Martin atya szerint a mai egyházi emberek a Júdás komplexust élik meg, amikor kitárják karjukat a világ felé, ahelyett, hogy a gonoszságai ellen harcolnának. Úgy gondolják, hogy az ő útjaik eredményesebbek, mint az Egyház megszentelt hagyományai. A legtöbb katolikus mégsem tartja árulóknak ezeket a liberális egyházi embereket, mert nagyon finoman, körmönfontan cselekszenek. A liberális püspökök nem hirdetik hangosan, mint Luther Márton, hogy „a mise büzlik az áldozat miatt”. Ehelyett tetteikkel aláássák az Egyház tanításait, például úgy, hogy csak színleg támogatják az életpártiak mozgalmát, ahelyett hogy teljes szívvel segítenék. Jellemző a mai egyházi emberekre, hogy nem hajlandók határozott állásfoglalásra a katolikus hit és erkölcs kérdéseiben. Fontosabb nekik a világ véleménye, mint a katolikus tanítás megtartása.

Az elhagyott szőlőskertben Martin atya felelősségre vonja a püspököket, akik elmulasztják azt a kötelességüket, hogy tisztán megtartsák az Egyház tanításait. Felelősségre vonja azokat az óvatoskodó konzervatívokat is, akik nem emelnek szót a hit védelmében, a modernisták árulásával szemben. A modern egyházi emberekhez hasonlóan ezek a se hideg, se meleg konzervatívok is gyakran fontosabbnak tartják világi hírnevüket, mint hogy Krisztus katonái legyenek. A föld katolikusainak hivatása, hogy harcos Egyházat alkossanak, és elkerüljék a langyos közönyt. „De mivel langyos vagy, se hideg, se meleg, kivetlek a számból.” (Jel 3,16). A hit és erkölcs kérdéseiben a katolikusok nem lehetnek határozatlanok. Az Egyesült Királyság volt miniszterelnöke, Margaret Thatcher találóan fogalmazott, amikor felelősségre vonta a Brit Konzervatív Párt középutas tagjait: „Az út közepén állót az a veszély fenyegeti, hogy mindkét irányból elgázolhatják.”

Mindannyiunk számára erős a kísértés, hogy az embertársainktól várható tiszteletet hitvédelmi kötelességeink fölé helyezzük. Nehéz nem törődni azzal, hogy barátaink, szomszédaink és családtagjaink mit gondolnak rólunk. Mégis, erőt meríthetünk abból a megfontolásból, hogy halálunk óráján nem a barátaink, szomszédaink és családtagjaink, hanem Urunk fog ítélni végzetünkről.

I. rész: A Júdás komplexus

Bernard: Ebben az interjúban, amit Martin atyával New Yorkban készítettünk, a püspökökről fogunk beszélni, és arról, hogy milyen szerepet játszanak az Egyház újrafarmálásában. Egy példával szeretném kezdeni, ami talán jellemző lesz a helyzetre. A Human Life International (HLI)¹ Montrealban tartott konferenciájáról szeretnék beszélgetni. Hallotta, hogy mi történt ezen a néhány hete tartott konferencián?

Martin atya: Igen, hallottam erről a konferenciáról. Valójában beszélnem is kellett volna ott, de az egészségem nem engedte, hogy elmenjek. Így telefonon beszéltem az egybegyűlteknél körülbelül 20 percen keresztül, de nem voltam ott. Sok barátom volt ott, és láttam a felvételeket a konferencia elleni tüntetésekről. A baj ott volt, hogy a helyi kardinális és helyettese mindjárt az elején kinyilvánította, hogy nem fogadja szívesen Montrealban az abortusz ellen és a magzat emberi jogai mellett harcoló konferenciát. Egy ideig kétségesnek látszott az is, hogy a konferencia résztvevőinek a helyi bazilikában mondhatnak misét. Végül is rávették a kardinálist, hogy használhassák a bazilikát. A helyi egyházi hatóságok nagyon hidegen és ridegen fogadták a konferenciát. Az HLI ráadásul tüntetők tömegével is szembe találta magát. Mellesleg, a rendőrség semmilyen módon nem korlátozta a tüntetőket. Az HLI-nek védtelenül kellett túrnie az ellene irányuló ordibálást, szitkozódást, sőt fizikai bántalmazásra is volt példa. Az erről készült videó tényleg olyan, mint egy Halloween²-re készült horror film. Az egész olyan volt, mint az ördögök parádéja. A lényeg az, hogy Jean-Claude Turcotte kardinális³ és kísérete nagyon langyosan fogadta a HLI-t. Abban a percben, hogy meghallotta az ellenzék tiltakozását az HLI ellen, Turcotte kardinális közölte, hogy nem látja szívesen őket. Nem szívesen látott vendégek.

Bernard: Hogy a hallgatónk tudják: az HLI ellen tüntetők nagy része gyakorló homoszexuális volt, és üvegeket hajigáltak, és az Úr Jézus elleni sértéseket kiabáltak.

Martin atya: Üvegcsereppel töltött kondomokat hajigáltak. Nem akarom a hallgatóságot sérteni mindannak elismertésével, amit ez a férfiakból és nőkből álló gyalázatos csöcselék mondott és tett. Szégyenletes jelenet volt. Ez a tömeg úgy megfélemlítette a papságot, hogy azok aztán teljesen elhatárolták magukat a HLI-től. A lényeg, amire jutottunk az, hogy a papságban nincs gerinc. Nem harcosak, nem szolgálják a katolikus ügyet. Rögtön összeroppannak, így nem csoda, hogy Kanada bajban van. Kanadában az abortusz könnyen kapható. A kanadai egyház bajban van. A papság tutyi-mutyi, és a dogmákat kiszórják. A katolikus iskolákban bőven van szexuális oktatás, de valódi hitoktatás alig. Így a kanadai egyházat megfosztják katolikus jellegétől, és a püspökök azok, akik felelősek mindezért!

Bernard: Ebben a konkrét esetben Turcotte kardinális a homoszexuálisok tiltakozására reagálva támadta a Human Life Internationalt.

¹ 1981-ben Amerikában alapított, 80 országot behálózó római katolikus szervezet, amelynek célja az emberi élet (fogamzástól a természetes halálig) és a természetes, házasságon alapuló család intézményének védelme.

² Ősi kelta hagyományokból kialakult ünnep október 31. éjszakáján, a Mindenszentek napjának előestéjén, amit elsősorban az angolszász országokban tartanak, bár mára már az egész világon elterjedt a divatja. Jelképe a belsejében mécsessel világító töklámpás, de más, ijesztő tárgyakat (csontváz, sírkő, szellemek) is használnak díszítésre. Több horrorfilm kapcsolódik e naphoz – erre utal Martin atya. Egyébként hagyományosan gyerekek jelmezbe öltözve házról házra járnak és cukorkát, csokoládét és más adományokat gyűjtenek.

³ 1990-től 2002-ig Montreal római katolikus püspöke.

Martin atya: Így van! Szerinte az HLI vizsályt szító bajkeverők gyülekezete. Megkérdezte, hogy az HLI miért háborgatja őt egyáltalán. És hogyan reagált a vitára? Az HLI elleni támadással. Ma már tudjuk, hogy az egész HLI elleni tiltakozó felvonulást a B'nai Brith⁴ rendezte. A B'nai Brith Anti-Defamation League⁵ nyilvánvalóan eléggé ráijesztett Turcotte kardinálisra ahhoz, hogy minden segítséget megtagadjon az HLI-től. Ez szégyenletes viselkedés volt a kardinális részéről. Illusztrálja azt a megállapításunkat, hogy a mai püspökök gyengék, és sok már el is veszítette katolikus hitét. Ilyen szomorú az Egyház állapota.

Bernard: Ami tehát Montrealban történt, máshol is megtörténhet, nem volt egyedi eset.

Martin atya: Ó, nem! Ó nem! Mindenhol ez történik. A püspökök nem támogatják őszintén az abortusz ellenes mozgalmakat. Ez az igazság. Észak-Amerikában, az Egyesült Államokban és Kanadában együtt körülbelül 250 az egyházmegyéék élén álló püspökök száma. Ezen felül vannak segédpüspökök is. Ha ezek mind kivonulnának holnap az utcára az abortusz ellen tüntetni, elérnék, hogy az USA és Kanada megváltoztassa az abortusztörvényeket. De nem vonulnak ki. Miért? Mert valójában nem abortusz ellenesek. Nem abortusz ellenesek!

Bernard: Hogy lehet, hogy az Egyesült Államok és Kanada püspökei nincsenek nagyon felháborodva az abortusz miatt? Ez teljesen ellentmond a katolikus tanításnak.

Martin atya: Ez hit kérdése. Nem mindet, de sokat a püspökök közül már nem lehet katolikusnak nevezni. Nem hisznek többé. Mondok egy példát. Van egy Catholic Campaign for Human Development (CCHD)⁶ nevű szervezet. Az idei éves összejövetelükön negyven püspök vett részt. A konferencia egyik eseménye egy különleges mise volt, akrobatatrikót viselő táncosokkal, és olyan zenével és énekszámokkal, aminek egyáltalán semmi köze az Egyházhhoz. Felállítottak egy hatalmas asztalt, borral teli serlegekkel. Miután a püspökök „megszentelték” a bort (nem hiszem, hogy érvényes szentelés volt), a résztvevők odamentek, és felkortyolták a bort, közben társalogtak, mintha csak egy koktélpartin lennének. Senki ne mondja nekem, hogy tényleg hitték, hogy ez Jézus vére volt. Azt se mondja senki, hogy valóban hitték, hogy a kenyér, amit „megszenteltek” Jézus teste volt.

Bernard: Szóval úgy itták azt a bort, mintha...

Martin atya (közbevágvva): Mintha pusztán bor lenne! Mintha egy koktélt innának. A tiszteletnek még a látszatával sem törődtek. Hihetetlen, hogy mind a negyven püspök részt vett ebben a komédiában. Fel tudnám sorolni a nevüket, de nem akarom, hogy a püspöki ábrázatuk elvörösödjék a szégyentől. Nem hitték, hogy a bor Jézus Urunk vérévé változott és a kenyér a testévé. Ez egyszerűen lehetetlen. Nem hitték igazán, hogy az volt a fensége, ereje és mindenhatósága az Isten Fiának, aki meghalt a kereszten, aki uralkodik a mennyben, és aki ítélni fog élőket és holtakat fölött. Nem, ezt nem hitték.

⁴ B'nai Brith a világ legrégebbi, 1843 óta működő zsidó segélyszervezete. Célja, hogy az egész világon biztosítsa a zsidó hagyományok megőrzését és harcoljon az antiszemitizmus ellen.

⁵ Anti-Defamation League (ADF) a B'nai Brith által 1920-ban az USA-ban alapított szervezet, amelynek célja az antiszemitizmus és minden társadalmi igazságtalanság elleni és a polgárjogokat védő harc volt.

⁶ Az amerikai katolikus püspökök által a szegények és a hátrányos körülmények között élő családok, közösségek megsegítésére létrehozott szervezet.

A lényeg az, hogy sok püspök hitében már nem katolikus. Nem katolikusok többé! Szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy valamilyen különös átmeneti állapotban vannak, és minket is magukkal vonszolnak. Többé nem hisznek! Ezért zárnak be templomokat, hagynak meg homoszexuálisokat a pozíciójukban, és nem távolítják el az eretnek tanárokat a szemináriumokból. Ez a helyzet a püspökökkel. Ez a helyzet az Egyházzal.

Bernard: Van egy másik kérdésem. Bostonban Law kardinális⁷ lényegében elfojtotta a katolikusok abortusz klinikáknál rendezett tüntetéseit. Pedig, emlékszem, amikor Law kardinálist kinevezték, azt mondták róla, hogy ő a pápa jobb keze. Azt mondták róla, hogy konzervatív. Sokszor láttam már ilyet. Kineveznek püspököket azzal, hogy konzervatívok, hogy majd rendet fognak teremteni, aztán semmi sem történik. Miért?

Martin atya: Semmi sem történik, mert kezdettől fogva hiányzik belőlük a hit. Nincs hitük! Nem azért nevezik ki őket, mert hívők, hanem mert barátaik vannak Rómában.

Bernard: De ezeknek az embereknek az a hírük, hogy konzervatívak.

Martin atya: Az csak a hírük. Law kardinális egyáltalán nem konzervatív. Például emlékszem, hogy az ő püspöksége idején érvénytelenítették Ted Kennedy⁸ házasságát. Az ilyen megsemmisítés egyszerűen válás, csak éppen másképp hívják. Nem, Law kardinális nem konzervatív. Law kardinálist csak egy dolog érdekli, és az Law kardinális előmenetele. Azt reméli, hogy kardinálisnál is magasabb rangra emelkedhet, még pápa is lehet belőle. Nem konzervatív a szó semmilyen katolikus, de még keresztény értelmében sem. Vissza kell mennünk abba az időbe, amikor ezek az emberek még nem voltak kardinálisok, még püspökök se voltak. A hitüket már régen elvesztették, talán nem is volt nekik soha. Nem tudom. Minden eset más. Van néhány szent is a püspöki karban. Ehhez nem fér kétség. Ismerek két vagy három amerikai püspököt, akik jó püspökök, és az egyik közülük kétség kívül szentéletű. De a többség? Ó, nem. A legtöbbször hitére nincs garancia. Különben nem viselkednének úgy, ahogyan viselkednek. Nem tudnának úgy viselkedni!

Bernard: Érthetetlen, ami történt. Sokuk idősebb ember, még a II. vatikáni zsinat előtt jártak szemináriumba. Mi történt? Már akkor sem hittek?

Martin atya: Valószínűleg nem. Nem hiszem, hogy olyan könnyű elveszíteni a hitet. Sokkal korábban elvesztették, és a magas hivatal csak megerősítette a hitetlenségüket. Vizsgáljuk meg kicsit ennek a helyzetnek a hátterét. A II. vatikáni zsinat kiadott egy dokumentumot, aminek a címe „Lumen Gentium”, azaz „A keresztények világossága”. Ez a dokumentum az Egyház lényegével foglalkozik. Választ ad arra a kérdésre, hogy mi az Egyház. A Lumen Gentium hatalmas változást hozott. Hadd magyarázzam meg.

1964 novemberében vagyunk. Másnap egy nagyon fontos zsinati szavazás lesz. A szavazás tárgya a következő: „Az Egyház püspökeinek ugyanolyan hatáskörük és hatalmuk legyen, mint a pápának, mind az egyetemes Egyházban, mind a saját egyházmegyéjükben.” Ez fontos szavazás lesz. A pápa egyik asszisztense, aki ma püspök – de akkor még nem volt az – lement a tanácssterembe, amit a peritusok használtak. A peritusok a zsinaton résztvevő püspökök tanácsadói. Ez az asszisztens azért ment a tanácssterembe, mert ott felejtette a

⁷ Bernard Francis Law (1931–2017), Boston katolikus érseke 1984-től 2002-ig, amikor lemondásra kényszerült, mivel szemet hunyt számos papja homoszexuális és pedofil tevékenysége fölött.

⁸ Edward Moore „Ted” Kennedy (1932–2009) amerikai politikus, John F. Kennedy amerikai elnök öccse, Massachusetts állam szenátora több mint 40 éven keresztül.

breviáriumát. Mentében megcsúszott néhány földön heverő papírlapon. Kíváncsiságból felvette őket, és látta, hogy az egyik ismert peritus – egy teológus – írta őket kézzel. A lapokon fel volt vázolva a stratégia, hogy a szavazás eredményeként a püspökök hogyan vehetik át a pápai hatalmat a maguk kezébe. A késői óra ellenére felrohant VI. Pálhoz. A pápa ezt mondta: „Már túl késő megállítani a szavazást erről a különös doktrínáról, de fogok írni hozzá egy jegyzetet, és hozzácsatolom a dokumentumhoz. Ez egy „nota explicativa”, azaz magyarázat volt. A szavazás megtörtént, a javaslatot elfogadták. A dokumentum kimondja, hogy a püspökök részesülnek a pápa általános hatásköréből és hatalmából mind az egyetemes Egyházban, mind a saját egyházmegyéjükben. Ez a püspököket egyenrangúvá teszi a pápával.

Bernard: Ez az, amit néha úgy hívnak, hogy a kollegialitás elve?

Martin atya: Igen! Igen!

Bernard: Van erre precedens az Egyház történetében?

Martin atya: Nincs. Az egyházi hagyomány szerint nincs püspöki testület. Bíbornoki testület van, de az sem apostoli. Püspöki testület nincs. Hagyományosan a pápa az egyes püspökökkel van közvetlen kapcsolatban, külön-külön. Ezt az új hatalmi rendszert azzal a szándékkal vezették be, hogy a pápa hatalmát megosszák maguk közt. Így – bizonyos értelemben – a pápát püspöki szintre süllyesztették. Az eredmény nyilvánvaló. Nagy változás ment végbe az Egyházban. A II. vatikáni zsinat előtt az Egyháznak volt egy középpontja, abból csatornák ágaztak ki az Egyház különböző tartományába szerte a világon, a négy égtáj felé. Ezek a csatornák kifelé utasításokat, intézkedéseket és tanácsokat szállítottak. Vissza Róma felé buzgóságot, engedelmisséget és kérdéseket vittek. Az egész szervezetnek csak egy csomópontja volt: Róma. Ma minden egyházmegye maga egy csomópont. Manapság egy püspöknek könnyebb elmozdítania egy plébániai papot, mint a pápának egy püspököt. A püspökök nemzeti püspöki konferenciákat hoztak létre. Az Egyesült Államokban ez a National Conference of Catholic Bishops, röviden NCCB⁹. Ennek van egy világi ága, a United States Catholic Conference, vagy USCC¹⁰. Valójában ezek a szervezetek függetlenek a pápától, maguk alkotják a törvényeiket. Ők döntöttek arról, hogy áldozáskor lehet kézbe adni a szentostyát. Ők engedték meg, hogy lányok szolgáljanak ministránsként. Végül is ők fognak úgy dönteni, hogy lehet női diakónust szentelni, akár tetszik nekünk, akár nem. A püspökök tehát magukhoz ragadták a gyeplőt. Azt hangoztatják, hogy ugyanannyi hatalmuk van az egyetemes Egyházban, mint a pápának.

Tehát azt a dokumentumot megszávták. VI. Pál pápa megírta hozzá a magyarázatot, és elrendelte, hogy csatolják hozzá. Ennek ellenére a magyarázatot nem a szöveghez adták hozzá, hanem az egész irat végére tették, ahol soha senki nem nézi meg. Ma már soha meg sem említik a kiegészítő magyarázatot. Ezért mindenki egyszerűen azt mondja: „A II. vatikáni zsinat úgy határozott, hogy a püspökök egyenlők a pápával. Hozhatnak az egyetemes Egyházra vonatkozó döntéseket. Többé nem kell kérniük a pápa beleegyezését.” És ez valóban így is van.

⁹ A II. vatikáni zsinat követelményének eleget téve alapították 1966-ban. Célja a belföldi egyházi ügyek intézése volt. Az interjú után, 2001-ben összevonták a másik szervezettel (USCC), és a kettő együttes neve ma „United States Conference of Catholic Bishops” (USCCB).

¹⁰ 1966-ban az NCCB-vel együtt alapították, annak világi ágaként, általános társadalmi célok elősegítésére. Lásd a 9. lábjegyzetet még.

Bernard: Tehát a helyzet ma körülbelül olyan, mint az anglikán egyházban, ahol a canterbury-i érsek első az egyenlők közt, és a saját egyházmegyéjén kívül nincs valódi hatalma.

Martin atya: Erre egy másik példa a konstantinápolyi pátriárka. Ma a pápának nincs tényleges hatalma a saját egyházmegyéjén kívül, tehát a katolikus Egyházban ugyanaz a helyzet. Egyébként a független nemzeti egyházak eszméje eretnecség. Gallikanizmusnak nevezték, és elítélték nemegyszer, így az első vatikáni zsinaton is. Valójában ez egy protestáns eszme. A II. vatikáni zsinaton mégis keresztülvitték. Ma ez járja. A püspökök függetlenek, és azt mondják, hogy a II. vatikáni zsinat tette őket függetlenné. Persze, tisztelik a pápát, mert ő vezeti a legősibb egyházmegyét, Szent Péter székhelyét. De elvesztettek minden valóságos engedelmességet és tiszteletet. Ez a baj a mai püspökökkel. Ennek eredménye az, hogy minden egyházmegye egy kis birodalom önmagában. Minden püspök függetlennek vallja magát, ezért a papjai is függetlennek gondolják magukat a pápától.

Ezt látjuk újra és újra az Egyesült Államokban. Ez a jellemző! Van egy Fr. DiNardo¹¹ nevű teológus a pittsburghi egyházmegyében, aki egy nem régen adott interjúban lényegében ezt mondta: „Ne hallgassatok a pápára! Csak a püspökre hallgassatok! Ő az, akié itt minden hatalom.” Ez a nézet uralkodik ma. Tehát Péter ereje, tekintélye és hatalma szertefoszlott. Ez nagy probléma egy mindennapi egyházmegye mindennapi katolikusainak. A baj az, hogy ki vagyunk szolgáltatva a helyi püspöknek, aki függetlenítette magát Rómától, és helyi ügyekben a pápával egyenrangúnak, vagy még nála illetékesebbnek is tartja magát. A helyi püspök hozhat az egyházmegyéjére vonatkozó döntéseket, és ha Róma ellenzi is, nem kell figyelembe vennie. Mondhatja, hogy akkor is megteheti, és meg is teszi. Ez a baj.

Bernard: Most a Catholic Family News-ban¹² megjelent Júdás-komplexus című cikkéről szeretnék beszélgetni. Kérem, magyarázza el, mi pontosan a Júdás-komplexus, és mi köze a püspökeinkhez.

Martin atya: Nos, elolvasta a cikket. Milyen üzenetet olvasott ki belőle? Mi a lényeg abból, amit megtudott a Júdás-komplexusról? Szeretném hallani valaki mástól, hogyan értelmezi a cikket.

Bernard: Úgy értettem, hogy Júdás nem akart kimondottan lázadni Urunk ellen, csak azt gondolta, hogy ő jobb módot tud a keresztény eszmék terjesztésére. Úgy érezte, jobbat tud, mint a Mester.

Martin atya: Ez a lényege. Ez a Júdás-komplexus lényege. Ilyen értelemben Júdás nem volt rossz ember. Az evangéliumokból világosan kiderül, hogy nem akarta Urunkat elveszejteni. Nem akarta, hogy megöljék! Azt akarta, hogy Jézus a zsidók királya legyen, ő pedig az egyik minisztere. Be akarta hízelegni magát a jeruzsálemi egyházi és világi hatóságoknál. Ez volt a célja. Júdás akart lenni a nagy közvetítő. Megpróbált Jézus és a hatóságok közé helyezkedni. Azt akarta, hogy Jézus földi király legyen, és ő legyen a miniszterelnöke. Az új államban ő lett volna a mi Urunk mindenese. Ez a Júdás-komplexus.

¹¹ Daniel N. DiNardo (1949–), akit 1977-ben szenteltek pappá, majd szemináriumi professzor és spirituális. 1984 és 1990 között Rómában szolgált. Hazatérte után, 1997-től segédpüspök Sioux City-ben, majd 1998-ban ugyanott püspök. 2004-től galveston–houston-i segédpüspök, ahol 2007-ben érsek lesz, ugyanabban az évben bíboros.

¹² Havonta megjelenő katolikus értékeket őrző magazin. A címe magyarul: Katolikus Családi Újság.

Mármost, a püspökeinkkel való párhuzam félelmetes. A Júdás-komplexus ott van a püspökökben. A párhuzam a következőkben áll: Kétségtelen, hogy az amerikai püspökök azért nem képesek, vagy nem hajlandók megoldani az abortusz, a pornográfia, a homoszexualitás problémáját, mert nem akarják elveszíteni a jó kapcsolatot a világi kormány embereivel. Jó magaviseletű állampolgárok akarnak lenni. Meg akarnak felelni a liberális gondolkodásmódnak, ami az Egyesült Államokban és Kanadában uralkodik. A püspökök tehát azt hiszik, hogy ez jobb megközelítése a problémának, mint felállni és azt mondani: „Az abortusz rossz dolog. Harcolni fogunk ellene. Kivonulunk az utcákra. Harcolni fogunk a törvényhozásban, harcolni fogunk az iskolákban.” A püspökök ezt nem teszik meg. Úgy döntöttek, hogy ők okosabbak az Egyház tanításánál, amely azt mondja, hogy az iskolai szexuális oktatás, az abortusz, a homoszexualitás rossz.

Bernard: Tehát a probléma részben az, hogy a püspökök inkább szeretnék elfogadtatni magukat a világgal, semmint vállalják, hogy ők legyenek a jel, amelynek ellene mondanak.

Martin atya: Így van. Ők nem akarnak jel lenni, aminek ellene mondanak. A baj az, hogy követik a II. vatikáni zsinat kijelentését, miszerint az Egyház célja az, hogy segítse az embert földi lakóhelyének építésében. Az Egyháznak az a célja, hogy az emberiség számára jobb életkörülményeket hozzon létre. Ez egy merőben új koncepció.

Bernard: Ez egy teljesen világi koncepció.

Martin atya: Teljesen! A szentek imái és a mise imái 1965-ig ezt mondták: „Uram, taníts meg minket a földi dolgok megvetésére, és az égiek utáni vágyakozásra!” Mennyei dolgok utáni vágyakozásra! Egyáltalán nem volt szó arról, hogy földi paradicsomot kell építenünk. De ez volt a II. vatikáni zsinat üzenete, és ezt a gondolatot tették magukévá a püspökök. Így aztán határt lehet szabni a családok méretének. A püspökök legalábbis sejtetik, hogy lehet fogamzásgátlást használni, mert nem szólnak egyértelműen ellene. Manapság az a nézet, hogy korlátozni kell a népességet. A püspökök ezt elfogadják, mert ez az idők szava.

Bernard: Nemde ez egy másik párhuzam a Júdás-komplexussal, mivel Júdás egy földi királyságot képzelt el, nem mennyeit?

Martin atya: Így van. Júdás egy földi királyságra gondolt. Mellesleg, minden apostol földi királyságra gondolt. Nem világosodott meg még az elméjük. Még a feltámadás után is azt kérdezték Jézustól: „Uram, helyre fogod állítani Izrael királyságát?” Urunk kitérő választ adott: „Nem a ti dolgotok, hogy tudjátok. Atyám meg fog mutatni mindent, amikor a Szentlélek eljön hozzátok.”¹³ Jézus nem világosította fel őket teljesen, mert tudta, hogy nem értenék meg. Főleg Júdás nem értette. Azt gondolta, hogy ő lehetne az az ember, aki képes azokra a kompromisszumokra, amik a Jeruzsálemben megépítendő emberi világhoz szükségesek. Azt gondolta, hogy minden embernek javára válna ez a földi királyság. Júdás elképzelt egy új Izraelt, amely meghódít népeket, és vezető lesz a nemzetek között. Egy új, hódító Izraelt akart, amilyent szerinte a Szentírás ígért. Ő így értette. Ez volt a Júdás-komplexus, és ez ma is él és virul. És ha látunk egy papot, egy püspököt, egy kardinálist, vagy akár a pápát, hogy a világ kedvében akar járni, akkor ott a Júdás-komplexus működik. Ha nincs bátorsága, hogy nyíltan hitet tegyen Jézus tanítása mellett, akkor a Júdás-komplexus dolgozik benne. A hitünkért ki kell állnunk! Féltő, hogy manapság újra éljük a Júdás-

¹³ Lásd ApCsel 1,6-7.

komplexust, mert megteesszük, amit a világi hatalmak kérnek tőlünk. Ez a baj. A hívő emberek úgy érzik, hogy magukra hagyták őket. Nincs többé vezetőjük. A püspökök azt mondják, hogy nincs semmi rossz abban, ha az emberek követik a korszellemet.

Vegyük például Írországot, a szent Írországot, a szentek és tudósok szigetét. Ez az ország, ahol születtem. Írorszáiban hamarosan népszavazást fognak tartani az abortuszról és a válásról¹⁴. A püspökök ehhez úgy állnak hozzá, hogy azt mondják a népnek: „Szavazzatok, ahogy jónak látjátok!” Egy szóval sem mondják, hogy az abortusz ellen kell szavazniuk. Azt sem mondják, hogy a válás ellen kell szavazniuk. Nem mondják nekik, hogyan szavazzanak. Nem ez a katolikus tradíció, hanem az, hogy világosan meg kell mondani az embereknek, hogy az abortusz rossz, az abortusz támogatása helytelen, olyan politikusokra szavazni, akik az abortuszt támogatják, helytelen. De melyik püspök mondja ezt? Az én egyházmegyémben O'Connor¹⁵ kardinális nem. Law kardinális sem mondja Bostonban.

Bernard: Apropó, O'Connor kardinális egy másik példa azokra a „konzervatívokra”, akik végül csalódást okoztak.

Martin atya: Így van. O'Connor kardinális áldozatul esett a Júdás-komplexusnak. Nem akarja összerúgni a port a politikai vezetéssel. Szeret népszerű lenni. Mind szeret népszerű lenni. És ha valaki egyszer beszáll ebbe a népszerűségi versenybe, többé nem fog kiállni Jézus Urunkért és az Egyház elveiért. Ezért aztán a püspökök nem ítélik el azokat a politikusokat, akik támogatják az abortusz finanszírozását, vagy az egyneműek házasságát. Nem pellengérezik ki azokat a politikusokat, akik rossz katolikusok, vagy szabadkőművesek. Nem ítélik el őket. Pedig ezeket a politikusokat nyilvánosan el kellene ítélni. Nyilvános bűnösök!

Bernard: Mivel vannak olyan eszközeink a püspökök analizálására, mint a Júdás-komplexus, kezdjük jobban megérteni a viselkedésüket. A laikusokat megzavarhatja az, amit a püspökök csinálnak. Érthető, hogy negatívan viszonyulnak az abortusz-ellenes mozgalomhoz vagy az elvhű, tradicionális katolikusokhoz. Ez utóbbiakat a püspökök kényelmetlenségnek tartják, mert megnehezítik számukra, hogy a világgal elfogadtassák magukat.

Martin atya: Így van. A püspököknek ezek az emberek sok kényelmetlenséget okoznak. Vannak olyanok, akik abortuszklinikák előtt tüntetnek, és mentő akciókat folytatnak úgy, hogy megpróbálják lebeszélni az anyákat, hogy alávessék magukat az abortusznak. Nemrégiben egy abortusz-doktort meggyilkolt egy fanatikus, akit aztán, tudomásom szerint, életfogytig tartó börtönre ítélték. Az eset után Law kardinális kérte a békés tüntetőket és életmentőket, hogy szüneteltesék a tiltakozást egy időre. Kérte, hogy minden aktivitást szüntessenek be. Ez gyávaság! Ezzel elismerte, hogy a békés tüntetők valamilyen módon felelősek a doktor meggyilkolásáért. Ezek a tüntetők nagyon sok kényelmetlenséget okoznak a bíborosnak.

Most már tudjuk, hogy a jogi hatóságok titokban olyan rendelkezéseket fogantatosítottak, amelyek megakadályozzák az abortusz-ellenes erők munkáját. „Zárjátok börtönbe őket!

¹⁴ Írorszáiban az abortusz 2018-ig illegális maradt, csak az anya életének veszélyeztetése képzett kivételt. Martin atya itt valószínűleg az 1995 novemberében Írorszáiban népszavazásra bocsájtott, a válásról szóló törvényjavaslatra utal. A referendum eredményeképpen 1996-ban beiktatott törvény eltörölte a válás alkotmányos tiltását, helyette egy szűkkörű listában meghatározta azokat a feltételeket, amelyek engedik a házasság felbontását.

¹⁵ John Joseph O'Connor (1920–2000) amerikai főpap, New York püspöke 1984-től haláláig.

Tartsátok fogva őket! Ne helyezték őket szabadlábra óvadék ellenében sem! Szabjatok ki rájuk súlyos büntetéseket! Sújtsátok őket olyan bírsággal, amit lehetetlen kifizetni! Juttassátok őket koldusbotra! Űzzétek el őket! Űzzétek el őket!” Véletlenül tudom, hogy például a connecticuti Hartford városban a rendőrség speciális utasításokat kapott arra, hogy hogyan bánjon az abortusz-ellenes tüntetőkkel. Megengedik nekik, hogy csuklókat és bokákat törjenek. Nem kapnak érte büntetést. A letartóztatott nőket – öreget és fiatalat – meztelenre vetkőztetve férfiak motozzák meg a börtönökben. És nincs mit tenni.

Bernard: És a püspök nem szól semmit!

Martin atya: Persze, hogy nem! A püspök nem akar vitába keveredni a helyi rendőrséggel vagy bírósággal. Közös vacsorákra járnak a helyi közigazgatás vezetőivel. Együtt esznek! Ugyanazokba a gyógyfürdőkbe járnak, ugyanazokban a bankokban tartják a pénzüket. A fő probléma a hit hiánya. Ez az egész hit kérdése. Ha valaki tényleg hiszi, hogy a magzat egy igazi kisbaba és nem csak egy húscsomó, akkor tiltakozni fog. Azt fogja mondani az embereknek: „Sajnálom, ezzel nem értek egyet.” De azok már nem hisznek. Feszélyezik őket az életért tüntetők, és teljesen el akarják határolni magukat ezektől a nyilvános tiltakozó megmozdulásoktól. Amikor a püspökök elmennek a klubba, a fürdőbe vagy egy előkelő vacsorára, nem akarnak szembe kerülni olyan emberekkel, akik nagyon fel vannak háborodva azon, hogy magzatgyilkossággal vádolják őket. Manapság itt van a késői abortusz¹⁶ kérdése. Tudja, mi az?

Bernard: Nem tudom.

Martin atya: Manapság van egy új módszerük a terhesség késői megszakítására. A félig megszületett gyerek nyakszirtjét eltörik, amíg a feje még a méhben van, kiszippantják az agyát, amitől a fej összeesik. A többi már egyszerű. A magzat szerveit hasznosítják. A késői abortusz kérdése heves vitákat váltott ki az amerikai törvényhozásban. Tény az, hogy ha egy teljesen kifejlett magzat agyát kiszippantják, és a koponyáját összeroppantják, mielőtt megszületik, akkor megölték a babát.

A püspökök ennek ellenére nem nagyon tiltakoztak ez ellen a barbár eljárás ellen. Nem rendeztek tüntetéseket. Nem vonulnak ki a Fehér Ház¹⁷ vagy a Kongresszus¹⁸ épülete elé. Fel kellene lázadniuk ez ellen!

Bernard: Úgy gondolom, a laikusok kezdik észrevenni, hogy a püspökök gyávák. Ilyen vicceket mondanak: „Mielőtt valakit püspökké szentelnek, kiveszik a gerincét.”

Martin atya: Igen. Sok ilyen vicc van. Nem, már nem tisztelik a püspököket. A laikusok többé nem respektálják őket. Azért van még néhány püspök, akiket tisztelnek, ők azok, akik hajlandók kiállni valamiért. Őket persze valami távoli egyházmegyébe helyezik, távol a fő hatalmi központoktól. Ők nincsenek szem előtt, és a többi püspök elkerüli őket. Nincs hatalmuk az amerikai püspöki konferenciákban. A munkájukban csak hátráltatják őket a többiek. Nem kerülnek be fontos bizottságokba, nem mennek Rómába különleges megbízatásokkal. Nem kérnek tőlük szívességeket. Mellőzik őket, mert ők is csak kényelmetlenséget okoznak. Nem átalálnak a mi Urunkról és az Ő törvényeiről beszélni. Tehát rossz a helyzet. A laikusok általában nem tisztelik többé a püspököket. Nem tekintik őket

¹⁶ Angolul: partial birth abortion.

¹⁷ Az Egyesült Államok mindenkori elnökének lakó- és munkahelye Washington D. C.-ben.

¹⁸ Az Egyesült Államok Kongresszusa az USA törvényhozó testülete. Két háza a szenátus és a képviselőház.

védelvezőiknek, tanítóiknak és vezetőiknek, akik az Úr kinyilatkoztatásának igazságát közvetítik nekik. Ez a fejlemény súlyosan meggyengítette az Egyházat.

Bernard: Most tulajdonképpen egy paradoxont mondott. A püspökök igyekeznek elnyerni a világ rokonszenvét, ugyanakkor elvesztették az emberek megbecsülését. Úgy látszik, a világ megnyerésére irányuló stratégiájuk nem válik be. Nem ez a helyzet?

Martin atya: Igen, ez a helyzet. Amit csinálnak, nem működik, mert csak annyit érnek el, hogy a világi hatalmak eszközeivé válnak. Csak ez lett belőlük. Így viszont hasznosak. Tudja, látnunk kellene, hogy az Egyház ellenségei nem akarják lerombolni az Egyház szerkezetét. Inkább használni akarják! Tudják, hogy a vallás stabilizáló erő az életben. Az embereknek szükségük van vallási és erkölcsi hitre. Különben káosz az eredmény. A dzsungeltörvények fognak uralkodni. A világi hatalmak tehát ragaszkodnak az Egyház létezéséhez és törvényeinek betartásához. És hogy alkalmazkodjon a világi normákhoz! Azt akarják, hogy a püspökök az állam hűséges szolgálói legyenek, és a püspökök az állam hűséges szolgálói lettek. Amint a vezető réteg többsége úgy dönt, hogy az abortuszt törvényessé kell tenni, vagy, hogy az egyneműek házassága elfogadható, a püspököktől elvárják, hogy velük tartsanak. Ez a világi gondolkodás.

A püspökök hozzáállása pedig ez: „Mi nem tehetünk semmit ez ellen. Jobban tesszük, ha beállunk a sorba, és tiszteljük a törvényt.” Ahelyett hogy tiltakoznának ellene, visszautasítanak, és kiállnának a katolikus hittételekért, a püspökök a világiakkal tartanak, csak hogy jól kijöjjenek egymással. A püspökök nem mondják: „Nem, ezt egyáltalán nem fogadjuk el, és szüntelenül harcolni fogunk ellene. És a tiltakozásunk nem pusztá szó lesz. Tettekkel fogunk harcolni. El fogjuk ítélni a törvényhozókat, akik ezt megengedik. Meg fogjuk szervezni a katolikus ellenszavazók táborát. Megszervezzük, hogy ne adjanak pénzt nekik.” A püspökök nem mondanak ilyet. Nincs bennük harci szellem. Meg sem kísérelnek harcolni a világ világiassága ellen.

Bernard: A világi hatóságok hozzáállása nagyon érdekes. Emlékszem, olvastam, hogy Hitler magánbeszélgetésekben mondta, hogy meg akarja tartani az Egyházat, mert az konzervatív erő a társadalomban.

Martin atya: Stabilizáló erő! Az Egyháznak nagy stabilizáló hatása van. A világi hatalmak soha nem akarják megszüntetni. Még Castro¹⁹ sem úzta ki az egyházat Kubából, csak az irányítását vette át. Sztálin²⁰ is rájött, hogy szüksége van az Egyházra, ha meg akarja tartani az emberek bizalmát. Sztálin ugyanazt csinálta, mint Castro. Gondoskodott arról, hogy az orosz ortodox egyház kulcsemberei tagjai legyenek a KGB-nek²¹. Ugyanez az elv működik az Egyesült Államokban is. A szövetség, egyik oldalon a Fehér Ház és a Kongresszus, másik oldalon a püspökök között, nagyon szoros. A püspökök nem fognak összeveszni velük, mert szívességeket várnak tőlük.

¹⁹ Fidel Castro (1926–2016) kubai kommunista politikus, forradalmár, pártvezér, diktátor. 1959-től 1976-ig miniszterelnöke, 1976-tól 2008-ig köztársasági elnöke Kubának.

²⁰ Joszif Visszarionovics Sztálin grúz születésű szovjet forradalmár és politikus. Mint a kommunista párt elnöke, az 1920-as évek közepétől 1953-ban bekövetkezett haláláig a Szovjetunió vezetője.

²¹ A Szovjetunió Állambiztonsági Bizottsága, mely a hírhedt „Cseka” utódjaként 1954-től 1991-ig működött. Elsősorban titkosszolgálati tevékenységet folytatott, azonkívül felügyelte a határ- és kormányőrséget. Félelmetes hatással volt az állampolgárok mindennapi életére. Tevékenységét közvetlenül a Szovjet Kommunista Párt irányította.

Bernard: Tehát a stratégia az, hogy ne megfojtsák, hanem használják az Egyházat.

Martin atya: Ó, nem. Nem akarják megfojtani, de engedelmességre akarják kényszeríteni. Nézzük például az oktatás, az iskolák ügyét. Elvileg a katolikusok ezt mondják: „Fenntartjuk magunknak a jogot és kötelességet, hogy a gyermekeinket tanítsuk. Mi döntjük el, hogyan tanítsuk a gyerekeinket. Senki nem veheti el a gyerekeinket.” Ezek a katolikus elvek. Ugyanakkor valójában hagytuk, hogy az állam diktálja a tantervet és a gyerekeink lelki nevelését az úgynevezett katolikus iskolákban, amik csak névleg katolikusok. Itt beadtuk a derekunkat. Az állam mindent a kezében tart.

Közeleg az idő, amikor alig észrevehetően megkezdődik a vallásüldözés. Ez az adórendszeren és az úgynevezett állampolgári kötelezettségeken keresztül fog történni. Gyakorló katolikusok vagy igaz katolikus püspökök számára lehetetlenné válik az helyzet. Az adótörvények bekerítenek minket. Ránk száll az IRS²². Lesznek törvények, amelyek a gyerekek iskolázására vonatkoznak, arra, hogy mit kell csinálniuk. Szabályok lesznek, hogy mit kell teljesíteniük ahhoz, hogy érettségi bizonyítványt kapjanak. Közzolgálatot kell majd teljesíteniük, és a polgári magatartást oktató tanfolyamokat kell látogatniuk. Ez már most is történik. És mi nem tiltakozunk. Feladtuk. Több generáció ment már keresztül az állami tantervet követő iskolákon. Tehát veszítjük el a gyerekeinket. Veszítjük el a gyerekeinket, mert a püspökök a békesség kedvéért mindenbe beleegyeznek. Ami történik, az a katolikus tanítás megtagadása.

Újra hangsúlyozom, hogy ez a mentalitás a hit elvesztéséből fakad. Lehetetlen, hogy egyetértenének a katolikus alapelvek semmibe vételével, ha valóban hinnének Urunk kinyilatkoztatásában, és abban, hogy az Egyháznak joga és kötelessége a gyermekek oktatása. Nem tennének ilyet! Nem fogadnák el az egyneműek házasságát sem. Tiltakoznának a homoszexuális házasság ellen, ha valóban hinnének a házasság szentségében. A püspökök azonban többé nem foglalnak állást.

Szeretnék egy kis időt fordítani a „kedvenc” témámra: A jó embereknek, akik még hisznek, a jó püspököknek, akik még hisznek, a jó apácáknak, akik még hisznek, fel kellene ébredniük! Ébresztő! Valami visszahozhatatlanul elveszett! A katolikus Egyház, mint a hit erődítménye, nem létezik többé. Volt, de kioltották az életét valamikor 1965 és ma között. Megfojtották. Többé nem létezik. A legjobb teológusok, akiket ismerek, kezdik kérdezni: „Mi történt?” Semmi se működik. Nincs evangelizáció. Amikor a pápa a modern Egyház vibrálásáról beszél, fogalmunk sincs, mire gondol. És amikor a püspökök azt mondják, hogy minden rendben van, az Egyház virágzik – nem annyira mennyiségi, mint inkább minőségi vonatkozásban –, akkor tudjuk, hogy mindez propaganda. Olvasom, hogy mit mondanak ezek az emberek. Ott vannak a cikkeik külföldi és amerikai újságokban és magazinokban. Mind ugyanazt mondják. Nagyon kevés cikkíró néz szembe a riasztó valósággal, a mai püspökök hitetlenségével. A Júdás-komplexus ott van a hitetlen püspökök között. Már nem hisznek. Ezért nem a hit bástyája többé a katolikus Egyház. Nem létezik többé!

Bernard: Nagyon érdekes ez a forradalmi változás az Egyház struktúrájában. A hierarchiából a közösségi szellembe való átmenet úgy ment végbe, hogy az emberek észre sem vették.

Martin atya: Igen, az orrunknál fogva vezettek minket.

Bernard: Mégis, némi látszatot megőriztek.

²² Internal Revenue Service: az Egyesült Államok adóhatósága.

Martin atya: Hát persze! A díszletek még ott vannak. A rendek, a püspökök, a papok, az egyházmegyék még megvannak. Nem erről beszélek, hanem a hitről. A hit nincs már meg. A püspökök már nem katolikusok. A híveket orruknál fogva vezették ki az Egyházból, anélkül hogy észrevették volna. A legjobbak közül néhányan kezdik mondogatni: „Várjunk csak! Valami nem stimmel! Valami nem működik!” Néhányan kezdenek rájönni, hogy valami bűzlik Dániában – hogy Shakespeare-t idézzem. Valami teljesen elromlott, és minden igyekezetünk hiába. A sok találkozó, konferencia, nemzetközi tárgyalás és megbeszélés mind nem hoz eredményt. Semmi lényeges nem történik. Semmi sem lesz jobb. A misében sincs fejlődés. Nem járnak többen misére. Nem keresztelnek több gyereket. Nincs több pap. Nem jobbak az erkölcsök, sőt egyre több katolikus válik, használ fogamzásgátlót és szakítja meg terhességét. Egyre több katolikus nem lát semmi rosszat a homoszexualitásban. Egyre több katolikus nem jár már misére, és nem kereszteli meg a gyerekeit. A gyerekeik aztán nem kapnak hitoktatást, és nem tanulnak meg imádkozni. Egyre inkább kiszorulnak a katolikus eszmék.

Ami fölött nem tudok napirendre térni, az, hogy a legjobb katolikusok, a középutas konzervatívok nem hajlandók beismerni, hogy baj van. Ha beismernék, akkor feltápáskodnának. Nem üldögnének a karosszékekben. Nem túrnék el a püspökök viselkedését. És a püspökök nem fogadnák el a római hatóságok viselkedését. És a hívek nem túrnék el, amit a papok csinálnak. Most a hívők egy része tiltakozik. Tudják, hogy valami baj van. Protestálnak, de mit tudnak csinálni? Nincs egyházi hatalmuk.

Bernard: Senki nem látja világosan, hogy mi történik.

Martin atya: A középutas konzervatívok nem vallják be. Nagyon nehéz dolog bevallani, hogy sok püspök nem hisz. Ha ezt bevallják, elszabadul a pokol. Ha ezt elismerik, lesznek például érvénytelenül felszentelt papok. Az érvénytelenül felszentelt papok nem is papok, tehát lesznek érvénytelen áldozások és gyónások. Ha eljutunk odáig, hogy bevalljuk ezeket a fejleményeket, és felmérjük a kárt, amit okoztak, kétségbe esünk. Ha elismerjük a mai egyházi szervezet teljes kudarcát, kétségbe esünk. Az emberek néha ostobán reagálnak, amikor felismerik, mekkora a kár. Hamis szellemeket követnek, és mindenféle szektákhoz csatlakoznak. Ez sem bölcs dolog. Mindenekelőtt tudomásul kell vennünk, hogy valami baj van. Hogy a hit kihalóban van. El kell ismernünk, hogy hitetlenek vezetnek minket. Hogy honnan tudjuk? Onnan, hogy nem viselkedhetnének úgy, ahogy viselkednek, ha hinnének. Nem viselkedhetnének úgy. Egyszerűen nem.

Bernard: Szeretnék továbblépni és megtárgyalni, hogyan hatottak ezek a fejlemények a papokra. Nagyon sok strukturális változás történt az egyházmegyékben. Tudok például olyan plébániákról, ahol a papok jogköre jelentősen csökkent. A püspökök liberális beállítottságú volt apácákat neveznek ki plébániai adminisztrátoroknak, és a papoknak alig van beleszólásuk az egyházközség életébe.

Martin atya: Tegyük fel, hogy ezek egyedi esetek. Tegyük fel, hogy ilyen csak ritkán fordul elő. Ha egy ilyen eset történik Seattle-ban, egy másik Floridában és egy valahol Kanadában, akkor mondhatnánk, hogy ezek csak emberi gyarlóság eredményei. De ma ez a szabály. Az Egyesült Államokban körülbelül 20 ezer egyházközség van. Ha elég sokat meglátogat az ember, és mindenhol ugyanazt látja, akkor nyilvánvaló a szabály. Ha mindenhol ugyanazt a jelenséget tapasztalja az ember, tudnia kell, hogy valaki van a háttérben. Nem véletlenül történnek, hanem szándékosan. Tehát van valami szabály. Mi a szabály? A szabály az, hogy a papi hivatást lassan ellehetetlenítik. A papi pályát

jelentéktelenné kicsinyítik. Mivé alacsonyították a papságot? Egy üzem felelőssévé tették. Felveszi a miseruhát, és levezet egy lebutított ceremóniát, amit új misének (novus ordo) neveznek. Más feladatai is vannak, úgy mint prédikálás és bizottságok elnöklése.

Az a helyzet, hogy a hivatásokat nem nagyon ösztönzik. Ezért van paphiány. Össze kell vonni egyházközségeket a paphiány miatt. Az összevont egyházközségek élére rendszerint egy nőt állítanak, gyakran egy volt apácát. Ő az adminisztrátor. Övé a hatalom! Ő dönti el, ki mondja a misét, és ki kereszteljen. Ő határoz, hogy melyik misekönyvet használják. Ő mondja meg, miről szóljon a szentbeszéd. Ő dönti el, hogy jó vagy rossz a prédikáció. Ha rossz a prédikáció témája, vagy rosszul mondták el, figyelmezteti a papot, aki már csak elnököl vagy szolgálatot lát el. Manapság gyakran kerülnek a „pap” megnevezést.

Bernard: De nem ássa ez alá az Egyház egész hierarchikus és szakramentális természetét?

Martin atya: Pont ezért csinálják!

Bernard: Tehát ezt akarják!

Martin atya: Hát persze. Erről beszélek. Ez a sátánista gondolkodás szabálya. Ez pontosan az Egyház jövőjére vonatkozó luciferi vagy sátánista terv. Világiasítani akarják az Egyházat, csak mint társadalmi szervezetet akarják megtartani. Paptalanítani, rómátlanítani, de-katolizálni akarják az Egyházat, csak társadalmi szervezatként, stabilizáló tényezőként használni a társadalmi és kulturális felszín megőrzése érdekében. Ez a terv. Azt akarják, hogy az Egyház alkalmazkodjon az új szekuláris világrendhez. Ahhoz, hogy az Egyház megfeleljen eme követelménynek, tönkre kell tenni a papi hivatást. Le kell fokozni a papot. A pap szerepét jelentéktelenné alacsonyítják. Ezt teszik. A módszer világossá válik, ha feltérképezzük a történeteket. Akkor lehet látni, mi történik. Látjuk az Egyházban a Júdás komplexust, amint azon dolgozik, hogy tönkretegye az Egyházat. Az Egyház megsemmisítése a végső cél.

Vannak vidékek Franciaországban, ahol több órán keresztül vezethet az ember anélkül, hogy egyetlen templomot is látna. Még templom romokat se látni. Nincsenek zárdák. Nincsenek papok. Semmi nyoma a hitnek! Ha a helyieket kérdezzük, miért nincsenek templomok, azt válaszolják: „Nous ne sommes pas croyants,” azaz „Mi nem hiszünk.” Ez a katolikus Franciaország. És ugyanez történik a saját országunkban is.

Bernard: Ez sok mindent megmagyaráz. Kezdem már érteni, miért nem látom csalódottnak a püspököket amiatt, hogy olyan kevesen választják a papi hivatást.

Martin atya: Nem, Bernard, egyáltalán nem csalódottak. Miért is lennének? Nem hiszik, hogy fontos lenne a sok pap. Ezért nem bánják, ha lányok ministrálnak, ha nők a plébániai adminisztrátorok, vagy nők áldoztatnak.

Vegyük például az áldoztatókat. A Vatikán törvénye szerint csak akkor lehet áldoztatókat alkalmazni, ha nincs pap. Nos, nézzük meg a dublini templomot, ahová én jártam misére. Hatalmas egyházközség, St. Agátáról van elnevezve. Van öt papja, mégis harminchét áldoztató dolgozik a templomban, többnyire nők. Ez törvényellenes! Illegális, mégis ez történik a szent Írországban, a szentek és tudósok földjén. Egyáltalán nem kellene áldoztató laikusokat használni, hacsak nem muszáj azért, mert nincs pap. Az áldoztatók alkalmazása támadás a papok ellen, a katolicizmus ellen és a templom szentsége ellen. „A papi

tevékenység voodoo²³ hókusz-pókusz. Csupa babona. A régi Egyház, ami már senkinek sem kell.” Ezt mondják.

Tehát ami történik, az a papi hivatás lekicsinylése. A papokat szellemileg is lealacsonyítják. És a püspökök nem törődnek ezzel. Nem fontos nekik, hogy bőségesen legyenek hivatások. Persze azért van néhány nagyon jó püspök is. Van négy vagy öt az Egyesült Államokban, aki törődik a hivatásokkal és a szemináriumi oktatással. De ez csak négy vagy öt a száznyolcvanból! Az eredmény az, hogy nincs sok hivatás. Azután ott van a szemináriumokban dülő homoszexualitás. A püspökök nem tesznek semmit ellene. Néhány közülük maga is homoszexuális. Nem látják, mi a rossz benne. „A homoszexualitás ellenzése az Egyház begyepesedett babonája. Haladni kell a korrall!” Ez a hozzáállásuk. Így a papok között és a szemináriumokban dívó homoszexualitás tovább rontja a papi hivatás tekintélyét.

Bernard: Én ismerek néhány nagyon jó papot, akik harcolnak a papi hivatás méltóságának lerombolása ellen. Tudok egy érdekes esetet, amiről talán meg tudja mondani, hogy egy elszigetelt példa-e, vagy általánosan elterjedt jelenség az Egyesült Államokban és Kanadában. Van egy nagyon jó pap. De úgy tűnik, minden egyházközségben vannak modernisták. Néhányan közülük elmentek a püspökhöz, hogy megpróbálják őt befeketíteni. A püspök az ő pártjukra állt, és utasította a papot, hogy keressen fel egy pszichiátert. Történnék ilyesmik Amerika szerte?

Martin atya: Ó, igen. Éppen most talákoztam egy ilyen helyzetben lévő pappal. Nem mondhatok nevetet ebben az esetben, de egy fiatal pap egy közép-nyugati egyházközségből felhívott, és elmondta, hogy a püspöke magához hívatta. Mellesleg, ennek a püspöknek nagyon jó híre van. A püspök ezt mondta neki: „Nézzé, maga nem idevaló. Egyáltalán nem idevaló. Az emberek túlságosan rugalmatlannak találják. A prédikációi túl szigorúak. Abortuszról, fogamzásgátlásról, homoszexualitásról, meg ilyesmikről beszél nekik, és ezzel megijeszti őket. Fenyegeti őket. Elrontja a boldogságukat. Javaslom, hogy menjen el egy bizonyos intézetbe, és vesse alá magát egy szexuál-pszichológiai vizsgálatnak.”

Ez a pap felhívott engem és számos egyházjogászt. Az utóbbiak azt mondták neki: „A püspöke tönkre fogja tenni.” Ez történik az ilyen intézetekben. Kettő van belőlük az Egyesült Államokban. Gyógyszeres pszichológiai módszereket használnak. Begyógyyszerzik az embert, lenyugtatják, beszélnek vele a szexuális életéről, megkérdezik, hogy homoszexuális-e vagy heteroszexuális. A kezelés végére teljesen kimerül. Zombi, igazi zombi lesz belőle, amikor onnan kikerül. Sajnos, ez általános manapság. Negyvenkét olyan papot ismerek személyesen – némelyiket segítem is – akik nem voltak hajlandók alávetni magukat ilyen kezelésnek. Mi volt a vétkük? Sokat beszéltek az Oltáriszentségről. Rajongtak Pio atyáért. Novénákat szerveztek. Krisztus szenvedéséről beszéltek. A homoszexualitás és a fogamzásgátlás ellen prédikáltak. A házasság érvénytelenítése és a válás ellen beszéltek. Minden esetben a püspök magához hívta őket, és megkérdezte: „Mi ez?” Volt olyan, akit azért hívtak, mert latin kifejezéseket használt a prédikációban. A püspök ezt kérdezte: „Hogy-hogy latin szavakat használsz? A latin nyelv kihalt, nem használjuk többé a szószékről. Az emberek nem értik.” A modern Egyházban nem is engedik meg, hogy latin kifejezéseket használjunk.

A modern Egyház kényszeríti a papot, hogy egy bizonyos modellhez alkalmazkodjék. A papból szociális munkást csináltak. Az a feladata, hogy az emberek boldogságán munkálkodjék, és igazgassa az üzemet. Kezelnie kell a pénzt, és általában biztosítania kell,

²³ Szinkretikus (különbféle vallási, filozófiai irányzatok felszínes összehangolásán alapuló) vallás, ami főleg Haitiban terjedt el.

hogyan az emberek otthon érezzék magukat. Ismerek egy fiatal papot, aki rosszalta, hogy a fiatal lányok forró nadrágot viselnek a kórusban. Ezt a papot is elküldték szexuálpszichológiai analízisre.

Bernard: Nagyon-nagyon ijesztőnek találom ezt a jelenséget, mert párhuzamot látok a Szovjetunióval, ahol a kommunisták pszichiátriai kezelésnek vetették alá a politikai és vallásos szakadárokat.

Martin atya: Teljesen igaza van! Teljesen igaza van! Ha már erről beszélünk, hadd említsek meg csak egy esetet, amelyik országos hírnévre tett szert. A pittsburgh-i egyházmegyéből való Anthony Cippola atyáról²⁴ van szó. Cippola atyát – mint utóbb kiderült, igazságtalanul – egy jól ismert homoszexuális azzal vádolta, hogy kapcsolata volt vele. Ugyanaz a fiatalember a pittsburgh-i érseket, Donald Wuerl²⁵ is vádolta ugyanezzel. Cippola atya ügyvédet fogadott, és ügye bíróság elé került. A tárgyaláson minden vád alól felmentették. A püspöke, Wuerl érsek mégis ragaszkodott hozzá, hogy szexuálpszichológiai vizsgálatra küldjék. Cippola atya alávetette magát a vizsgálatnak, és teljesen normálisnak találtatott. A pszichológus, aki vizsgálta, ezt mondta: „Ez az ember se nem homoszexuális, se nem kéjenc, csak egy jó pap, akit megvádoltak.” De ez nem volt elég Wuerl érseknek. Össze akarta törni ezt az embert: ragaszkodott hozzá, hogy bevonuljon egy bizonyos pszichiátriai klinikára, és ott zombit csináljanak belőle. Cippola atya erre nem volt hajlandó. Ezután bárhová ment ez a pap, a pittsburgh-i érsek leveleket küldött előtte, intve mindenkit, hogy óvakodjon tőle, és hogy ne adjanak neki semmilyen munkát. Cippola atyát tehát üldözték. Végül a Signaturánál²⁶ fellebbezett. Itt először neki adtak igazat. Wuerl érsek azonban elutazott Rómába, és beszélt bizonyos emberekkel. Talán meg is vesztegette őket. Nem tudjuk. Minden lehetséges. A Signatura a pap ellen fordult. Így most megy vissza egy újabb tárgyalásra. Ez az ügy már hét éve folyik, és felemésztette a fiatal pap minden pénzét, most épp, hogy csak megél.

Bernard: Ez egy nagyon fontos példa arra, hogy az ember nem hihet el mindent, amit az újságokban olvas papokról, akiket ezzel-azzal vádolnak.

Martin atya: Nem! Nem addig, amíg a bíróság nem dönt. Ezeket a vádakot arra használják, hogy tönkretygenek embereket.

Bernard: És hogy rontsák a hírüket!

Martin atya: Ha egy papnak egyszer rossz hírét költik, azt nem heveri ki. Soha nem lehet jóvátenni. A vádakot vissza lehet vonni. Most add vissza a jó hírnevemet. Nem lehetséges. Ez az örökös panasza azoknak az embereknek, akiket megrágalmaztak és bemocskoltak. Wuerl

²⁴ Anthony Cippola (1943–2016) római katolikus pap a Pennsylvania államban levő pittsburghi egyházmegyében. A 90-es években nagy port vert fel a körülötte zajló molesztálási ügy. Ennek folyományaképp, az interjú után jóval, a Vatikán 2002-ben eltiltotta a papi működéstől. Utólag minden arra mutat, hogy nem volt ártatlan.

²⁵ Donald Wuerl (1940–) 1988-tól 2006-ig, az interjú idején, a Pennsylvania állambeli Pittsburgh püspöke. Később, 2006-tól Washington D. C. érseke és bíborosa, követve, a szexuális visszaélésekkel megvádolt Theodore Edgar McCarrick bíborost. Wuerl hivatalosan az Egyházban folyó szexuális természetű botrányok ellen határozottan és elszántan harcolt, de felmerültek ellene olyan vádak, amik szerint több molesztálással vádolt papjának tetteit leplezte. Az ellene indult támadások nyomására lemondott 2018. okt. 12-én, és a pápa elfogadta lemondását.

²⁶ Apostoli Signatura, az Apostoli Szentszék legfelsőbb bírósága, a külső fórum ügyeinek legfőbb törvényszéke.

érsek majd Istennek felel azért, amit Cipolla atya meghurcolásával okozott. Az érsek valóban üldözte ezt az embert. Cipolla atya esete klasszikus példa arra, hogy mi történik ma a katolikus Egyházban. Ez az ügy a nyilvánosság elé került. A Wanderer²⁷ egy hosszú, részletes cikket fog közölni róla. Ez tipikus esete annak, amikor a püspök meg akar változtatni egy fiatal papot. A püspök ragaszkodik ahhoz, hogy a papot pszichológiai kezelésnek vessék alá. Nem a lelkével foglalkoznak, és a teológiához sincs köze a kezelésnek. A pap nem lelkigyakorlatra megy, hogy a végső dolgokról és Urunk megnyilatkozásairól elmélkedjék. Ó, nem. Csak tiszta pszichológia. Pszichológia és pszichiátria. Nyilvánvaló, hogy a püspökök, akik papjaikat ilyen pszichológiai kezelésre küldik, nem hisznek. Amennyire én meg tudom ítélni, ezek a püspökök elvesztették a hitet. Csupán emberi eszközökre hagyatkoznak. Talán azért üldözik a jó papokat, mert féltékenyek rájuk. Nem tudjuk, miért üldöznek ilyen jó papokat, de tudjuk, hogy ezt teszik. Ezt teszik!

Félnek, hogy ezek a papok visszamennek a régi Egyházhoz. Félnek, hogy ezek a papok visszatérnek a II. vatikáni zsinat előtti magatartáshoz. Mintha ez halálos bűn lenne!

Bernard: Álljunk meg itt. Mi a püspökök hozzáállása a tradicionális latin miséhez?

Martin atya: Utálják! Utálják! A pápa azt mondta nekik, hogy legyenek nagylelkűek azokkal szemben, akik ragaszkodnak a tradicionális latin miséhez. Én inkább római misének nevezem. De a püspökök nem hallgatnak a pápára. Az Egyesült Államok körülbelül 20 ezer egyházközségből csak mintegy 200 helyen engedik a tradicionális római misét. Tehát nyilvánvalóan el akarják nyomni.²⁸

Bernard: Sok embert ismerek, akik azon munkálkodnak, hogy legyen római mise. Úgy tűnik, hogy az egész egyházi szervezet ellenük dolgozik. Megpróbálják elüldözni a tradicionalistákat.

Martin atya: Így van. Megpróbálják kiölni ezt a misét. Valami lehetetlen helyre teszik, vagy valami lehetetlen időben tartják, vagy olyan papot jelölnek ki oda, aki nem tudja rendesen elmondani. Így néha az emberek letesznek róla. Kétségtelen, hogy meg akarják ölni a római misét. Néha a püspökök megvadulnak, ha valahol az egyházmegyéjükben bevezetik. Én pap vagyok. Ha bemegyek a helyi templomba Bermuda shortban, pólóingben, egy papagájjal a vállamon, és elkezdek misézni, el lesznek ragadtatva, mondván, hogy milyen eredeti. Ha viszont felveszem a régi római miseruhát és az „Introibo ad altare Dei”²⁹ szavakkal elkezdem a latin misét, hívják a rendőrséget. Kidobatnak. Ennyire elszántak a tradicionális mise visszahozatalával szemben. A lelkük mélyén a Lucifer Kálvária elleni gyűlöletét fejezik ki, mert a mise valójában Kálvária. Nem a Kálváriára való emlékezés, nem a Kálvária utánzása. A mise valóban Kálvária! A mise Urunk áldozata, és Lucifer ezt nem akarja. A tradicionális mise és híveinek üldözése egyenesen a Sátán műve, végső soron a sötétség szívéből jön.

Bernard: Említette, hogy a legtöbb esetben a püspökök elvesztették a hitüket. Úgy tűnik, hogy neheztelnek azokra, akik még hisznek!

²⁷ Az Egyesült Államok legrégebbi konzervatív katolikus hetilapja.

²⁸ Azóta XVI. Benedek pápa 2007-ben írt *Summorum Pontificum* kezdetű rendelkezése engedélyezi a trienti szentmise mondását minden pap számára magánmisként, és nyilvánosan is, ha a hívek egy nagyobb csoportja kéri. A rendelkezés a trienti szentmisét a liturgia „rendkívüli formájának” nevezi.

²⁹ A latin mise kezdő szavai. Jelentése: Bemegyek az Isten oltárához.

Martin atya: Teljesen igaza van! A püspökök üldözik, sőt elintézik, hogy le is tartóztassák őket. Néhány egyházmegyében leállítják azokat, akik le akarnak térdelni áldozáskor. Elutasítják! És ha makacskodnak, rendőrt hívnak, és kidobadják őket rendbontás miatt. Nyilvános rendzavarás! A pap a templomban ezt fogja mondani: „Ez az ember itt kellemetlenséget okoz.” Hívja a rendőrt, és kidobadjá azt, aki letérdel az áldozáshoz. Embereket kidobnak templomokból, mert le akarnak térdelni. Nem kellene többé letérdelnünk. A térdelés imádatot fejez ki. Nem hiszik, hogy van bármi imádnivaló. „Tehát miért is térdelnél le, barátom? Miért vezetnél félre bárkit is azzal, hogy az ostya Krisztus teste?” Nekik nem Krisztus teste az ostya, és nem Krisztus vére a bor.

Bernard: Mielőtt elkezdtek felvenni az interjút, beszéltünk olyan esetekről, amikor püspökök harminc, negyven vagy néha ötven templomot is bezártak egy csapásra.

Martin atya: Igaz. Ezt csinálják, és az ok egyházmegyéről egyházmegyére változik. Egyes helyeken a püspök paphiány miatt zár be templomokat. Nincsenek hivatások. Néha az egyházmegyének pénzre van szüksége. Miért? Néha arra kell a pénz, hogy pedofil ügyekben bírósági tárgyalás nélkül kiegyezzenek, és kártérítést fizessenek. Néha nekik maguknak kell a pénz. Pont! Ahogy bármelyik embernek kell a pénz. Néha a püspök azért zár be templomokat, mert nem akarja fizetni a biztosítást és egyéb fenntartási költségeket arra a sok épületre. Nincs lelkiismeret furdalásuk a templomok bezárása miatt, mert nincs szándékukban gondozni a nyájukat.

Bernard: Tudatában vannak annak az erkölcsi kárnak, amit harminc templom egyidejű bezárásával okoznak?

Martin atya: Nem törődnek vele, Mert ahhoz, hogy törődjenek, hinniük kellene. Sajnálniuk kellene, hogy emberek, akiket ott kereszteltek, bérmáltak és eskettek, és oda jártak misére, gyászolják a bezárt templomukat. Ehhez hinniük kellene. De már nem hisznek. Gyerekes elképzeléseik vannak új, kerek templomokról. Apropos, a kerek templomoknak semmi közük nincs a római katolikus hagyományokhoz. De ezzel nem törődnek. Azokat, akik nyitva akarják tartani ezeket az öreg templomokat, begyepesedett, régimódi embereknek tartják, akik nem tartanak lépést a korrallal. Elmaradottnak tartják őket.

Ezzel visszaértünk az én örökös panaszomhoz és bosszúságomhoz. Az intelligens, de még hívő, középutas konzervatívok, akik mindezt eltűrik, általában nem látják, hogy valami alapvető probléma van az Egyházzal. Néhányuk kezd már rájönni, hogy baj van. A mai egyházi szervezet nem működik. Az egész gépezet nem működik többé. Nem megy a motor, a fogaskerekek nem forognak. Nincsenek megolajozva. Az egész nem működik. Lerobbant. Sokan ezt nem vallják be, mert ha bevallanák, és azt is, hogy a Júdás-komplexus ott van a püspökök között, elismernék, hogy az árral szemben úsznak, és tehetetlenek. Ennek bevallása teljesen megváltoztatná az életüket, erre viszont nincsenek felkészülve, mert kényelmesen, jó módban élnek.

Bernard: Ezzel vége az első interjúnak. A következőben arról fogunk beszélni, hogy a pápa hogy illik bele az Egyházzal festett képbe.

II. rész: Szent Péter utódja

Bernard: Eddig a püspökökről beszélgettünk. A következő téma, amit szeretnék megtárgyalni, a Szentatya. Fontos téma, mert úgy tűnik, hogy ez okozza a legtöbb nehézséget a hithű katolikusoknak. De mielőtt ezt a témát elkezdzenék, szeretnék megbeszélni még valamit a püspökökkel kapcsolatban. A laikusok között nagy a csalódottság, mert a püspökök magukra hagyták őket, és ezért – úgy veszem észre – egyre jobban neheztelnek. Ön is így látja?

Martin atya: Ó, igen. Ez már nem csupán a tisztelet hiánya. A hívek már zúgolódnak a püspökök ellen, és joggal, mert ők rendelkeznek a templomok, a papok, az apácák és az iskolák felett. Ez már több, mint a tisztelet hiánya. A laikusok fellázadnak. Azt mondják: „Mit csinálnak ezek az emberek? Jól élnek a pénzen, amit tőlünk kapnak. Nem védik az Egyházat, nem állnak ki az isteni törvényekért.” A laikusok minden vonalon kritizálják a püspököket.

Bernard: Tehát a helyzet kiábrándító, de eléggé világos.

Martin atya: Igen, meglehetősen világos.

Bernard: A Szentatyával másként állunk. Úgy tűnik, egy jó adag félreértés van körülötte. Felvázolok egy helyzetet, amiből kiindulhatunk.

Martin atya: Rendben.

Bernard: Vannak jó, hűséges, tradicionális katolikusok, akik sok kritikával illetik a pápát. Más tradicionális katolikusok azt mondják, hogy a hit hűséges védője. Tehát egy táboron belül is eltérő vélemények vannak. Ez a püspökök esetében nem így van. A liberálisok között néhány nagyon ellenséges a Szentatyával szemben, például az abortusszal és a fogamzásgátlással kapcsolatos álláspontja miatt; más liberálisok viszont azt állítják, hogy a pápa támogatja az ő törekvéseiket. Ön talán vethet némi fényt erre a kavarodásra.

Martin atya: Nos, tekintsük át egészében a jelenlegi pápa³⁰ esetét. Nincs ennél kínzóbb kérdése ma a római katolikusoknak. Ki II. János Pál tulajdonképpen? Milyen pápa? Mit szándékozik tenni? Miért csinál bizonyos dolgokat? Más dolgokat miért nem csinál? Valóban segít minket? Valóban elkötelezett tisztelője a Szűz Máriának? Tudja, hogy mi folyik az Egyházban? Csak egy báb? Modernista? Igazán pápa? Ezek és ezekhez hasonló kérdések kavarnak körülötte. Ő a pápa 1978. október 16. óta. Ez hosszú idő. Most pápaságának alkonyán van. Lehet, hogy hosszú alkony lesz, de feltétlenül a pápaságának alkonyát éli. Statisztikailag még élhet négytől hét évet. Az egészségével vannak problémák. Túlélte egy gyilkos merényletet. Csontritkulása van és monovírusa, amit az orvosok nem tudnak kezelni. Operálták rákkal, volt néhány balesete és néhány iszkémiás rohama, ami aktív embereknél nem ritka. Nekem is vannak iszkémiás rohamaim. A pápa, egészségügyi problémái ellenére, még aktív.

³⁰ Jelen interjú készítésének idején II. János Pál volt a pápa.

A legfontosabb kérdés az, hogy valóban a mi pápánk-e. Nézzük meg a kérdés hátterét. Mondhatjuk, hogy anno Domini 35-ben az Egyház már fennállt és működött. A Pünkösöd már megtörtént, és a Szűzanya már odaköltözött Szent János apostolhoz. Az apostolok már prédikáltak, terjesztették a hitet az akkor ismert világban. Ezerszámra térítettek meg embereket. Attól az időtől, tehát a Krisztus utáni 35. évtől kezdve napjainkig nem tört meg a pápák, tehát Péter és 263 utódjának sora. Folyamatos sor, benne szentekkel és bűnösökkel. Némelyek tudósok voltak, mások ostoba emberek. A lényeg az, hogy a sor töretlen. A katolikus Egyháznak mindig, megszakítás nélkül volt pápája, Krisztus korától napjainkig. A katolikus Egyházé az egyetlen töretlen lánc, ami összekapcsolja Krisztust a mai Szentatyával. Ha a pápát törvényesen választották, akkor ő Róma püspöke és Szent Péter utóda. Azt mondhatjuk, hogy a pápán keresztül fizikai kapcsolatban vagyunk a történelmi Jézussal. Egy olyan ember a vezetőnk, aki egy olyan valakinek az utóda, aki együtt élt és evett Jézussal, aki látta, hogyan feszítették keresztre, és akit Ő állított az Egyház élére. Ez a történelmi kapcsolat a katolikusoké egyedül, semmilyen más egyház nem mondhatja ezt el magáról. Ez a mi jogalapunk, a római katolikus hit magja. Ez a büszkeségünk és az erősségünk. Miénk a történelmi folytonosság. Ez a jogcím nem csak egy homályos feltételezés. Nem! Mi tudjuk, hogy a pápánk Szent Péter 263 utódjának egyike. Ez a büszkeségünk és erőnk, de lehet a gyengeségünk is.

Bernard: Tehát a katolicizmus pápaság nélkül nem igazi katolicizmus.

Martin atya: Nem! A katolicizmus pápaság nélkül nem katolicizmus többé. Csak Szent Péternek mondta Krisztus: „Én is mondom neked: Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt.” (Mt 16,18) Csak Péter kapta ezt az ígéretet. És higgye el, a többi egyház tudja ezt. Tisztában van vele. Ezért van az, hogy ha holnap reggel a pápaság megszűnik, a katolikus Egyház is megszűnik létezni, és a kereszténység összeomlik. Természetesen ez ellenségeink leghőbb vágya, de sose fog bekövetkezni. A pápát szentnek gondoljuk, és Őszentségének hívjuk, mert képvisel mindent, ami szent.

Beszélnünk kell erről az emberről, Karol Wojtyláról, akit 1978. október 16-án, a konklávé résztvevő kardinálisok pápává választottak. Először is: a választás kétségtelenül érvényes volt. Tudom, mi egy érvényes választás, és ugyanúgy százak és százak is tudják. Semmi kétség, hogy Karol Wojtyla pápává választása érvényes volt, és ő elvállalta a hivatalt. Tehát ő a pápa, az egyetlen pápánk. Ezért aggasztanak minket a körülötte kavargó kérdések. A lehető legnagyobb kétségek gyötörnek minket miatta. Aggódunk az abortusz miatt, a pornográfia miatt, a pedofília miatt, a hanyatlás miatt. Sok minden miatt aggódunk, de az mind semmi ahhoz a kérdéshez képest, hogy bízhatunk-e a pápánkban? Ez a nagy kérdés. Miért merül fel ez a kérdés II. János Pállal kapcsolatban? Nem merült fel XI. Piusnál³¹ vagy XII. Piusnál³². Miért kérdezzük ezt II. János Párról? Jó oka van. Nézzük először ennek az embernek a fontosságát. Az idén eljött az Egyesült Államokba, és New York környékén tartózkodott négy napig. Nincs még egy olyan ember a földön, aki több mint százezer embert tud összehozni a New York-i Central Parkban, rossz időben, ahogy ő tette. Vagy emberek tízezreit készítenni arra, hogy szakadó esőben állják végig a miséjét, ahogy ez történt valahol máshol.³³ Amikor megérkezett, az Egyesült Államok elnöke és a teljes média a legnagyobb tisztelettel fogadta. Senki olyan tömeget nem vonz, és annyi tiszteletet nem parancsol, mint ő.

³¹ Ambrogio Damiano Achille Ratti (1857–1939), pápa 1922-től haláláig.

³² Eugenio Maria Giuseppe Giovanni Pacelli (1876–1958), pápa 1939-től haláláig.

³³ Martin atya minden bizonnyal az 1995. okt. 5-i pápai szentmisére utal, melyet a New Jersey államban levő Giant stadionban mutatott be 83 000 hívő előtt (kiknek egyike volt a Fordító).

Ez igazán lenyűgöző. Rendszerben van! De ha félretesszük a felhajtást és a propagandát, egy ilyen útnak az eredménye már más kérdés. Tulajdonképpen mi az eredménye egy ilyen utazásnak, amilyen a pápa amerikai látogatása volt? Valóban használnak az Egyháznak és a hitnek? Valóban segítenek, vagy csak felhajtás és népszerűség-hajhászás az egész? Ez a nagy kérdés.

Térjünk vissza a fő kérdésre II. János Pál pápával kapcsolatban: bízhatunk a pápánkban? Van valami baj a pápánkkal? Ami azt illeti, sok minden kérdéses körülötte. Vegyünk egy megtörtént esetet. A pápa úgy döntött, hogy rendez egy holokauszt emlékhangversenyt a Vatikánban. A Szent Péter bazilika melletti hatalmas, VI. Pál alatt épült audiencia-teremben tartották meg. Kitűnő hely egy hangverseny megrendezésére. Magán a koncerten csak állóhelyek voltak. Erre az estére egy hatalmas menórát állítottak fel a hosszú, lejtős terem végében. A menóra, természetesen, hét gyertyából állt. Hét auschwitzit túlélő unokájával a karján gyújtott meg egy-egy gyertyát a menórán. Volt egy szimfonikus zenekar is, Gilbert Levine³⁴ vezetésével. A zenekar gyönyörű zenét játszott, köztük Beethoven, Franz Schubert és Leonard Bernstein műveit. A koncert előkészítésekor némi nézeteltérés támadt Elio Toaff³⁵ római főrabbiával és más zsidókkal, akik a rendezésben együtt dolgoztak a Szentatyával. Nem tetszett nekik, hogy Gustav Mahler³⁶ is szerepelt a programban. Az ő egyik művét is játszották volna, mert a pápa szerette Mahlert. A zsidók viszont nem szerették, mert a zsidó hitről áttért a kereszténységre. A pápa azt mondta: „Rendszerben, hagyjuk ki Mahlert.” Azután a zsidók azt mondták: Nem tetszik nekünk, hogy a feszület ott lóg a falon. A pápa azt mondta: „Levesszük.” És levették, és egy szekrénybe dugták a koncert idejére. Az előadáson a Szentatya beszédet mondott. A beszéd nagyon megható volt, de éppenséggel mondhatta volna maga a római főrabbi is, vagy a New York-i szabadkőművesek nagymestere. Egyáltalán nem volt katolikus, de még keresztény sem. Tisztán humanista beszéd volt. Pedig Krisztus azt mondta: „De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,33) Kétségtelen, hogy Szent Péter utódjának és Jézus helytartójának ezt kellett volna mondania: „Azért vagyunk itt, hogy megemlékezzünk a zsidókról, akiket a nácik legyilkoltak. Azt akarom elmondani nektek, hogy minket egy olyan ember vezet, akit keresztre feszítettek a mi bűneinkért. Szörnyű kínokon ment keresztül a Kálvárián, és meg tudja érteni a holokauszt áldozatainak szenvedéseit és a ti mai szenvedéseiteket.” A pápa egyetlen szóval sem említette a Kálváriát. Nem beszélt a fájdalmak férfiaról. Nem beszélt a megváltásról. Sokan mondták: „Milyen érdekes. Ő a pápa.” Vajon IX. Pius³⁷, XI. Pius vagy XII. Pius így csinálta volna? Nem! Nem így tettek volna. Tudja, hogy X. Pius³⁸ megkörnyékezte Theodore Herzl³⁹, a cionista mozgalom alapítója? A cionizmus az az eszme, miszerint a zsidóknak vissza kell térniük Palesztinába. Herzl elment Rómába, és kérte X. Pius, hogy támogassa a zsidók Jeruzsálembé és Palesztinába való visszatérését. A pápa ezt válaszolta: „Addig, amíg ti el nem ismeritek, hogy Jézus a Megváltó, nem támogathatunk titeket.” Hasonlítsuk össze ezt a jelenetet a holokauszt emlékkoncerttel. Ez a különbség a tegnapi pápák és a mai között.

Lássunk egy másik esetet. Az idén a pápa elment Haitiba és voodoo papokkal találkozott. Tizenöt voodoo pap ült székeken együtt a Szentatyával, mintha egyenrangúak lennének.

³⁴ Gilbert Levine, zsidó származású amerikai karmester (született 1948-ban New Yorkban). 1987-ben a Krakkói Filharmonikusok karmestere és művészeti vezetője lett, itt találkozott II. János Pál pápával, aki később számos alkalommal kérte fel szereplésre különböző pápai rendezvényeken, eseményeken.

³⁵ Elio Toaff (1915–2015) Róma főrabbija 1951-től 2002-ig.

³⁶ Gustav Mahler (1860–1911) osztrák zeneszerző.

³⁷ Született Giovanni Maria Mastai-Ferretti (1792–1878), pápa 1846-tól haláláig.

³⁸ Született Giuseppe Melchiorre Sarto (1835–1914), pápa 1903-tól haláláig.

³⁹ Theodor Herzl (Herzl Tivadar) (1860–1904) zsidó származású osztrák-magyar író, politikus, a Zsidó Állam megálmodója.

Amikor beszélt a voodoo papokhoz, ezzel kezdte: „Én értem az önök nézeteit. Önöknek minden joguk megvan ezekhez a nézetekhez, és önöknek is meg kell érteniük a mi nézőpontunkat.” Hát apostoli szavak ezek? Vajon Szent Pál így beszélt volna? Az emberek tehát ezt kérdik: „Valóban katolikus a pápa, ha ilyeneket mond?”

Lássunk megint egy másik esetet. A pápát egyszer meglátogatta Rómában a konstantinápolyi pátriárka⁴⁰. Abban az időben ez Demetrios⁴¹ volt. A mai konstantinápolyi pátriárka Bartholomeos⁴². A Szent Péter bazilikának van egy erkélye, ahonnan a pápa áldást oszt a Szent Péter téren összegyűlő tömegnek. Ez alkalommal a pápa és a konstantinápolyi pátriárka együtt állt az erkélyen, és közösen áldották meg a téren tartózkodó embereket. Pedig a konstantinápolyi pátriárka szakadár. Hogy állhat ki és oszthat közös áldást a pápa egy szakadárral? Úgy értem, lehet ezt katolikus cselekedetnek nevezni? Megtette volna ezt IX. Pius? Nem! Hát X. Pius, XI. Pius vagy XII. Pius? Nem! Megtette volna XIV. Gergely⁴³, III. Ince⁴⁴ vagy bármelyik más pápa? Nem! De ez a pápa megteszi. Tudnék még sorolni más esteket is, de a lényeg az, hogy a pápa nagyon meglepő dolgokat művel. Ez a viselkedés sok katolikusként nem tetszik.

Bernard: Lehet, hogy ez az ökumenikus törekvések miatt van?

Martin atya: Így van! Azután, ha olvassuk II. János Pál pápának „A remény küszöbe” című könyvét, találkozunk néhány zavarba ejtő gondolattal. Az egyik kérdés, amit ebben a könyvben megvizsgál, az, hogy „Fontos-e, hogy római katolikus légy?” Az ember, miután elolvassa ezt a könyvet, azt mondja magának: „Nem, nem fontos, hogy római katolikus legyek.” Ami ezt a pápát illeti, véleménye szerint a megváltáshoz nem kell római katolikusként lennünk. Akárhogy csűrjük-csavarjuk a mondatait, csak erre a következtetésre juthatunk. Ez nagy probléma, mert II. János Pál mottója „Totus Tuus”, ami latinul azt jelenti: „Teljesen a Tied”. E mottó szerint ő teljes és feltétlen szolgája Miasszonyunknak. De írta Miasszonyunk ilyen könyvet? És ha ő Miasszonyunk teljes és feltétlen szolgája, miért engedte, hogy Lucia nővért⁴⁵ elhallgattassák és a teljes fatimai üzenetet⁴⁶ elrejtésük?

Bernard: Valamikor majd szeretnék részletesen beszélgetni Fatimáról.

Martin atya: Jó, beszéljünk róla. Tulajdonképpen neki a „fatimai pápának” kellene lennie. 1981. május 13-án⁴⁷ II. János Pál a pápamobilban járt körbe, amikor Ali Agca⁴⁸ rálőtt. Ma már tudjuk, hogy a fatimai Miasszonyunk mentette meg az életét. Néhány golyó érte a testét, de a fejét nem, mert éppen lehajolt, hogy felemeljen egy kislányt, akinek a blúzán a Fatimai Nagyasszony képe volt. Ahogy lehajolt, néhány golyó elrepült a feje fölött, és két amerikai turistát talált el, akik most a kandallójuk parkányán mementóként őrzik a golyókat. II. János Pál tehát olyan pápa, aki a Miasszonyunkat szolgálja. De akkor miért hagyta, hogy a

⁴⁰ Konstantinápoly keleti ortodox érseke.

⁴¹ Demetrios Papadopoulos (1914–1991) Konstantinápoly pátriárkája 1972-től 1991-ig.

⁴² Patrik I. Bartholomeos (Bertalan) (1940–), 1991 óta Konstantinápoly 270. érseke.

⁴³ Született Niccolò Sfondrato (1535–1591), pápa 1590-től haláláig.

⁴⁴ Született Lotario de' Conti di Segni (1160 v. 1161–1216), pápa 1198-tól haláláig.

⁴⁵ Lúcia dos Santos (1907–2005) fatimai látnok, apáca.

⁴⁶ Fatimai jelenések: 1916. május 13. és 1917. október 13. között három angyali és hat Mária-jelenés történt Fatimában (Portugália) három pásztorgyermeknek; Lúciának, Ferencnek és Jácintának.

⁴⁷ Ez éppen az első fatimai jelenés évfordulója.

⁴⁸ Mehmet Ali Agca (született 1958-ban), török orgyilkos, a török Szürke Farkasok nacionalista szervezet tagja.

római kúria⁴⁹ eltusolja a fatimai üzenetet, és akadályozza a fatimai zarándoklatokat? És miért nem hozta nyilvánosságra a harmadik titkot, amit legkésőbb 1960-ban kellett volna felfedni?

Bernard: És miért nem teljesítette Oroszország felajánlását Mária Szeplőtelen Szívének?

Martin atya: Nem tette meg Oroszország felajánlását. Ha olyan nagy tisztelője Miasszonyunknak, miért nem tette meg? Miért? Ezek tehát a nagy problémák. Hogyan tudjuk megmagyarázni ezt a viselkedést? Hogyan tudjuk megindokolni ezeket a dolgokat? Mégis, ő a pápánk. Nem szűnt meg pápának lenni. Nem eretnek, de ha az volna is, ki nyilvánítaná őt eretneknek? Ki lenne jogosult arra, hogy eretneknek nyilvánítsa? Senki! Hogyan ítéljük meg ezt az embert? Nem eretnek és nem tanít eretnekséget. Tehát pápa? Igen, pápa. Pápa, amíg meg nem hal. És mindenki tudja, hogy kiáll a magzat védelmében, és kiáll a homoszexualitás ellen. Harcol a pornográfia ellen. Védelmezi a szegényeket és elnyomottakat. Harcol mindenfajta elnyomás ellen. A világon senki nem vádolhatja ezt a pápát azzal, hogy nem a szegények és védtelenek bajnoka. Efelől semmi kétség. Mégis, vannak megmagyarázhatatlan dolgai. Egyszer, amikor levelet írt az ENSZ-nek, így kezdte: „Én, János Pál, Róma püspöke és az emberiség fia...” Ez vajon mit jelent? Miért nem ezt írta: „Én, János Pál, Róma püspöke, Jézus Krisztus helytartója és az apostolok utóda...” Nem ezt írta. Miért nem?

A probléma az, hogy valami magyarázatnak kell lennie erre a helyzetre. Miért engedte Isten, hogy ilyen helyzet alakuljon ki? Tudja, ez a szituáció egyszerűbb, mint ahogy én beállítom. A helyzet kulcsa az, hogy Krisztus választotta pápának ezt az embert. Mi volt ezzel Krisztus célja? Ehhez a kérdéshez még visszatérünk, de először vessünk egy pillantást az Egyház helyzetére, amit II. János Pál örökölt. Amikor 1978-ban pápává választották, az Egyház már hanyatlott. Katasztrófális helyzetben volt. Ez 1965 és 1978 között vált nyilvánvalóvá. Olyan problémák tették nyilvánvalóvá, mint a hívek fogyása, a püspökök hűtlensége, a szemináriumok romlottsága, a hivatások hiánya. Csak az nem látta, aki nem akarta, hogy az Egyház bajban van. Az egész világon bajban volt. Az Egyház bajban volt, nem csak a világ egy részén, hanem az egész világon. Minden fronton bajban vagyunk. Na, mármost, Krisztus mindenható. Választhatott volna másmilyen pápát. Például, a Wojtylát megválasztó konklávén ott volt egy Giuseppe Siri⁵⁰ nevű kardinális. Ő volt Genova bíboros érseke. Befolyásos családból származott, és ő is nagyhatalmú ember volt. A konklávén egészen világosan megmondta, hogy ha megválasztanák pápának, kiásná a csatabárdot. Fejek hullanának le. Bezárna szemináriumokat, elűzne püspököket, eltávolítana eretnek professzorokat, és megszüntetne jó néhány apácarendet. Akcióba lépne. Más szóval, fejvadászatot rendezne. Krisztus mégsem őt választotta pápának, hanem Karol Wojtylát, aki békés ember. Ez a pápa hagyta, hogy a bajok folytatódjanak az Egyházban, nem tett semmit. Ez az ember csak tradicionális katolikusokat közösített ki az Egyházból. Kitagadta Marcel Lefebvre⁵¹ érseket, aki a római mise nagy védelmezője volt. Egyetlen liberálist sem

⁴⁹ Latinul curia romana: állandóan működő központi szervek összessége, melyek segítségével a pápa legfőbb pásztori tisztségét gyakorolja, s amelyek feladatukat az egyetemes egyház és a részegyházak javára a pápa nevében és tekintélyével látják el.

⁵⁰ Giuseppe Siri (1906–1989) rendíthetetlen konzervatívizmusról híres kardinális, Genova érseke 1946-tól 1987-ig. Egyes tradicionalista katolikusok szerint az 1958-as konklávén XVII. Gergely néven pápává választották, de külső nyomás és fenyegetés hatására a konklávé megmászította döntését és helyette Angelo Giuseppe Roncalli lett a pápa XXIII. János néven. Siri kardinális maga sohasem tett említést erről az eseményről. A következő három konklávén is nagy esélye volt a pápai cím elnyerésére. Érdemes megjegyezni, hogy a konzervatív, rettenthetetlen Mindszenty bíborost nagyra becsülte, és megköszönte neki, amit az Egyházzért tett (lásd Csonka Emil: *A száműzött bíboros*, 1976, 64. o.).

⁵¹ Marcel-François Lefebvre (1905–1991) francia katolikus érsek, a hagyományhű katolikusok vezéralakja. Négy püspök pápai engedély nélküli felszentelésével kiközösítést vont magára.

közösített ki. Ez igazán különös! Tehát Krisztus nem Giuseppe Sirit választotta, hanem Karol Wojtylát. Térjünk vissza ahhoz a kérdéshez, hogy Krisztus miért ezt az embert választotta. Ha engem kérdez, hogy mi volt az ok, nem állíthatom, hogy tudom, mi volt Krisztus fejében. De találghatok. Lehetséges, hogy Krisztus ezt mondta magában, isteni bölcsességében: „Ez a szervezet végképp megromlott. Ha egy Sirit állítok oda, az meghosszabbítja a haldoklását. Ha egy Wojtylát teszek oda, az nyugton marad. Hagyja, hogy tovább korhadjon. Így gyorsabban összeomlik. Azután kezdhetem az újjáépítést.” Ez az egyetlen magyarázat, amivel elő tudok állni.

Mindebből arra a következtetésre jutottam, hogy itt az idő, hogy mi, hithű katolikusok nemet mondjunk a pápának. Amikor valami olyat mond, amiről tudjuk, hogy nem jó, rendre kell utasítanunk. A hit a mienk is. A teológusoknak és a laikusoknak meg kell mondaniuk a püspököknek: „Nem, ezzel nem értünk egyet. Ez ellenkezik a hitünkkel.” Fontos, hogy megvalljuk a hitünket. Most a laikusokra hárul az a feladat, hogy megmondják a pápának és a püspököknek: „Sajnáljuk, ezt nem tűrjük. Nem hagyjuk, hogy a templomainkat elvegyék tőlünk. Addig nem adunk több pénzt, amíg változást nem látunk. És ha kell, építünk magunknak egy kis templomot az utca végén fából és bádogból, és ott fogjuk imádni Istent egy jó pappal. Ha nem kapunk megfelelő papot, fogunk találni máshol, más püspökök által felszentelt papokat. Fogunk papot találni, lesznek érvényes miséink és érvényes szentségeink.”

Bernard: Van arra példa az írásokban vagy az Egyház történetében, hogy ellene mondtak a hierarchiának?

Martin atya: Ó, igen. Vannak erre példák. Az arian eretnokség⁵² idején a hívek tiltakoztak. Évszázadokon keresztül az emberek harcoltak a vezetőik hibái ellen. Aquinói Szent Tamás⁵³ megmondta, hogy tiltakozni kell a püspöknél vagy éppen a pápánál – nyilvánosan is, ha kell –, hogy ne ártsanak az Egyháznak. És Szent Tamás itt nem is olyan súlyos dologra gondolt, mint az eretnokség. Tulajdonképpen kötelességünk ellenállni a vezetőinknek, ha azok hibába esnek. Persze nagy bátorság kell ahhoz, hogy egy püspöknek ellenszegüljünk. Csak egy nagyon bátor pap, egy nagyon bátor egyházi tisztségviselő, egy nagyon bátor teológus merné azt mondani a püspökének: „Nincs igaza, méltóságos uram. Ez nem egyezik a katolikus hittel. Eretnokség, amit mond. Nagy hibát követ el. Téves úton jár.” Szeretnék látni egy teológust, aki ezt meg meri mondani.

Bernard: Érdekes, hogy Szent Péter, a legelső ember, akit Krisztus örököséül választott, bizonyos értelemben gyenge ember volt.

Martin atya: Szent Péter gyakran gyengének bizonyult. Rettentő hibát követett el Antiochiában⁵⁴, ahol -- mint Szent Pál felfedezte -- félrevezette az embereket. A zsidóknak megjárta a zsidót, pedig keresztény volt, és amikor nem-zsidókkal találkozott, ő sem volt zsidó. Szent Pál ezt mondta neki: „Ezt nem csinálhatod! Ez nem fér össze a hitünkkel.” Szent Pál szemrehányást tett Szent Péternek. Szegény Szent Péter! Tudja, hogy az egyik levelében mit írt Szent Pálról? Ezt írta: „Sok kemény vonás van Pálban.” És így is volt. Szent Pétert

⁵² A líbiai születésű Arius (260k.–336) által alapított krisztológiai eretnokség és iskola, mely szerint a Fiú nem egylényegű az Atyával.

⁵³ Tommaso d'Aquino (1225–1274) olasz teológus, filozófus, Domonkos-rendi szerzetes, a keresztény misztika egyik képviselője. *Angyali Doktor* (Doctor Angelicus) néven is ismert.

⁵⁴ Gazdag kereskedőváros az ókori Szíriában. Itt alakult Palesztinán kívül az első pogány-keresztény egyházközség, melyben Szent Péter, Szent Pál és Szent Barnabás működött.

nyilvánosan megszégyenítették. Szent Pál mindenki előtt felállt és megfeddte. És pontosan ez az, amit nekünk ma tennünk kell a papjainkkal, a püspökeinkkel és a pápánkkal. Azt kell mondanunk: „Nem, atyám.” „Nem, méltóságos uram.” „Nem, Szentatyám.” „Ezt nem fogadjuk el. Ebbe nem egyezünk bele. Ez nem felel meg a hitünknek. Nem fogunk adakozni, nem megyünk a templomába, nem fogjuk támogatni addig, amíg a hit parancsai szerint nem kezd cselekedni.” Mostantól kezdve meg kell ezt mondanunk nekik, hogy felelősségre vonjuk őket. Attól tartok, hogy ez a kötelességünk.

Úgy gondolom, van még néhány dolog a Szentatyával kapcsolatban, amiket meg kell vitatnunk. A legfontosabb az intellektusa, a gondolkodásmódja és a filozófiája. Ezek kulcsfontosságúak a pápa megértéséhez.

Bernard: Pontosán ezek azok a dolgok, amiket az emberek nehezen értenek meg. Azt kérdezik: „Milyen II. János Pál gondolkodásmódja?”

Martin atya: Erről beszélnünk kell. Az egész dolog lényege az, hogy a pápa lengyel. A tanulmányait Lengyelországban végezte. Úgynevezett közép-európai mentalitása van. II. János Pál nem tomista⁵⁵, nem tomista filozófus. Persze, ismeri Aquinói Szent Tamást. Bár megismerkedett tanaival, nem gondolkozik úgy, mint egy tomista. II. János Pál fenomenológus⁵⁶.

Bernard: Meg tudná magyarázni, hogy ez mit jelent?

Martin atya: Hogy mi ez? A fenomenológia a filozófiának olyan ága, amelyik a tomizmussal homlokegyenest ellenkező alapelvekre épül. Aquinói Szent Tamás filozófiája a realizmus filozófiája. A tomizmus azt mondja: „Mi az ember? Egy testtel, érzékszervekkel és lélekkel rendelkező lény.” A tomizmus az ember objektív valóságát vizsgálja. A tomisták a székeket, asztalokat, a fákat, az eget, az esőt vagy a virágokat objektív valóságnak tekintik. Ezekről a dolgokról a tomisták ezt kérdezik: „Mik ezek?” Ez a filozófia realizmuson alapul. A fenomenológusok ezt mondják: „Nem, nem ez az érdekes. A tárgyakkal való kapcsolat a fontos.” Tehát a fenomenológia azt vizsgálja, milyen az ember viszonya a székhez, vagy egy másik emberhez, vagy az éghez, a virágokhoz vagy egy állathoz. Kapcsolatokat vizsgál. A cselekvő embert analizálja, a cselekedet és tárgya közti viszonyt. Ez teljesen más megközelítés. Nem beszél arról, hogy egy tárgy valóságos-e. Csak azt mondja, hogy van valami, amit az én írógépemnek hívnak, és nekem van valami kapcsolatam az írógéppel. Ennek az az eredménye, hogy a fenomenológiának nincsen semmi szilárd metafizikai alapja. Nem magyaráz meg semmit az Oltáriszentségről. Nem magyaráz meg semmit Urunk testéről és vérééről az átváltozott kenyérben és borban. Nem mond semmit a halálos bűnről és a bocsánatos bűnről. Nem mond semmit a lélekről, mert a lélek nem látható. Nem jelenség. A jelenség egy esemény, amit meg lehet figyelni. II. János Pál fenomenológus, ezért ő kapcsolatokkal foglalkozik, nem dolgokkal. A fenomenológia nem realizmuson alapuló filozófia. Emiatt a kifejezései nagyon homályosak. Elolvastam II. János Pál írásaiból amennyit csak tudtam. Kétlem, hogy maga megértene őket. Kétlem, hogy még egy olyan értelmes ember is, mint maga, értené az írásait. Nem a mi hagyományaink szerint gondolkodik, teljesen más a mentalitása. Nem úgy gondolkodik, mint Szent Tamás. Nem

⁵⁵ A tomizmus Aquinói Szent Tamás filozófiai és teológiai rendszere. Az ellentétek összekapcsolására törekvő, a valóság adatait egységben szemlélni vágyó keresztény szellemiség legjellegzetesebb kifejezése.

⁵⁶ A fenomenológia E. Husserl német filozófus szubjektív idealista elmélete, amely szerint a megismerés nem a valóságos, anyagi világra, hanem a tudatra irányul, ezért minden, a világra vonatkozó s a közvetlen tapasztalatot túllépő ítélettől tartózkodni kell.

tomista, nem is tanítja a tomista filozófiát. Mint fenomenológus, az ember és a tárgy közötti kapcsolat homályos, bizonytalan vizsgálatával foglalkozik. II. János Pál elsőszámú gyengesége a gondolkodásmódja, illetve filozófiája.

A második dolog II. János Pállal kapcsolatban az, hogy lengyel, és van a lengyeleknek és Lengyelországnak valami jellegzetessége, amiről gyakran megfélekedtünk. Tudta, hogy jóval Luther előtt létezett Lengyelországban vallási türelem, és sehol máshol nem? A reformáció idejében, Lengyelországban nagyszámú skót presbiteriánus élt, és teljesen szabadon gyakorolhatta vallását. A zsidóknak különleges helyzetük volt Lengyelországban, privilégiumokkal rendelkeztek. Nem kellett lengyelül beszélniük, nem kellett szolgálniuk a lengyel hadseregben. Voltak saját újságjaik, és saját városaik, amiket maguknak rendeztek be, és voltak saját kereskedelmi törvényeik. A zsidókat elfogadták Lengyelországban jóval előbb, mint más országokban. Olyan szabadságot élveztek, amelyet sehol máshol. Lengyelországnak kétkamarás törvényhozása és szabad sajtója volt. Olyan szabadságot élveztek, amelyet mi soha. Ezt ők arany szabadságnak hívták, és vigyáztak rá. Létezett valaha egy lengyel birodalom, ami a maga idejében az egyik legnagyobb volt Európában. Nem tartott nagyon sokáig, mert Oroszország, Poroszország és Ausztria feldarabolta. A lényeg az, hogy a lengyel mentalitás nagyon megértő. Nagyon engedékeny. II. János Pálban megvan ez a tisztelet, hogy ha egy ember püspök, akkor püspök. Még ha homoszexuális püspök is, püspök, és tisztelni kell. II. János Pál nem egy tüzes spanyol, vagy egy határozott német, aki azt mondaná: „Ide figyelj, te bűnös vagy. Takarodj innen a pokolba! Tűnj el a szemináriumból, tűnj el az egyházmegyéből!” Nem, ő nem ilyen. Ott van benne a lengyelekre jellemző hatalom iránti és a mások véleménye iránti tisztelet. A lengyelek nagyon liberális gondolkodásúak – ilyen tekintetben. Én ezt a tulajdonságot hátrányosnak tekintem II. János Pálban. Ez tehát a második gyenge pontja.

A harmadik dolog az, hogy II. János Pál geopolitikus⁵⁷, azaz meg van győződve arról – és talán igaz is –, hogy más földi halandókkal ellentétben ő érti a történelmet, tudja, mi történik ma, és látja, mi fog történni holnap. A geopolitikusoknak van elhivatottság érzésük. Mégis, néha, II. János Pált hallgatván azt hiheti, hogy egy szabadkőművest hallgat. Ugyanúgy látja a történelmet, mint egy szabadkőműves. Természetesen ő nem szabadkőműves, soha nem is volt. Viszont nem úgy néz ki, hogy nagy problémája lenne a szabadkőművességgel. Nincs vele ugyanaz a problémája, mint nekem. Ez is egy hibája. Nincs tudatában annak a veszélynek, amit a szabadkőművesség jelent az Egyház számára. Miért? Nem tudom, de tény, hogy nincs tudatában. Meglepő, hogy ez lett II. János Pálból, mert a mentora Stefan Wyszyński⁵⁸ bíboros volt. Wyszyński bíboros erősen kommunista- és szabadkőműves-ellenes volt. Ő volt Lengyelország primása a kommunista uralom idején, és a sztálinistákat a saját fegyverükkel győzte le. Nagyszerű ember volt, és Európa rókájának hívták. Karol Wojtyła pártfogója és barátja volt. Valójában ő formálta Wojtylát azzá, ami lett. Megható dolog történt 1981-ben, amikor II. János Pál a római Gemelli kórházban feküdt az ellene intézett merénylet sebeivel, és Wyszyński ugyanabban a kórházban haldoklott rákban. Tudtak beszélni egymással telefonon, de személyesen nem találkozhattak, mert a pápa gyógyulása lassú volt. Tehát, mivel a pápa ilyen szoros kapcsolatban volt Wyszyńskivel, meglepő, hogy azzá lett, ami.

Beszéljünk most a pápa legutóbbi amerikai látogatásáról. II. János Pál pápaságára jellemző az örökös utazgatás. Első pillantásra ezek a nagyszerű utazások nagyon

⁵⁷ Geopolitika: a társadalmi-gazdasági viszonyok fejlődésében a földrajzi tényezők szerepét túlbecsülő, meghatározónak vélő elmélet.

⁵⁸ Stefan Wyszyński (1901–1981) Varsó és Gniezno érseke, 1953. január 12-től haláláig bíboros, Lengyelország primása, gyakori nevén az „évezred primása”. A lengyel katolikus egyház egyik legnagyobb XX. századi alakja, jelentősége Mindszenty Józseféhoz hasonló.

eredményesek. 1991-ben a pápa több mint egymillió fiatalat vonzott a lengyelországi Czestochowába. Fiatalok hatalmas tömege hallgatta őt a spanyolországi Santiago de Compostellában 1989-ben, majd Denverben 1993-ban. 1993-ban az Egyesült Államokban tett látogatásakor egy csapásra meghódította az országot, és az elnök utazott hozzá, hogy találkozzanak. A legutóbbi egyesült államokbeli utazásakor is az elnök ment New Yorkba, hogy fogadja, és hogy vele mutatkozzék.

Bernard: Érdekes, hogy mind Spanyolország, mind az Egyesült Államok vezetője – Gonzales és Clinton –, politikai szempontból fontosnak találta, hogy üdvözölje a pápát és a társaságában mutatkozzék, pedig egyik sem gyakorló katolikus.

Martin atya: Ellenkezőleg, mindketten katolikus-ellenesek az abortusz és más erkölcsi kérdések vonatkozásában. Valóban pogányok módján állnak ezekhez a dolgokhoz. De nézzük meg, milyen eredményeket hoztak ezek a pápai utazások. Ez fontos kérdés, mivel II. János Pál rengeteget utazik. Eddig már 92 országba látogatott el. Már többször körüljárta a földet, és már mindenki vendégül látta őt, és mindenki beszélt róla. Az év nagy részében távol van Rómától. Ezeknek az utazásoknak az eredménye az, hogy amíg úton van, nem tudja elvégezni a munkáját a saját háza táján. Nem kormányozza az Egyházat, senki nem mondja ezt az embert az Egyház bölcs vezetőjének. Nem az. Nem kormányozza az Egyházat. Csak névlegesen uralkodik. Nem választ püspököket. Nem ő választotta például a chicagói Bernardin⁵⁹ kardinálist sem. Nem ő választotta ezeket az embereket. A barátai tették oda őket, a pápa pusztán csak aláírta a kinevezésüket.

A Vatikán a pápa ellenségeinek kezébe került. Úgy tűnik, hogy ezek az emberek az Egyháznak is ellenségei. Ezek az emberek a pápa megbuktatására szövetkeznek, és most le akarják mondani. Nem árulok el titkot, és nem csak vaktában beszélek, amikor azt mondom, hogy nagyon nyomják a pápát, hogy köszönjön le. Mik az érvek? Ezt mondják: „Szentatya, már hamarosan 75 éves leszel. Az a szabály, hogy ha egy püspök eléri a 75. évét, be kell nyújtania a lemondását. Te is püspök vagy, Róma püspöke. Közted és a püspökeid között felbomlott az egység, ha egyáltalán létezett valaha. A püspökök nem szeretnek. A legtöbb bíboros nem ért egyet veled. Martini kardinális⁶⁰ azt mondta, hogy ha megválasztanák pápának, kísérletezne női papok és házaspapok felszentelésével, ami gyűlöletes számokra. Szerinted az Egyház ezt nem teheti. Martini kardinális szerint megteheti, és sok más kardinális egyetért vele. Sok püspök nem ért egyet a homoszexualitás, válás, fogamzásgátlás, embriókutatás elleni bírálatoddal, ezért a püspökeid és közted megtört az egység, ha egyáltalán létezett valaha. Miért nem mondasz le, hogy választhassunk egy olyan embert, akivel a püspökök együtt tudnak működni? Ez erősítené az Egyházat. Ha az Egyház gyenge, az azért van, mert nincs köztünk összetartás, Szentatya. Az emberek nem értenek veled egyet, és úgy gondolják, hogy túl merev vagy. Persze, sok jót tettél. Segítettél a Szovjetunió lerombolásában, és tettél más nagyszerű dolgokat. Visszavonulhatnál a czestochowai vagy a Monte Cassino-i monostorba. Rómában is élhetnél. Rengeteg jót tehetnél, mint ex-pápa és tanácsadó. Közben pedig lenne egy fiatalabb pápánk, akiben a püspökök jobban megbíznak.

⁵⁹ Joseph Louis Bernardin (1928–1996) amerikai bíboros, 1982-től haláláig érseke Chicagónak, az Egyesült Államok egyik legfontosabb egyházmegyéjének. Mint a Püspökkari Konferencia elnöke, 1977-ben illegális manipulációkkal elfogadtatta a kézben történő áldoztatást a püspökökkel. 1983-ban II. János Pál emelte kardinálissá. Kérésére, a temetésén, a Homoszexuálisak Chicagói Kórusa énekelt, és a szabadkőművesek is dicsérőleg emlékeztek meg róla.

⁶⁰ Carlo Maria Martini (1927–2012) olasz jezsuita, kardinális. 1980-tól 2002-ig Milánó püspöke, kardinális 1983-tól. A katolikus Egyház egyik legbefolyásosabb liberális gondolkodója.

Ne feledd, Szentatya, hogy te is csak egy püspök vagy, mint mi. Te birtokolod a tiszteletreméltó Szentszéket, de te is csak egy püspök vagy, első az egyenlők közt.”

Bernard: Már kezdjük érteni, hogy valójában milyen borzasztó a kollegialitás eszméje.

Martin atya: Így van! Ez volt a cél már kezdettől fogva. A II. vatikáni zsinat folyamán egy pap – akkor VI. Pál asszisztense, ma már püspök –, aki visszament a konferenciaterembe az ott felejtett breviáriumaért, belebotlott néhány földön heverő papírlapba, amelyeken egy jól ismert, osztrák fő eretnek peritus⁶¹ kézírását fedezte fel. A papírokon a következő stratégia volt felvázolva: Ha sikerül megszavaztatnunk a Lumen Gentium⁶² dokumentumot, akkor nyakon ragadhatjuk a pápaságot és semlegesíthetjük. A pap elrohant VI. Pálhoz ezzel az információval. Ma már tudjuk, milyen nagy hiba volt VI. Pál részéről, hogy nem akadályozta meg a szavazást és nem semmisítette meg az egész dokumentumot. Megvolt hozzá a hatalma. VI. Pál egy magyarázó jegyzetet, nota explicitiva-t csatolt a dokumentumhoz. Ma már senki nem emlékszik erre a kiegészítő magyarázatra, amit csak a jegyzetek mellé tettek.⁶³ Ma már tudjuk, mi volt a terv. Amióta a dokumentumot 1964-ben elfogadták, sok kárt okozott. Minden püspökkel elhittették, hogy ők kis pápák és ellentmondhatnak a Szentatyának. És ők ellent is mondanak. Tehát tudjuk, hogy mi volt a terv.

Itt jön megint a kedvenc témám, amin örökké morgok. Az intelligens teológusok és jó emberek, akiket ismerek szerte a világon, nem csak Észak-Amerikában, hanem Európában, Afrikában és Ázsiában, még mindig nem hajlandók felállni és azt mondani: „Emberek, testvéreim, mindennek vége. Eltűnünk a süllyesztőben, ha nem változunk meg. Valami alapvető baj van az Egyházzal. Nem a hitünkkel, hanem a szervezettel.” De nem mondják, mert akkor ellent kellene mondaniuk a rossz püspököknek. Ellent kellene mondaniuk a Szentatyának, amikor az valami hibát követ el. Ellent kellene mondaniuk a papjuknak. Ellent kellene állniuk az Egyházban levő feministáknak és a liberális apácáknak. Ellent kellene állniuk és harcolniuk. Néhányuk talán még az állását is elveszítené. Nem, ezt nem akarják. Ezzel barátokat is veszítenének. Ez háborút jelentene, felkelést. Ehhez túl jól élnek, most mindenük megvan.

Bernard: És megszűntünk harcos egyház lenni.

Martin atya: Nem vagyunk többé harcos egyház. Ilyen jelenleg nem létezik a földön. A probléma a következő. És most megint a szokásos zsörtölődésemet hallja, és ezt ismételtetem állandóan, mert már látom, hogy sokan a jó katolikusok közül vakarják a fejüket, és gyanakodva néznek a szemük sarkából. Sok jó ember azt mondja: „Igen, van valami baj, és Krisztus megengedi ezt. Az én jó és gyengéd Jézusom, aki szereti az Egyházát, engedi, hogy ez történjen. Szent Pál azt mondja, hogy Jézus úgy szereti az Egyházat, mint szent és szeplőtelen menyasszonyát. Mégis engedi, hogy ez történjen vele.” Apropó, beszéljünk egy kicsit az Egyházzal. Ezt világosan kell látnunk. Mire gondol Szent Pál, amikor azt mondja, hogy Isten Egyháza Krisztus szent és szeplőtelen arája? Ideért minden embert a földön,

⁶¹ Peritus: római katolikus teológus, aki tanácsadóként szerepelt a II. vatikáni zsinaton.

⁶² Lumen Gentium: a II. vatikáni zsinat dogmatikus konstitúciója az Egyház lényegéről, új önértelmezéséről és küldetéséről a mai világban. Valójában e dokumentum alapozza meg a többi 15 zsinati okmányt. Végleges szövegét a zsinati atyák 1964. XI. 19-én fogadták el 2134 igen és 10 nem szavazattal.

⁶³ A hivatalos zsinati kiadványban a magyarázó megjegyzések (Nota explicativa praevia) a Lumen Gentium dokumentum után és a dokumentumra vonatkozó számozott jegyzetek előtt foglal helyet. A magyarázat aláírója nem VI. Pál pápa, hanem a zsinat főtitkára, Pericles Felici. A zsinat valamennyi dokumentuma magyar nyelven a Szent István Társulat által 1986-ban kiadott „A II. vatikáni zsinat tanítása” c. könyvben megtalálható.

minden lelket a purgatóriumban és a mennyországban, akik a kegyelem állapotában vannak. És ha a kegyelem állapotában vannak, akkor makulátlanok. Ez Krisztus misztikus teste. Ez a megváltottak teste. Ehhez a testhez kell tartoznod, ha üdvözülni akarsz. Ha muzulmán, zsidó, mormon vagy baptista vagy, nem fogsz üdvözülni, hacsak nem kapcsolódsz valahogy ehhez a testhez, és nyersz kegyelmet általa. Így vagy úgy, meg kell kapnod a kegyelmet ettől a testtől még halálod előtt, különben örökre meghalsz. Tehát miért engedi Krisztus, hogy ez történjen az Ő Egyházával? Nem tudjuk, miért engedi, de el kell fogadnunk az Ő akaratát ezekben a dolgokban. Krisztus maga a szeretet, és valami célja van. Ő végtelenül intelligens, mindenható, és tudja, mit akar. Ő nem olyan, mint mi vagyunk. A gondolkodása teljesen más, mint a mienk. Mit kell tennünk nekünk ebben a helyzetben? Először is, tudomásul kell vennünk a helyzetet. Másodsor, törődnünk kell a lelkünkkel. Gyónjunk, áldozunk, járjunk misére, imádkozunk, mondjuk a rózsafüzért. Legyünk a kegyelem állapotában. Harmadszor, tennünk kell a feladatainkat. Teljesítsük kötelességeinket a gyerekeinkkel szemben, a munkánkban, a barátainkkal szemben. Meg kell próbálnunk terjeszteni a hitet. Tegyük, amit tennünk kell. Semmi más miatt nem kell aggódnunk. Krisztus elintézi a többit. De ne hagyjuk, hogy félrevezessenek, és ne alkudjunk meg a békesség kedvéért. Ezt ne tegyük, különben elveszítjük a hitünket. Ez mindent elmond a megalkuvásról.

Ami a Szentatyát illeti, mire számíthatunk? Sok szenvedést várhatunk ennek a pápának a kezéből. Nem fog megvédeni minket. Nem fogja megvédeni a római katolicizmust, mint az egyetlen igaz vallást. Nem fogja ezt tenni. Nem egyezik az elveivel. Nemrég írt egy enciklikát „Ut unum sint” címmel, ami az Evangéliumot idézi: „...és egyé lesznek”. Az enciklika az ökumenizmusról szól. Először is, ha figyelmesen olvassuk ezt az írást, azt találjuk, hogy nincs benne egyetlen olyan idézet sem, amelyik 1965-nél korábbi keletű. Egyszer sem idézi az egyházatyákat vagy korábbi pápákat. Nem idéz egyetlen zsinatot sem, amelyik a II. vatikáni zsinat előtt volt. Semmit! Ebben az enciklikában minden idézet a II. vatikáni zsinatból és az azt követő időszakból származik.

Bernard: Nem volt szó abban az enciklikában a pápaság intézményének átformálásáról?

Martin atya: Másodsor – és ez a legfontosabb – azt mondta: „Igen, én vagyok Róma püspöke és én ülök a pápai székből. Én vagyok a pápa. Enyém a pápaság, de talán nézhetjük új megvilágításban ezt a hivatalt.” Ezt a gondolatot súlyosan félre is lehet értelmezni. Például úgy, hogy az evolúciót modern értelemben alkalmazzuk. Nem hiszem, hogy ő így gondolta. Ismétlem, ő fenomenológus, a viszonylatokat analizálja. Nem veszi figyelembe a valóságot, amit Krisztus mondott: „Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt.” (Mt 16,18) Vagy: „Simon, János fia, szeretsz engem? ...Legeltesd bárányaimat! ...Legeltesd juhaimat!” (Jn 21,16.17) II. János Pál mindezt elfelejtette. A görögökkel, oroszokkal, zsidókkal és muzulmánokkal való sinai és jeruzsálemi találkozások ragyogó képei foglalkoztatják. Ez lebeg a szeme előtt, mint legnagyobb teljesítménye. Pedig valójában csak egyetlen cél van. Hadd kiabáljam ki a pápának, a püspököknek, a papoknak és mindenkinek, hogy hallják. A legnagyobb győzelem, amit Krisztus ígért nekünk, az, hogy ha valaki meghal, nem a pokolba megy, hanem a purgatóriumba, vagy a mennyországba. Ez az Egyház diadala! Különben felejtjük el az egészet! Végül is nincs más örök érték.

Bernard: Azt hiszem, kezdjük érteni, miért van annyi bizonytalanság a hívek közt ezzel a pápával kapcsolatban. Említette, hogy II. János Pálnak vannak figyelemreméltó erősségei. Erősen elkötelezte magát Miasszonyunknak, és kiáll az erkölcsi értékek mellett. Ugyanakkor említette három gyenge pontját a filozófia, a kormányzás és az ökumenizmus területén. Úgy tűnik, hogy II. János Pál komplex egyéniség.

Martin atya: Feltétlenül! Feltétlenül! Ellentmondásos egyéniség. Ami engem illet, az az egyetlen mentsége, hogy pápává választották. Különben nem érdekelné. Nagyon veszélyes embernek tartom. Annyit biztosan állíthatok, hogy sem IX. Pius, sem X. Pius, sem XI. Pius, sem XII. Pius nem túrt volna meg senkit, akinek ilyen nézetei vannak. Ha püspök vagy bíboros lett volna, kolostorba küldik. Volt idő, amikor fel sem szentelték volna. Nem szentelték volna pappá, még kevésbé püspökké, nem nevezték volna ki bíborosnak vagy választották volna meg pápának. Közelébe se került volna a pápaságnak, az biztos. Milyen következtetésre jutunk tehát II. János Pált illetően? Van néhány dolog, amit elmondhatunk róla. Mondhatjuk, hogy Krisztus választotta. Bár sok dologban meggondolatlan volt, kimondott eretnekséget nem tanított. Ha meghal, Krisztus majd ítél fölötte. Mi nem ítéldjük meg a lelkét, de a tetteit igen, és azokat meg is kell ítélnünk. Minden közéleti embert így kell elbírálnunk, de nem vádoljuk őt, és természetesen nem utasítjuk el, mint pápát.

Van egy másik nehézség is, ami valóban gyötri az ember lelkét. Hadd mondjak valamit magának az apámról és az anyámról. Ritkán beszéltek a vallásról formálisan. Iskolába járatlak bennünket, megtanítottak mindenre, és ha előálltunk egy kérdéssel, megvitatták velünk. De soha nem ültek le velünk az asztalhoz, hogy oktassanak. Mégis mindent megtanultam a vallásomról az apám és az anyám példáján. Megtanultam tőlük, mi a türelem, mi a gyengédség, mi a gyász, mi a fájdalom, és így tovább. A katolikus hit megtestesítői voltak. Más szóval, az ember a tetteivel tanít másokat.

Bernard: Példaadással.

Martin atya: Igen, példaadással. Viszont ha ezt az elvet a jelenlegi Szentatyára alkalmazom, a példa elretentő. Ha őt követném, nem ragaszkodnék ahhoz, hogy mindenki katolikus legyen. Nem ragaszkodnék ahhoz, hogy az emberek meggyónják bűneiket. Nem ragaszkodnék még ahhoz se, hogy meg legyenek keresztelve. E pápa szerint ez nem feltétlenül szükséges. Ha megkérdezzük tőle: „Muszáj, megkeresztelkedni?“, azt fogja válaszolni, hogy jó, ha az ember megkeresztelkedik, de a megváltáshoz nem szükséges. Én ezt nem tudom elfogadni.

Én nem akarok olyan pápát, akivel együtt reggelizhetem, és megkérhetem, hogy adja oda a sótartót. Én nem akarok vele sült halat és krumplit enni. Nem akarok bort inni és koccintani vele. Nem akarok kezet rázni vele. Olyan pápát akarok, akit tisztelhetek, mert az Úr Jézus Krisztust képviseli, bírámát és megváltómat. Van egy szomorú kép a pápáról, ami a római Szent Péter téren készült egy előkelő pár esketésekor. Ezen a képen a pápa, Szent Péter 263-ik utódja, Krisztus Urunk helytartója, a Nyugat pátriárkája, és az egyetlen ember, aki köthet és oldhat a földön, ott áll a püspöki süvegével és pásztorbotjával, és hanyagul cseveg az ifjú párral. Ez egyszerűen nem helyénvaló. Mint ahogy nem járja, hogy a pápa voodoo papokkal üldögél Haitiban, jó reggelt kíván nekik, és megkérdezi, hogy vannak. Ez nem való a pápához. Az én pápám ne csinálja ezt. Ő Krisztus Urunk helytartója. A pápaság nem lehet közönséges hivatal. Természetesen különleges hivatal, de ez a pápa nem aszerint viselkedik. Lealacsonyította a pápaságot, megfosztotta méltóságától. Ez engem nagyon bánt. Remélem, hogy a következő pápa nem fogja ugyanezt csinálni. Nem helyeslem, amit ebben a vonatkozásban csinál, de mégiscsak ő a pápa. Ez a baj. II. János Pál odáig süllyedt, hogy előre félünk, mit fog csinálni legközelebb.

Egy másik dolog, hogy azt gyanítjuk, hogy nem fog támogatni minket, amikor komollyá válik a harc a modernistákkal szemben. Ezt mutatja a tapasztalat. Panaszkodtunk a püspökeinkre, a pedofil papjainkra, némely bíborosunkra. Felszólaltunk a szabadkőművesek ellen, akik befolyásos pozíciókat töltenek be az Egyházban. Szóvá tettük a helytelen dolgokat, amiket az Egyház elnéz. II. János Pál nem tett semmit. Egyáltalán semmit. Néhányan azzal mentegették az engedékenységét, hogy a béke megőrzése ezt teszi

szükségessé. De kinek kell a béke? Krisztus azt mondta: „Ne gondoljátok, hogy békét jöttem hozni a földre. Nem békét jöttem hozni, hanem kardot.” (Mt 10,34) Mondhatnánk, hogy a pápát elveszejtették, ha valóban kormányozni próbálná az Egyházat. De az Egyházat vérral alapították, még hozzá Jézus vérével és a mártírok vérével. Tehát minden érv megdől, és itt állunk azzal a siralmas és tagadhatatlan eredménnyel, hogy ő a pápánk, vele kell boldogulnunk. És eljött az idő, hogy azt mondjuk: „Nem, Szentatya. Tisztelünk téged mint pápát, kérünk, segíts nekünk ebben, és tegyél meg minden tőled telhetőt. De ez szemben áll a hitünkkel. Nem fogadunk el olyan tanítást, ami ellentétes a hitünkkel. Ezt nem akarjuk. Valami mást akarunk.” Ellent kell állnunk a pápának, ha nincs igaza, márpedig pápák is tévedhetnek.

Bernard: Most tért vissza Rómából. Szeretném, ha egy pillantást vetnénk az ottani általános helyzetre. Mik voltak a legfontosabb észrevételei, amiket hazahozott Rómából?

Martin atya: Megfigyeltem, hogy Róma tele van hitetlenekkel. Tele! Cudar állapotok uralkodnak. A római bürokrácia a maga javára dolgozik. Ugyanúgy nem a pápát, az Egyházat, az embereket szolgálják és váltanak meg lelkeket, ahogy én sem utazom a holdba. Sőt, úgy tűnik, ők kevésbé képesek az egyházat szolgálni, mint én a holdba utazni. Rómában nem születik semmi jó, ami a világegyházat szolgálná. Semmi nem jön Rómából, csak rossz vezetés és becsstelenség. Nagyon rossz benyomást kelt. Szörnyű! Ezzel szemben tény az, hogy sok jó diák, buzgó apáca és istenfélő kisember van Rómában. De a római kúria! Az többé már nem Krisztusért dolgozik. Nem csoda, ha Krisztus kiveti a szájából⁶⁴. Nem csoda, hogy Krisztus megfosztotta hatalmától. Nem csoda, hogy az emberek nem engedelmeskednek neki. Nem csoda, ha többé nem részesül kegyelemben. Nem csoda, ha pénzügyileg is tönkrement. Odavan az 50-es és 60-as évek ígérete, hogy az Egyház kifejleszti saját bankrendszerét és anyagilag független lesz. Annyi a korrupció, annyi a botrány, annyi a presztízavesztés! Ezt látja ott az ember. És lehetetlen dolgozni ezzel a gépezettel. Túl sok a korrupció és a suskus ahhoz, hogy együtt lehessen dolgozni a bürokráciával. Van valami közös vonás Rómában és New Yorkban, ahol élek. Sérteni fogja a szemérmes hallgató fülét, amit mondok. Van New Yorkban egy csúnya kifejezés: „Ebben a városban csak a nagy fenék és a nagy pénz számít.” Valahogy így van ez Rómában is. Róma tele van korrupcióval, ez a helyzet. Amikor Isten úgy határoz, hogy ki kell takarítani, ki fogja takarítani. De addig, higgye el, Rómában a korrupció égbe kiált. Nagyon, nagyon szomorú.

Bernard: Azt hiszem, némelyik bíboros már látja, hogy problémák vannak Rómában és az Egyházban. Figyelemmel kísérte Stickler bíboros⁶⁵ amerikai látogatását? Mi volt az üzenete?

Martin atya: Az üzenete az volt, hogy vissza kell térnünk az alapokhoz. Elvesztettünk valamit. Van valami fonás mindenfelé az Egyházban, beleértve az Egyház főhadiszállását is. Alfons Stickler jó ember, de nincs hatalma. Visszavonult. Ő vezette a Vatikán könyvtárát. Nincs hatalom a kezében, de megtesz minden tőle telhetőt.

Bernard: Mit mondott a miséről?

⁶⁴ Utalás a Jelenések könyvére: „De mivel langyos vagy, se hideg, se meleg, kivetlek a számból.” (Jel 3,16)

⁶⁵ Alfons Maria Stickler (1910–2007) osztrák tradicionalista bíboros, a trienti mise és a papi nőtlenség harcos támogatója.

Martin atya: Azt mondta, hogy vissza kell térnünk a római miséhez. Vissza kell mennünk a római miséhez. Nagyon nagy hibát követtünk el. Eltorzítottuk a liturgikus hagyományainkat. Amit a sorok között valójában mondott, az az, hogy a novus ordo teljes zűrzavar. Vissza kell térnünk a mise eredeti formájához. Meg kell reformálnunk az Egyház egész szerkezetét, amit a II. vatikáni zsinat óta felépítettünk. Ez az, amit nyíltan megmondott. Ha megkérdezi Gagnon bíborost⁶⁶, aki már visszavonult, ő is ugyanezt mondja. Ha Oddi bíborossal⁶⁷ beszél, ő is ugyanezt mondja. Ha Ciappi bíborossal⁶⁸ beszél, ő is ugyanezt mondja. De ők már mind nyugdíjba vonultak, és semmit nem tudnak tenni. Néhányuk, mint Ciappi kardinális is, nem akarják otthagyni vatikáni lakásukat. Ha túl hevesen prédikálnak a Vatikánban jelenleg uralkodó nézet ellen, elveszítik a lakásukat, és el kell hagyniuk Rómát. De ők nem akarják elhagyni Rómát. A Vatikánban akarnak meghalni.

Bernard: Mit mond nekünk az, hogy olyan magas pozícióban levő emberek, mint a bíborosok, elvesztik a rendszerbe vetett hitüket? Oddi bíboros például azt mondta az egyik ismerősömnek, aki az Una Voce⁶⁹ aktív tagja, hogy a zsinati Egyház kártyavár, ami néhány éven belül össze fog omlani. Mit mond az nekünk, hogy olyan magas rangú emberek, mint Stickler bíboros és Oddi bíboros ilyesfajta kijelentéseket tesznek, és nem követik többé a hivatalos vonalat?

Martin atya: Ezt a legnehezebb elmondani a közönségünknek, de mondjuk imádságos lélekkel és tisztelettel. Mindez azt jelenti, hogy Lucifert trónra ültették a Vatikánban. Hatalomhoz jutott. Megbénította azt, ami régen az Egyház központja és szíve volt. A markában tartja. Marcel Lefebvre-nek igaza volt, amikor azt mondta, hogy Róma tele van hitehagyottakkal. A hitehagyás mindennapos dolog Rómában. A hitehagyás állapota uralkodik benne. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ezek az egyházi emberek nem keresik az Isten dicsőségét. A saját érdekeiket hajhásszák, és az Egyházat és a szent dolgokat saját előnyükre használják. Ezt nagyon nehéz bevallani. Azt jelenti, hogy XXIII. Jánost⁷⁰, VI. Pált és II. János Pált hűtlen kezeléssel és a hatalommal való visszaéléssel lehet vádolni, mert hagyták, hogy ez történjen. Az ő uralkodásuk alatt történt, és ha nem tudták, hogy mi történik, hát tudniuk kellett volna. Ha tudták, és semmit nem csináltak ellene, annál bűnösebbek. Végül is azt jelenti, hogy a Sátánnak hatalma van Rómában. Azt jelenti.

Bernard: Mit jelent a római helyzet a hívek számára? Ha követjük azt a gondolatsort, amit az első beszélgetésünkben a püspökökről mondtunk, és amit a másodikban a siralmas római helyzetről, oda jutunk, hogy a hívek, a jó papok és jó püspökök nem támaszkodhatnak az egyházi szervezetre.

Martin atya: Nem, nem támaszkodhatnak rá. Az biztos, hogy nincs pap és nincs püspök, aki ne találhatna megbízható könyveket és dokumentumokat az Egyház tanításáról. Nincs túl sok jó teológusunk, de azért van néhány. A szívünk mélyén mind tudjuk, mit kellene tennünk. Ragaszkodnunk kellene ahhoz, hogy a vezetőink híven kövessék Krisztus tanításait, vagy köszönjenek le, és hagyjanak minket békében. Ettől nem tágíthatunk. Ha nem hajlandók hűek

⁶⁶ Édouard Gagnon (1918–2007) kanadai bíboros, a Család Pápai Tanácsának elnöke 1974-től 1990-ig.

⁶⁷ Silvio Angelo Pio Oddi (1910–2001) olasz bíboros, diplomata a Szentszék szolgálatában.

⁶⁸ Mario Luigi Ciappi (1909–1996) olasz kardinális, 1955-től öt egymást követő pápa személyi teológusa.

⁶⁹ Katolikus laikus szervezetek nemzetközi szövetsége, amelyet 1964-ben alapítottak a trienti mise támogatására.

⁷⁰ Született Angelo Giuseppe Roncalli (1881–1963), pápa 1958-tól haláláig. A II. vatikáni zsinat elindítója. 2014-ben szentté avatták.

maradni Krisztus tanításaihoz, meg kell tagadnunk tőlük az anyagi támogatást. Ne számíthassanak a pénzünkre és a hűségünkre. Meg tudnék nevezni néhány püspököt az Egyesült Államokban és Kanadában, akiknek nem tartozunk hűséggel, mert nem lehet őket katolikusnak nevezni. Nem kell megcsókolni a gyűrűjüket. Nem kell azt mondani nekik: „Igen, excellenciás uram.” „Nem, excellenciás uram.” Kerülni kell őket. Nem katolikusok többé.

Bernard: Tehát nem kötelességünk engedelmeskedni egy püspöknek, aki hivatalban van ugyan, de elvesztette a hitét.

Martin atya: Nem! Elhagyta a hitét. Ki kell tagadni. El kell távolítani az Egyházból. Nincs joga a hivatalához sem. Persze ragaszkodni fog hozzá. Nehéz eltávolítani a modernistákat, mert kölcsönösen támogatják egymást. Nagyon összetartanak, szinte lehetetlen megtörni a soraikat. Az a probléma ezekkel a nemzeti püspökkari konferenciákkal, hogy kevés püspök mer szembefordulni az árral. Aki megteszi, azt megbénítják. Nem lesz szava, nem lesz pénze, és semmit sem tud intézni Rómában. Semmihez sem fogja megkapni a szükséges engedélyt. Ő adhat engedélyeket, de a maga számára nem fog kapni. Püspöktársai lehetlenné teszik, és kiközösítik, ezt pedig egyetlen püspök sem akarja. Meg aztán a legtöbb püspök előre akar lépni, érsek vagy bíboros akar lenni. Jóban akarnak lenni a létező hatalommal, így aztán gúzsba vannak kötve, hacsak nem lázadnak fel.

Bernard: Tehát a hatalom az elvek helyébe lépett.

Martin atya: Igen, a hatalom az elvek helyébe lépett.

Bernard: Ez egy újabb kérdéshez vezet. Mivel az egyházi vezetés cserbenhagyott minket, felmerül a földalatti egyház problémája. Ismerek jó papokat, akik miseruhákat, kelyheket és más szent tárgyakat a hívek otthonában tartanak, és titokban a házaknál miséznek. Gondolja, hogy ez tovább fog terjedni a jövőben?

Martin atya: Ha fel akarja mérni a püspökök tudatlanságát és a pápa rövidlátását, jöjjön és látogasson el velem valamikor az amerikai földalatti egyházba. Bárcsak a püspökök és a pápa látnák a földalatti egyház méreteit! Földalatti misék, keresztelők, gyóntatások, püspökök, papok, apácák, szemináriumok és könyvtárak egész hálózata létezik. Mégis, sok püspök semmit sem tud a földalatti egyházzal. Méreteiben sokkal kisebb a hivatalos Egyháznál, de mindenfelé terjed. Városról városra mehet az ember a földalatti egyházban anélkül, hogy a hivatalos Egyházzal találkozna, hogy egy hivatalos pap közelébe kerülne, vagy egy rendes püspökkel beszélne. Ilyen kiterjedt a földalatti egyház. Sok laikus azt mondja: „Tudjuk, mit kell tennünk. Megvannak a könyveink, vannak jó papjaink és püspökeink. Megyünk, és nem törődünk a többiekkel.” Némely laikus azért fordul a földalatti egyház felé, mert a püspöke nem törődik vele. A püspökök kezében van a hatalom, övék a vagyon, amit elherdálnak, akár negyven vagy hatvan templomot is alkalmanként. Ha a püspökök tudnák, milyen erős a földalatti egyház, nagyon megijednének. De nem tudják, és mi nem mondjuk meg nekik. A földalatti egyház virágzik és fog is virágozni, mert elsősorban a fiatalok ezt gondolják: „Ez nagyszerű! A földalatti egyházban érdemes templomba járni. Erkölcsös papjai vannak. Segítenek a gyerekeim nevelésében. Tanítanak, hogy jó döntéseket hozzak. Kijelölik számomra az erkölcsi normákat, az igazi katolikus tanokat hirdetik, és rendes liturgiát használnak.”

Bernard: Lehetséges, hogy az egyházi hierarchia szándékosan nem akar tudomást venni a földalatti egyházzal?

Martin atya: Nem akarnak tudni róla, mert túl sok fejfájást okozna. Egyetlen egyszer fordult elő, hogy egyáltalán megkíséreltem a földalatti egyházzal beszélni egy püspöknek.

Bernard: Ismertem egy papot, aki megpróbált beszélni erről egy püspöknek, és az a leghatározottabban visszautasította, hogy ilyesmi létezik.

Martin atya: Ez azt jelenti, hogy maguk alatt vágják a fát. Ha a földalatti egyház tovább növekszik, előbb-utóbb eljön az idő, amikor a püspökök rájönnek, hogy már nem sok vizet zavarnak. Nem lesz semmi hatalmuk. Az emberek nem fognak a templomaikba menni. Máshová fognak járni. A hithű katolikusok már megépítették maguknak saját kis templomaikat a földalatti egyházban. Gyakran magánházaiknál imádkoznak. Ezenfelül van még egy oka a földalatti egyház létezésének, egy rettenetes ok. Talán még az én életemben, de a magáéban, Bernard, biztosan bekövetkezik a vallásüldözés. Az Egyházat szűk szociális, politikai és kulturális korlátok közé fogják szorítani. Csak azok jutnak hozzá a szentségekhez, akik valamilyen titkos úton gyakorolják vallásukat. Csak úgy gyónhatnak és áldozhatnak, csak úgy kaphatják meg a keresztség, a házasság és a betegek szentségét.

Bernard: És ez elvezet minket következő témánkhoz, a katolikus devócióhoz.

Martin atya: A katolicizmus lényege a devóció.

III. rész: A katolicizmus lényege

Bernard: Ebben a Malachi Martin atyával készült interjúban a katolikus vallásos elkötelezettségről fogunk beszélgetni. Mielőtt ezt a kérdést megtárgyalnánk, szeretném feltárni azokat a nehézségeket, amelyekkel egyes emberek és családok nap mint nap találkoznak. Ezek közül kettőt már megbeszéltünk. Az első az volt, hogy az egyházi hierarchia nem képes ellátni és gondozni a híveket; a második, hogy a jövőben meg kell találnunk a módját annak, hogy a vallásunkat otthonainkban gyakoroljuk a lehetséges üldöztetés miatt. A harmadik kihívás maga a civilizáció, amiben élünk. Ez utóbbit egy kérdésen keresztül szeretném megközelíteni. Mi történt a civilizációnkkal? Annyi a magányos és gyökértelen ember! Mit gondol, Martin atya, mi történt a civilizációnk legfontosabb területein?

Martin atya: Ez nagyon széles téma. Kezdjük a civilizációról tett megállapításával?

Bernard: Igen. Mi történt a világunkkal, hogy annyi ember idegennek érzi magát benne?

Martin atya: Egyszerűen szólva az történt, hogy megszűnt létezni az, ami eltette a civilizációt. Megszűnt. Tudja, van egy olyan igazság, amit a hívek néha beismernek, de nem mindig látnak, a hitetlenek pedig egyáltalán nem fogadnak el. A földön minden, ami létezik, minden, ami történik, minden, amit az emberek tesznek, vagy az Isten oldalán van, vagy az ördögén. Nincs más választás, nincs középút.

Bernard: Tehát nincs harmadik lehetőség.

Martin atya: Nincs harmadik lehetőség. Van még két kritikus tényező, amit figyelembe kell vennünk. Az első az, hogy Krisztus rendelése szerint a természetfölötti átszövi a természetet. Azáltal, hogy a földre jött, emberré lett – először gyerekké, majd felnőtté –, és megalapította az Egyházat, úgy rendelkezett, hogy a természetfölötti behatol a természetbe. Ennek első megnyilvánulása akkor volt, amikor találkozott egy süket emberrel. Krisztusnak hatalmában állt, hogy azt mondja: „Hallj, gyógyulj meg! Vesd le a süketségedet!” Vagy meggyógyíthatta volna egyetlen szó nélkül is. Egyszerűen csak akarnia kellett volna, hogy meggyógyuljon. Egy pillanat alatt meggyógyíthatta volna. De nem így tett. Leguggolt a süket mellé, a földre köpött, kis sarat csinált, és bekente vele a süket fülét, mondván: „Nyíljon meg a füled!” Vajon miért csinálta ezt? Mit akart ezzel tanítani? Azt, hogy az Ő hatalma mindent áthat. A természetfölötti behatolt a mi világunkba. A természetfölötti erő behatolt a világmindenségbe, a föld anyagi valóságába, a tűzbe, a vízbe, a levegőbe. Mindent áthat a természetfölötti. Semmi sem marad ki. Ennek eredménye az, hogy vagy az Istennel vagyunk, vagy ellene. Nem létezik semleges álláspont. Nincs semleges cselekedet. Nem mondhatunk olyat, hogy „Nekem semmi bajom Istennel, de úgy élek, ahogy nekem tetszik, és nem teszek semmit se az Istenért, se az Isten ellen. Egyszerűen csak egy normális ember vagyok.” Ó, dehogy vagy normális ember! Mindnyájan abnormálisak vagyunk! Abnormálissá váltunk. Az isteni erő hatalmába kerített minket, és a természet örökre megváltozott. Ez volt az első fontos dolog. A második, hogy a természet meg van osztva. Van valaki, akit Lucifernek hívnak, akit Sátánnak is nevezünk, vagy Kecskelábúnak. Ő angyal, egy bukott angyal, és a vezetője olyan angyalok légióinak, akik mind gyűlölnék minket; akik már mind a pokolban vannak, és mindnyájan esküdt ellenségei Jézusnak. Fel vannak hatalmazva, hogy kísértsenek minket, hogy befolyásolják az elménket, az akaratomkat. És meg is teszik! Azért tudják

megtenni, mert az ember korlátlanul szabad, és a szabad akaratunk a legcsodálatosabb, de egyben a legszörnyűbb ajándék is. Ezek a bukott angyalok sok embert meggyőznek, hogy kövessék őket.

Civilizációnk a krisztusi megváltás elvén alapul. Apropó, tudja, hogyan történt? Fontos, hogy világosan lássuk, hogyan alakult ki a civilizációnk. Ne feledjük, hogy a kereszténység minden idők egyik legnagyobb birodalmában, a Római Birodalomban született. Amíg a kereszténység el nem terjedt és meg nem erősödött, addig azt mondták a keresztényeknek: „Semmi közünk hozzátok.” A korai keresztények nem harcoltak. Nem csatlakoztak a hadsereghez. A rómaiak bíztatták őket, de ők nem akartak. Nem harcoltak addig, amíg meg nem erősödtek. Akkor a keresztények megalakították a saját hadseregüket, és körülbelül 400-tól 1400-ig, tehát körülbelül ezer év alatt egy új civilizációt építettek, amiből szinte minden, amink van, származik. Abban született a modern tudomány, és annak minden találmánya: az elektromosság, a villanykörte, az autó, a repülőgép. A frizura és a ruha, amit viselünk, a nyelv, amit beszélünk és a gépek, amiket használunk, mind onnan jöttek. A jótékonyági intézményeink, a kórházaink, az orvostudomány mind annak a civilizációnak a terméke. Minden, amink van, abból született. Minden! Most ez a civilizáció esik szét. Miért? Úgy tűnik, hogy Lucifer engedélyt kapott arra, hogy tönkregye, mert az ember már elkezdte a rombolást a tizenhatodik, tizenhetedik és a tizennyolcadik században.

Amikor az ember lerombolta a régi civilizációt, Isten elfordult tőle, és azt mondta: „Alkotok egy új civilizációt”. De Isten mindig türelmes, mindig van egy kis késleltetés. Mi pedig éppen az átmeneti állapotban vagyunk a régi és az új között, se hús se hal. Nem vagyunk sem keresztények, sem nem-keresztények, hanem átmeneti állapotban vagyunk a kettő között. A kiinduló pont, az ősi civilizáció már halott, teljesen halott. Most vannak olyan nemzetek, amelyek Isten nélkül próbálnak élni. Amikor államfők összegyűlnek, nem Isten nevében teszik. Pedig úgy kellene! A világnak egyetlen királya van, és az Krisztus. Ezek az államfők azonban nem fogadják el Krisztust. Nem állítottak szobrot neki az ENSZ palota előtt. Pedig az Ő áldása nélkül nem képesek valamirevalót cselekedni. Egyszerűen és teljesen csak a saját érdekeik vezetik őket. A nemzeteknek ez az örültsége fogja őket a saját a pusztulásukba vezetni. Mi ösztönösen érezzük a fejetlenséget. Érezzük, hogy minden bajtól csak a jóságos Isten tud megvédelmezni minket. Tudjuk, hogy számunkra társadalmi, politikai, katonai védelem ma nem létezik. Tudjuk, hogy meztelenek és kiszolgáltatottak vagyunk, és senki sem fog megóvni minket a világban ránk leselkedő veszélyektől, csak Isten. Tudjuk.

Régen voltak keresztény királyok, birodalmak és hatalmak. Voltak a társadalomban, a politikában, a kultúrában befolyásos keresztény emberek. Létezett egy keresztény civilizáció. Többé nem létezik. Ma már nincs keresztény civilizáció. Halott, vége. Most itt van az új civilizáció tele ragyogással, gazdagsággal, felelőtlenséggel, pizsokkal, szennyel, önteltséggel. Csak az én a fontos, mindig csak én, én, én. Mi tesz jót a testemnek? Mi használ az agyannak? Mi jó a pénztárcámnak? Hogyan lehetek még szebb? Hogy maradhatok örökké fiatal? Hogy tudsz te segíteni nekem? Hogyan tudsz jobbat tenni engem? Hogy tudsz boldogabbá tenni engem? Hogy tudsz gazdagabbá tenni engem? Azért persze maradt még máig is sok jószág. Maradt némi nyoma a régi civilizációnak: a felebarát szeretete, a betegek ápolása, a gyengék és tehetetlenek istápolása. Ezek a régi civilizáció maradványai, nem részei az újnak. Ez utóbbiban nincs valódi jótékonyosság, szeretet, együttérzés, tisztaság. Ezek az ideálok örökre eltűntek.

Bernard: Tehát, dióhéjban, a civilizációnk omladozik, mert a keresztény ideálok, amikre épült, kihálnak.

Martin atya: Ezek az ideálok eltűntek. Halottak. Például, melyik ország parlamentjében van befolyásuk a keresztényeknek? Nincs ilyen ország. Nincs ma olyan parlament, amelyik az Isten szeretetének és Krisztus királyságának elvei alapján működne. Nem létezik ilyen. Nemrég még voltak ilyen országok. Ma ez már nem létezik, vége. A világ elfordult az Istentől, egészen elfordult.

Bernard: Tehát a modern civilizáció néhány jellegzetessége, mint például az emberek magányossága, a kereszténység bomlásának tulajdonítható.

Martin atya: Tudjuk, hogy a várost körülvevő falat lerombolták, vadállatok törnek be, és körülöttünk ólalkodnak, hogy felfaljanak minket. És nem tudunk védekezni. Nincs rá mód. Pont azok pusztítanak el, akiktől védelmet várnánk. A kormányok, melyeknek védelmezniük kellene minket, ellenünk dolgoznak. Magas adók kivetésével lopják a pénzünket. Senki sem véd bennünket többé. A kormány nem óv meg minket azoktól, akik mérgezik az ennivalónkat. A kormány nem véd meg minket azoktól, akik pusztítják a lelkünket gonosz filmekkel és televíziós programokkal. A vadállatok elszabadultak, és nincsenek kerítések és kapuk ellenük. A város védelem nélkül maradt. Ennek tudata a magányosságunk. És nem tudjuk, mit tegyünk ellene.

Mi, akik hiszünk, akik tanulmányozzuk az Írást, olvassuk szent emberek tanításait és követjük a Szűzanya jelenéseit, kérdezzük: „Mi fog történni? Mikor fog történni? Hamarosan? Váratlanul fog történni? Meg fogunk menekülni a büntetéstől? Mikor lesznek megint biztonságosak az utcáink? Mikor mehetnek ismét veszély nélkül iskolába a gyerekeink? Mikor bízhatunk majd megint szilárdan a papunkban és a püspökünkben? Mikor fogja a papunk az igazi katekizmust tanítani? Mikor fog a püspökünk hitigazságokat hirdetni? Mikor lesz a pápa valódi apostol, aki irányt mutat nekünk? Mikor jön el újra az a nap?” Az a nap újra el fog jönni, de nem a mi életünkben. Ezért érezzük magunkat magányosnak és elhagyatottnak. Semmilyen értelemben nem vagyunk boldog emberek. És ha megjártsszuk, hogy boldogok vagyunk, az egyszerűen ostobaság és öncsalás. A szívünk mélyén nagyon boldogtalan emberek vagyunk. Ilyen állapotban van a civilizációnk. És egyelőre nincs kiút a sötétségből. Nem látjuk a fényt az alagút végén. Semmi olyan nem történik, ami a leghalványabb reményt is nyújtana a javulásra. Épp ellenkezőleg, még a pénzemberek is azt mondják, hogy a gazdasági helyzet nagyon gyenge. A piac ugyan növekszik, de holnap összeeshet, mint egy kipukkadt luftballon, mint egy eldurantott papírzacskó. A piac összeomolhat. A világ gazdasági helyzete nagyon bizonytalan. És a világ tele van versengéssel. Európa versenyez Oroszországgal, Európa és Oroszország együtt verseng Amerikával. És Amerika verseng Ázsiával, különösen Kínával. A modern élet tele van versengéssel, versengéssel, versengéssel. A modern élet abból áll, hogy minél gyorsabban érjünk célba. Hogy minél több pénzt csináljunk. Hogy minél nagyobb felhajtást csináljunk. Habzsolni az élvezeteket, többet utazni, bronzsínűre barnulni, ízletesebb ételeket enni.

Ugyanakkor Afrikát romlásba döntjük a kizsákmányolással és a környezetszennyezéssel. Épp tegnap olvastam egy beszámolót arról, hogy a Shell Oil⁷¹ mit művelt Nigériában. Egyszerűen kiszivattyúzták az olajat a földből megmérgezve a talajt és a vizet, aztán otthagyták. Nigériában a diktátorok miatt nehéz idők járnak. Afrika az a hely, ahonnan elveszünk dolgokat, és ahová lerakjuk a szemetünket. Szó szerint pokollá tesszük Afrikát. A világ rossz helyzetben van. A pápa valami nyolcszor ment Afrikába. És a jajkiáltásai olyan megrendítőek! Egyszer azt kérdezte: „Miért van az, hogy soha nem beszélek ötven fölötti emberrel ebben az országban?” Mind fiatalon hálnak meg. Vagy megölik őket, vagy

⁷¹ A Holland Királyi Shell Olajtársaság amerikai alvállalata.

természetes módon meghalnak. Szánalmas jajkiáltás volt. Van egy kedvenc képem a pápáról, amint egy karosszékben ül egy afrikai falu közepén. A faluban kitétek egy karosszékét a számára. Körülötte egy szegény kis ember, a felesége, hét gyereke, csirkék és disznók. Mind a földön ülnek a pápa körül. A római pápa szép fehér köntösében ül a karosszékben, és beszélget a kis fekete emberrel, akinek semmije sincs, és akinél a legkisebb gondja is nagyobb a kormánynak. És mi mást tehet a pápa, mint hogy megáldja ezt a kis embert, és imádkozik, hogy szíven találjon valakit azok közül, akik az országa aranyát, urániumát, szenét, ólmát, magnéziumát, ezüstjét, gyémántját rabolják, és nem hagynak mást, csak szegénységet, szegénységet, szegénységet.

Bernard: Tehát egy lelki sivatagban élünk. Ez átvezet a következő témánkhoz, a katolikus devocionális élethez. Ez az a vallási elhivatottság, amelyik kútforrás lehet a sivatagban, amelyben élünk. Milyen ez a katolikus vallási élet?

Martin atya: Miért beszélünk a katolikus vallási életről? Miért szentelünk egy teljes interjút ennek a témának? Megmondom, miért. Korábbi beszélgetéseink során arra a következtetésre jutottunk, hogy a misét, a papokat, az Egyház belügyeit célzó változtatások célja a mise, a papság és az Egyház elpusztítása, felszámolása és eltüntetése volt. Az Egyház ellenségeinek, Lucifernek és földi segédeinek talán legnagyobb teljesítménye az Egyház lelki életének felszámolása volt.

Hadd magyarázzam meg, mit értek az Egyház lelki életén. John Henry Newman, aki később konvertált, Oxfordban élt és professzor volt az egyetemen, egyszer csak kezdte mondogatni, hogy „rossz csónakban ülök”. Sejteni kezdte, hogy a katolikus Egyház hirdeti az igazságot, és vizsgálódni kezdett. Egy egész nyarat töltött a katolikus vallás tanulmányozásával. A nyár végén elkezdett misére járni. Titokban csinálta, mert ha Oxfordban meglátták volna, hogy katolikus templomba jár, elvesztette volna az állását. Kiutasították volna. Így tehát elszökött Londonba, a város keleti végén levő templomba, ahova főleg ír és olasz bevándorlók, tengerészek és munkások jártak a családjukkal. Ott ült a templom hátuljában, és nézte ezeket az embereket, ahogy gyerekeikkel mondják a rózsafüzért, gyónnak, imádkoznak a szobrok előtt, Jézus lábát csókolják, áldoznak, zsoltárokat énekelnek. Úgy tűnt, hogy mindet ugyanaz a szellemiség tartotta hatalmában. Mindannyian összhangban voltak, és a gyerekek tökéletesen otthonosan térdepeltek és mondták imáikat. Newmannak úgy tűnt, hogy az egész egy nagy család. Ezt mondta: „Rájöttem, hogy ez a lényege a katolicizmusnak.” A katolicizmus lényege nem az, hogy hűvös és méltóságteljes himnuszokat énekelünk hatalmas gótikus katedrálisokban, amelyekben nincs gyertya, nincs keresztút, hiányoznak a szentek szobrai, nincs áhítat, nincsenek imádkozó gyerekek, nincsenek erős férfiak a gyóntatószékben és nincsenek rózsafüzért imádkozó asszonyok. A katolicizmus lényege olyan templomokban lelhető fel, ahol a misét olyan buzgalommal celebrálják, amilyen csak egy katolikus templomban tapasztalható. Azt mondta, hogy ez a vallásos rajongás a katolicizmus lényege, és a katolikusoknak a mennyországgal való bizalmas kapcsolataként írta le. Ez a nagy titok! Megmondom, miért. Isten már kezdettől fogva, már az Ótestamentumban is világosan megmondta, hogy ez egy családi affér. Ez egy családi ügy. Van egy apa és van egy fiú, és van egy családjuk a mennyben és a földön. Ez a család mindent jelent. És hozzá jön egy anya, Szűz Mária. Ő az Isten anyja és a mi édesanyánk is. És a családon belül megvan a nagyszerű bizalmas viszony. Latinul a bizalmasság familiaritás. Newman a katolikus lelkiséget szent bizalmasságnak nevezi. Ez a bizalmasság teszi lehetővé, hogy beszéljek az őrzőangyalommal. Ez engedi meg, hogy beszéljek a szentekkel. Ez engedi meg, hogy magamhoz vegyem az Úr Jézust szentáldozáskor. Ezáltal imádkozhatom a Szentháromságot és szólíthatom meg az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, nem mint egyenlőket, hanem mint az

Alkotót, a Megváltót és a Sugalmazót. A szenttel való bizalmas viszony a katolikus vallásos gyakorlat lényege.

Amikor azt látjuk, hogy egy egyházközségben a hitbuzgalmi életet lerombolták, a vallásos elhivatottság külső jeleit mind eltüntették, nyilvánvaló, hogy a katolicizmus nyaki ütőerét vágták át. Egy olyan templomban, ahol nincs keresztút, nincs novéna, nem imádkoznak a purgatóriumi szent lelkekhez, nem hódolnak a Szent Szívnek, ahol nem tartják a szentek ünnepeit, és általában kihalt a vallásos rajongás, ott vélhetően halott a vallásos lelkeség. Az odatartozó emberek nem ismerik a hitüket, nem élnek katolikus életet. Nekik az Advent semmit sem jelent, a Karácsony csak alkalom a gyerekek megajándékozására és egy pulykavacsorára⁷². A Nagyböjt sem jelent nekik semmit, és a Húsvét sem adja azt az örömet, amit hoznia kellene számukra. A hit ott meghalt. Az a templom a protestantizmusba zuhant. Vallásos rajongás nélkül egy templom minden, csak nem katolikus.

Bernard: Álljunk meg itt. Mondok egy példát, és kíváncsi vagyok, hogy ez a jelenség általános-e mindenhol a világban. Egy hozzám közel fekvő egyházközségbe új plébánost helyeztek. A vallási közösségben jó néhány hitbuzgalmi szokás élt. Például minden szerdán és pénteken imaórákat tartottak. Az új pap először a szerdai imaórákat szüntette meg, aztán a péntekieket is, még sértegetve is a híveket, mondván, hogy ez régimódi dolog, mindig csak ugyanazt ismételve, lépjenek túl rajta. Ilyesmik történnek más egyházközségekben is?

Martin atya: Pontosan erről beszélek. Erről a hirtelen dühkitörésről. Harag és düh. Beszéltem korábban ismerős papokról, akiknek el kellett hagyniuk a munkahelyüket. A püspökeik nem akartak tovább dolgozni velük, mert a régi vallási szokásokat követték. Hódoltak a Szűz Máriának, Szent Józsefnek, Pio atyának. Megünnepezték a szentek napjait és társaságokat tartottak fenn a Szűzanya tiszteletére. Körmeneteket és zarándoklatokat tartottak. A püspököknek ez nem tetszett. Szerintük: „Régimódi szokások, el kell hagyni őket!” Szándékosan romboltak.

Bernard: Ha ezek a népszerű hitbuzgalmi szokások a katolicizmus lényegét adják, akkor bajban vagyunk, mert ezeket irtják.

Martin atya: A vallásos buzgóság szokásait nagymértékben megszüntették. Az egyházi emberek többé nem gyakorolják őket. Babonának, haszontalannak és régiesnek tartják. Járok olyan tiszteletreméltó szervezetek összejövetelire, amilyen például az Ancient Order of Hibernians⁷³. Azokban a részlegekben, amiket én meglátogattam, nyoma sem volt az ájtatosságnak. A vallási áhítat eltűnése általános probléma. Családok nem imádkozzák többé a rózsafüzért. A családtagok nincsenek otthon esténként, és amikor együtt vannak, a televíziót nézik. A katolicizmus lényege herdálódik el.

Az Egyház ellenségei – akik már az Egyházon belül vannak – jól tudják, hogy ha elpusztítják a vallásos áhítatot, akkor megölik a katolicizmust. Tehát véget vetnek a Szűzanya, Szent József, a szentek, a szent lelkek, az Oltáriszentség tiszteletének. Az utóbbit úgy érik el, hogy a tabernákulumot eltávolítják az oltár közepén levő helyéről. Modern egyházi emberek nincsenek oda az ájtatosságért. Új ügyekért lelkesednek, amilyen a Renew⁷⁴, az RCIA⁷⁵, és hasonlókért, amiknek semmi közük a katolikus hagyományokhoz. Ezek újítások, amikkel a vallási rajongás gyakorlatát akarják helyettesíteni.

⁷² Amerikában szokásos karácsonyi étel.

⁷³ Egy régi ír katolikus egyesület.

⁷⁴ 1976-ban az USA-ban alakult katolikus szervezet, melynek célja a lelki megújulás előmozdítása, a katolikus hit elmélyítése és a hit tettekre váltásának elősegítése.

Bernard: Vegyük példaként azt az egyházközséget, amelyet említettem. Ott egyre kevesebb a vallási áhítat és egyre több az olyan aktivitás, mint a kávézás vagy a kézírás-elemzés.

Martin atya: Pontosan erről van szó! Ezt a folyamatot néha szekularizációnak hívják. Én de-katolizálásnak hívom. És amikor egy pap de-katolizálni akarja a templomot, akkor az embernek vagy el kell fogadnia a változásokat, és elhagynia a hitét, vagy szembe kell szállnia vele. Azt kell mondania: „Atya, vissza akarjuk kapni a régi vallási szokásainkat, különben nem járunk ide.”

Bernard: Ez a devóció csak a katolicizmusra jellemző, vagy más vallásokban is előfordul?

Martin atya: Nem. Mi vagyunk az egyetlenek, az egyetlen keresztény vallás, ahol létezik. Egyetlen más vallásban sincs ehhez hasonló. A devóció jellemző vonása a katolicizmusnak, és ha egy egyházközségben hiányzik, a katolicizmus ott nem élhet.

Bernard: Tehát katolikus devóciók nélkül mi is ugyanolyanok lennénk, mint akármelyik más vallás.

Martin atya: Így van. Összegyűlünk, amikor kedvünk van hozzá, éneklünk néhány zsoltárt, és ministráns lányaink vannak. Apropos, nem eredendően rossz, ha kislányok vannak az oltár körül. Csak az a probléma, hogy a hangsúlyt rossz helyre teszik. Manapság a lányok büszkék, ha szépen vannak felöltözve. A texasi Corpus Christi városában Gracida⁷⁶ püspök évente versenyt rendez ministráns lányok számára. A versenyben mindenféle szám van, csak éppen fürdőruha-bemutató nincs. Végigcsinálnak mindent, amit egy szépségversenyen szoktak. Van egy győztes, van egy második helyezett, és mindent úgy csinálnak, mint a szépségkirálynő választáson. Ennek semmi köze az ájtatossághoz, ez igazán világias.

Bernard: Abból, amit elmondott, úgy tűnik, hogy a katolikus devóció a szentet beleépíti a mindennapi életünkbe.

Martin atya: Igaz! Igaz! A katolikus ájtatosság révén a szent ismerőssé válik. Ennek révén az angyalokkal is ismerősök leszünk.

Bernard: A szent egyébként valami nagyon távoli dolog.

Martin atya: Sokan jönnek hozzám, hogy vallásról és lelkiismeretről beszéljünk. Gyakran gyónnak is. Az első dolog, amit megkérdezek tőlük, hogy szokták-e a rózsafüzért imádkozni. Általában nemmel válaszolnak. Azután megkérdezem, van-e rózsafüzérük. Néhánynak van, de a legtöbbször nincs. Megkérdezem, hogy szokták-e az őrzőangyalukhoz imádkozni. A válasz: Kihez? Nem tudják, hogy van őrzőangyaluk, még kevésbé imádkoznak hozzá. Még ezt sem tudják. Aztán ott van a szentek ünnepnapjainak kérdése. Megkérdezem, hogy szokták-e egy szenthez imádkozni. Van olyan, aki nem is tudja, mi az a szent. Nem tudják mit jelent Szent Józsefhez, Szent Péterhez vagy Szent Ignáchoz imádkozni.

⁷⁵ Rite of Christian Initiation of Adults: A katolikus egyház által kifejlesztett program, melynek célja felnőttek és idősebb gyermekek konvertálása a katolikus hitre.

⁷⁶ René Henry Gracida (1923–) Corpus Christi (Texas, USA) püspöke 1983-tól 1997-ig.

Megkérdezem, hogy le szoktak-e térdelni. Van olyan, aki soha életében nem térdelt le, még egyszer sem. A templomaikban és az iskoláikban soha nem térdepelnek. Tehát a térdeplés, a szentek tisztelete, az imádkozás idegen nekik. Nem tudják, hogy kell Istent imádni. Nem tudják, mi az, hogy letérdelni a tabernákulumban lakozó Urunk előtt. Fogalmuk sincs ezekről a dolgokról.

Bernard: Ez a teljes tudatlanság esete.

Martin atya: Teljes! Nincs áhítat. Sohase imádkoznak végig egy novénát, soha nem mondanak egy Üdvözlégyet Lisieux-i Szent Teréz⁷⁷ tiszteletére. Ez már a múlté. A bizalmas kapcsolat az égi birodalommal és a benne élő családdal nem létezik többé. A baj az, hogy ha elveszítjük bizalmas kapcsolatunkat az istenivel, akkor azokból a javakból sem részesülhetünk, amiket a természetfölötti adni tud. Nem élünk teljes életet. Ismernünk kellene a kilenc angyali kart, és tudnunk kéne, hogy melyik mit csinál. Tudnunk kellene, mit csinál az őrangyalunk. Imádkoznunk kellene hozzá tanácsért. Az életünket be kellene töltenie az angyalok iránti hódolatnak, mert körülöttünk mindenhol angyalok vannak. Ők tartják fenn az életet. Ők tartják a hidakat. Ők tartják a téglákat ebben a házban. Ők tartják fenn a várost, amelyben élünk. Miattuk folyik a folyó és van víz a tengerben. Ők tartják vissza a hegyeket, nehogy felboruljanak, és a tüzet, nehogy minket megégesen. Ők a teremtés pillérei. Arra teremtettek, hogy a teremtést fenntartsák.

Bernard: Tehát más szempöngből nézve, csak akkor tapasztalhatjuk meg a teljes valóságot, ha elkötelezzük magunkat a természetfölöttinek.

Martin atya: Igen!

Bernard: A modern ember pedig kizárta magát a természetfölötti dimenziókból.

Martin atya: Teljesen kizárta magát. Teljesen! És fogalma sincs, mi folyik körülötte. Azért a modern ember néha hall angyalokról. Gyakran téves fogalmaik vannak róluk. Michael Landonnak⁷⁸ volt egyszer egy tévésorozata az angyalokról, amiben ő egy büntetésből földre küldött angyal volt. Nagyon népszerű sorozat volt. Michael Landon már halott. Lorna Greenel⁷⁹ együtt szerepelt a Bonanza⁸⁰ című TV sorozatban. Ez az angyalokról szóló program nagy érdeklődést keltett, de a lelkesedés nem tartott sokáig, mivel nem volt mögötte hit. Ezzel ellentétben a római katolikusoknak teljesen kidolgozott teológiájuk van az angyalokról. Nem volna szabad mellőznünk az angyalokat. Állandóan imádkoznunk kellene hozzájuk, mivel mindig itt vannak velünk. A fogantatásunktól a halálunkig. Az angyalokhoz szóló imádkozás csak egy része a katolikus vallásos devóciónak. Az ájtatosságnak rengeteg formája létezik.

Nézzünk meg egy nagyon fontos dolgot. Amikor katolikusokkal találkozom, megkérdezem őket: „Hódolattal nézed-e Jézus sebeit?” A válaszuk: „Jézus sebeit?” „Igen”, mondom. Először is, nem tudják, hány sebe volt. Elmondom hát nekik, hogy seb volt a jobb kezén, a bal kezén, a jobb és bal lábán, csupa seb volt a feje a töviskorona miatt. És seb volt az oldalán, ahol a katona belészúrt a lándzsájával. Ebből a sebből víz, majd vér jött. Néha

⁷⁷ Marie Françoise-Thérèse Martin (1873–1897) francia karmelita apáca, egyházdoktor. Szentté avatta XI. Pius 1925-ben. A kis dolgok szentje.

⁷⁸ Michael Landon, született Eugene Maurice Orowitz (1936–1991), amerikai színész, író, rendező és producer.

⁷⁹ Lorne Hyman Greene, született Lyon Himan Green (1915–1987), kanadai színész, énekes.

⁸⁰ Az USA-ban 1959-től 1973-ig folyó vadnyugati tévésorozat.

megkérdezik: „Mit kellene tennem?” Nos, bele kellene tenni magadat a sebeibe. A vérét kellene innod, hogy egyesülj Vele.

Ez a gondolat teljesen új a számukra. Soha senki nem magyarázta el nekik, soha nem is hallottak erről. Pedig Jézus sebeinek tisztelete hathatós fegyver a kísértésekkel szemben, és gyümölcsöző a kegyelem elnyerésében. Nagyon segít abban, hogy Isten jelenlétét megtapasztaljuk. Isten jelenléte nélkül reménytelen a megszentelődésünk. A szentek mélyen tisztelték az Úr Jézus sebeit. Ma viszont kinevetnének az emberek ugyanezért. Sok modern pap azt mondja: „Ugyan már, ez babona.” Ez azt jelenti, hogy ezek a papok nem imádják Jézus személyét. Ha az ember elveszti a rajongást Jézus személye iránt mind fizikai, mind lelki vonatkozásban, akkor elvesztette a hitét. Akkor már nem lehet valóságos Istenről és valóságos emberről beszélni. Pedig nekünk itt van a valóságos Isten és valóságos ember, egy igazi személy, aki egyszerre emberi és isteni. Nekünk megvan! De ha ezt szem elől tévesztjük, vagy soha nem is láttuk, akkor nem vagyunk igazi katolikusok. Akkor fogyatékosak vagyunk, erősen fogyatékosak. Ha hosszasan élünk Krisztus imádása nélkül, megszűnünk katolikusnak lenni. Áldozáskor nem fogjuk kívánni a testét és vérét. Nem fogjuk hinni, hogy áldozáskor valóban jelen van. Akkor elveszítjük azt, ami a katolikusság lényege, és nyomorultul érezzük magunkat. Elvesztettük. Elvesztettük.

Bernard: Hogy történt, hogy elvesztettük az ájtatosságunkat?

Martin atya: Az biztos, hogy ezt valaki eltervezte, és valaki végre is hajtja a tervet. Ész munkálkodik itt. És az intelligens emberek terve az, hogy megsemmisítsék az ájtatosságot, mert tudják, hogy az a katolikusság magja. Ha el tudják pusztítani Lourdes-t⁸¹ és Fatimát⁸², ha le tudják rontani a Szent Szív tiszteletét, ha el tudják távolítani a keresztutakat a templomokból, ha el tudják tüntetni Szent Antal, Szent Teréz és a többi szent szobrait, ha le tudják rombolni a purgatóriumi lelkek tiszteletét, akkor megölték a katolicizmust. Ugyanez történik, ha el tudják intézni, hogy az emberek álljanak, és ne térdeljenek. Adj nekik székot, hogy üljenek, de ne adj térdeplőt, és akkor azt hiszik majd, hogy egyenlők Istennel és megdönthetik Krisztus hatalmát. Megteremtik a közösség Krisztusát. Ezzel – társadalmi összejövetelekre redukálva – megölték a misét.

Bernard: Meg akarják ölni a régi vallási gyakorlatot, de mit akarnak a helyébe tenni?

Martin atya: Egy olyan szervezetet akarnak, amelyik kordában tartja az embereket, és alázatossá formálja őket. Kevés olyan ember van, aki kevésbé szabad, mint a modern Egyház katolikusai. Szabályok és rendeletek kötik őket. Mindenféle listák vannak: nevek, egyházközségi regiszterek, szervezetek, adományok. Mind karámba vannak zárva. Semmi szabadság sincs már a modern Egyházban. A modernizmus egyik problémája, hogy az ember elveszti a szabadságát. Valódi szabadságot veszít el. A modern Egyház tagjai nem tudnak fejlődni. Modern katolikusok nem kapnak vigasztalást. Amikor valaki meghal, vagy rákban haldoklik, milyen vigasztalást tud nyújtani a modern Egyház? Semmilyen! Semmit sem tudnak segíteni. Akkor megjelenik a protestáns és zsidó káplán, és tud valamit mondani. Nekik még maradt valamijük.

⁸¹ Kisváros Délnyugat-Franciaországban, a lourdes-i Szűzanya-jelenések színhelye. A világ egyik leglátogatottabb Szűz Mária búcsújáróhelye.

⁸² Portugáliai város, angyali és Szűz Mária jelenések helye. Lourdes után a világ leglátogatottabb Mária kegyhelye.

Bernard: A második vatikáni zsinat előtt, hogy ha valami szerencsétlenség érte az embert, például anyagi veszteség, vagy egy családtag halála, mindig ott volt a lelki vigasz, az ájtatosság.

Martin atya: Mindig voltak devóciók. Mindig volt egy szent, hogy segítsen, például Szent Júdás, Szent Antal vagy Szent Bernát. A kedvenc szentünkhöz, vagy a purgatóriumi lelkekhez fordulhattunk. Segítségül hívhattunk megholtakat, például az apánkat vagy az anyánkat. Kérhettük elhunyt barátaink vagy ismerőseink közbenjárását. Ez mind a múlté. Szándékosan csinálták, mert ez megöli a katolicizmus lényegét, egy világi szervezetté alacsonyítja, ami egy politikai és társadalmi stabilizáló tényező, de nem veszélyezteti azoknak a hatalmasoknak az igyekezetét, akik kontrollálni akarják a mi gondolkodásunkat és a gyerekeinkét. Egy ilyen Egyház nem jelent veszélyt azoknak a hatalommal rendelkező embereknek. Emellett, a Sátán a mi Urunknak és a mi Asszonyunknak köszönheti halálát, összeomlását és hajótörését. Ahogy a Biblia mondja: „Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékok és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba.” (Ter 3,15) És a mi Asszonyunk az, akihez kiáltunk: „Örülj, ó Szűz Mária, szétzúztál minden eretnekséget.” Ő a kígyó fején tapos. Lucifer tehát gyűlöli őt és minden hódolatot iránta.

Bernard: Szeretnék áttérni egy témára, amit korábban említettünk, és terveztük, hogy megbeszéljük, ez Fatima. Úgy tűnik, hogy különösen erős ellenérzés áll fenn a fatimai üzenet iránt. Vajon miért?

Martin atya: Mert ez a legjobb figyelmeztetés arra, ami következik. Fatimában a mi Asszonyunk kinyilatkoztatott egy üzenetet három gyereknek, rajtuk keresztül a pápának, az egész kereszténységnek és mindenkinek, aki hallgat rá. Azt fedte fel, hogy Isten meg fogja büntetni a világot. Azért fogja megbüntetni, mert egyre istentelenebbé és hitelenebbé lesz. Fatima üzenetének egy része ennek a figyelmeztetésnek a megfogalmazása, nevezetesen a harmadik titok. XXIII. Jánosnak, a jó János pápának legkésőbb 1960-ig kellett volna nyilvánosságra hoznia a harmadik titkot. Érthetetlen okból úgy határozott, hogy nem fedi fel. Úgy döntött, hogy nem engedelmeskedik a mi Asszonyunknak. Isten bocsássa meg neki. Segítse őt az Isten, mert halála után hogyan nézhet szembe a mi Asszonyunkkal és az ő Fiával? Hogyan magyarázza meg engedetlenségét? Asszonyunk egy megbízást adott neki, és ő visszautasította. Erre csak igennel vagy nemmel lehetett válaszolni. Asszonyunk azt mondta, ha az utasítást nem teljesítik, nagy baj következik. Büntetés jön. „Vagy megcsináljátok, amit kérek, vagy nagy büntetés vár rátok.” János pápa nem teljesítette Asszonyunk kérését, tehát a „nem” oldalon vagyunk, a másik oldalon. Baj és büntetés elé nézünk. Ezt tudjuk, benne vagyunk. Ezt a jelenlegi pápa is elismeri. Ratzinger bíboros⁸³ is elismeri. Mindenki, aki olvasta a harmadik titkot, és ismeri Lúcia nővért⁸⁴, tudja ezt.

Milyen ereje van Lucifernek! A Vatikánon keresztül sikeresen elhallgattatta Lúcia nővért. Lucifer római ügynökei hamisított leveleket tettek közzé a nevében. Olyan állításokat adtak a szájába, amiket nem mondott. Kényszerítették, hogy olyan dolgokat mondjon, amiket nem akart. Bizonyos embereknek megtiltották, hogy találkozzanak Lúcia nővérral. A világ számos városában megtiltották a Fatimai Szűzanya szobrának mutogatását.

⁸³ Joseph Aloisius Ratzinger (1927–) német katolikus püspök, bíboros, 2005-től 2013-ig pápa XVI. Benedek néven.

⁸⁴ Lúcia de Jesus Rosa dos Santos (1907–2005), Jézusról és a Szeplőtelen Szívről elnevezett karmelita rend apácája, fatimai látnok. Egyike annak a három pásztorgyereknek, akik 1916–17-ben a portugáliai Fatimában angyal- és Szűz Mária jelenések tanúi voltak.

Bernard: Tehát amikor azt halljuk, hogy Lúcia nővér ezt meg azt mondta, akkor nem feltétlenül kell elhinnünk?

Martin atya: Most nem. Tudjuk, hogy hazugságokat publikáltak a nevében. Ő most purdah-ban⁸⁵ van, ahogy Indiában mondják. Elhallgattatták és totális ellenőrzés alatt áll. Krisztus fogja megítélni Fatima ellenzőit majd az Ő idejében, de addig Lúcia nővér szenved, mert ő tudja az igazságot, tudja, mi fog történni, és nem beszélhet róla. Nem szabad elmondania az embereknek, és az embereknek nem szabad tudniuk erről. Azt mondják nekik, hogy Fatima egy mítosz, nem kell vele törődni. De mit fognak Fatima ellenfelei csinálni, amikor a jövődölések valóra válnak? Mit fognak mondani? Mit fognak szólni?

Bernard: Kik azok az emberek, akik annyira igyekeznek, hogy Fatimát eltussolják?

Martin atya: Katolikus főpapok Rómában, akik Lucifer szolgálatába szegődtek. A Sátán szolgálói. Ezek az Egyházon belül dolgozó Sátán-szolgák szövetségben állnak különféle Egyházon kívüli szervezetekkel. Ez a szövetség el akarja pusztítani az Egyház katolicizmusát, de meg akarja tartani a szerkezetét mint stabilizáló faktort a társadalomban. Ez egy szövetség, egy piszkos, aljas, de nagyon hatékony szövetség. Nézze, mit tett máris! Elnyomta Fatima üzenetét. Kirekesztette Fatimát a hírekből. Aztán ott vannak más nagy kinyilatkoztatások, mint Garabandal⁸⁶ vagy Akita, Japánban⁸⁷. Ki tud róluk? Asszonyunk valódi megjelenései Isten jóságának, Krisztus akaratának és az eljövendő büntetésnek csodálatos megnyilvánulásai. Nagyon nehéz tudomást szerezni Asszonyunk igazi megjelenéseiről, mert az egyházi emberek nem hozzák nyilvánosságra.

Bernard: Úgy tűnik, hogy ha egy pap népszerűsíti a fatimai üzenetet, mindenféle akadályokba ütközik.

Martin atya: Elbocsájtják. Néhány olyan pap, akiről beszéltem, és akiknek próbálok segíteni, azok közé tartozott, akik népszerűsítették Fatimát, és akiknek szólt a püspökük, hogy „Vagy hagyd ezt abba, vagy jövő hétfőn már nem akarlak látni, elmehetsz.” És elmentek. Elmentek! Tehát létezik a rosszindulat, mondjuk meg őszintén. Az ördög gyűlöl, de muszáj is gyűlölnie a mi Asszonyunkat és az ő Fiát mindennél jobban széles e világon, mert ők okozták a vesztét. Ők tették tönkre! És nem tud megbékélni velük. Soha nem lesz velük a mennyben. Sohase látta őket a mennyben. Ítélték fölötte. Vesztett, és ahány embert csak tud, magával akar rántani. Bukott angyal, és most Krisztustól függ, mert csak azt tudhatja, amit Krisztus megenged neki. Csak azt csinálhatja, amit Krisztus megenged neki. Tehát gyűlöli a mi Asszonyunkat és az ő Fiát.

A Sátánnak ismertetőjele a gyűlölet, a hazugság és a gyilkosság. Jézus ezt kezdettől fogva megmondta. Lucifer hazug volt és gyilkos. Lezuhant a mennyből, mint egy felhővillám⁸⁸. A felhővillám végigsöpör hirtelen a látóhatáron. Lucifer egy nanosecundum alatt repült át a világegyetem egyik végéből a másikba. Ilyen gyorsan zuhant le! Ennyi ideig tartott Istennek, hogy elbocsássa ezt a fellázadt angyalt, miután azt a nagy hibát elkövette. Annyi ideje sem maradt, hogy feltegye a sapkáját. Aki látott már felhővillámot, megérti milyen gyors volt

⁸⁵ Bizonyos mohamedán és hindu országokban az a gyakorlat, hogy a nők a világtól elzárva, külön lakosztályban, vagy függöny mögött élnek.

⁸⁶ San Sebastián de Garabandal falu Spanyolország északi részében. 1961 és 1965 között négy fiatal iskolás lány beszámolója szerint számos Szűz Mária és Szent Mihály jelenés színhelye.

⁸⁷ Utalás az 1973-ban Agnes Katsuko Sasagawa nővér által jelentett akitai Mária-jelenésekre és üzenetekre.

⁸⁸ Két zivatarfelhő között létrejövő villám, amely nem éri el a földfelszínt.

Lucifer bukása. Amint ellentmondott, máris ment egyenesen a pokolba. Ahogy Jézus mondta: „Láttam a sátánt: mint a villám, úgy bukott le az égből.” (Lk 10,18) Így festette le Krisztus, és ő aztán nagy szónok volt. Lucifer lezuhant, ezért gyűlölködik.

Tudja, az, hogy sosem látta Istent, biztosan még inkább növeli Lucifer gyűlöletét. Sohasem volt a mennyben. Olyan volt, mint Ádám. Hozzá hasonlóan jól élt, nagyszerű ajándékokat kapott, és megmondták neki, mit csináljon, és mit ne csináljon. De Istent sose látta, ahogy Ádám sem, mert ha csak egyszer is látta volna, akkor most a mennyországban lenne. Kipróbálták, és nem állta ki a próbát. Nagyon csalódott. Becsvágyó volt, és csak egy lépésre volt az istenségtől. Olyan szép és okos volt! Ő volt a legkiválóbb és legintelligensebb teremtménye Istennek. Mégis elbukott a büszkesége és a hiúsága miatt. És most már soha, soha nem fogja látni Istent. Nem is tudja, milyen az Isten. Nem is tudja, milyen az Isten! Sohasem látta a mennyországot. Szerencsétlen, nyomorult, keserű angyalroncs.

Bernard: Ebből levonhatunk egy másik tanulságot. Az idők kezdete óta szellemi harc részesei vagyunk, és a devóciók azok, amik védelmünkre vannak ebben a harcban.

Martin atya: Így van. Hathatós fegyverek. Energiát adnak nekünk. Felvérteznek minket a megpróbáltatások és gyötrelmek ellen. Kardot adnak a kezünkbe. Erőt adnak. És ha bármikor ellent akarunk állni a kísértésnek, egyedül az ájtatosság segít. Általa segítségül hívhatjuk az angyalokat és a szenteket. Kérhetjük az Úr segítségét. Egyedül nem tudjuk legyőzni a kísértést, legyen az szex, pénz, hatalom, düh vagy akármilyen. Nem tudunk felülkerekedni, csak ha imádkozunk.

Van egy másik fontos tényező, mégpedig az, hogy már itt a földön részt kell vennünk a mennyország életében. Még ha a kegyelem állapotában vagyunk is, gyónunk és áldozunk, rendszeresen hallgatunk szentmisét, megtartjuk a tíz parancsolatot, mentesek vagyunk a bűntől, akkor sem élünk teljesen a Szentháromságban, ha nem beszélünk az angyalokkal, a szentekkel, és nem imádkozunk a mi Asszonyunkhoz. Ha nem gyakoroljuk az ájtatosságot, nem élünk teljes életet. Nem vagyunk az angyalok és szentek társaságában. Nem éljük a szentháromsági életet, ha nem beszélünk a Szentlélekkel. A szentek lelki közösségéhez tartozunk, mi is tagjai vagyunk. Már a földön is részt kell vennünk a szentek közösségének életében. Ebben az értelemben már a mennyben vagyunk. Halálunkkor azután, ha a mennybe jutunk, Isten félrevonja a fátyolt, és mi teljes jogú tagjai leszünk az isteni családnak, élvezve annak minden előnyét. Akkor is, ha először a purgatóriumba megyünk, tudjuk, hogy az isteni családhoz tartozunk, ott is a része vagyunk.

Bernard: Beszélte a fátyol félrehúzásáról. Nem segítenek a devóciók abban is, hogy tisztábban lássuk az igazságot és valóságot?

Martin atya: De igen. A devóciók segítenek. Gondolkodásra készítetnek. Megértetik velünk, mi az angyalok célja. Elgondolkodtatnak azon, hogy mit szenvedett Krisztus a kereszthalálban. És ha az ember elimádkozza, mondjuk, a Szent Mihály rózsafüzérjét⁸⁹ imádkozva mind a kilenc angyali karhoz, akkor megoldást fog találni a mindennapi problémáira. Ha imádkozunk az angyalokhoz, meg fognak világosítani a bűn, önmagunk és a mindennapi gondjaink felől. Megvigasztalnak. Ha imádkozunk az angyalokhoz, hozzájuk fogunk tartozni, és készségesen fogadjuk az égi útmutatást. Ájtatos életet kellene élnünk.

Ha sivár lelki életet élünk úgy, hogy vigyázzba állva eléneklünk néhány zsoltárt, és teljesítjük anyagi kötelezettségeinket, de nem gyakoroljuk az ájtatosságot, semmi sem

⁸⁹ A rózsafüzér egy változata, amelyben a nagy szemekre a kilenc angyali kar tiszteletére mondanak imákat.

biztosítja, hogy buzgó imádattal járulunk a szentostyához. Csak akkor áldozhatunk méltóképpen, ha megvan bennünk az áhítat. Mit jelent ez? Nem maradhatunk érzéketlenek a szentáldozással szemben, hiszen Urunk testét és vérének vesszük magunkhoz. Ahhoz, hogy a szentáldozás jelentőségét felfogjuk, több kell, mint értelem. Ájtatosság kell! Csak a mi Asszonyunk, az angyalok és a szentek tudják megtanítani annak méltánylását. Csak ők tudják ezt megtenni.

Bernard: Valamikor, egy magánbeszélgetés során tett egy kijelentést, ami azóta se megy ki a fejemből. Azt mondta, hogy amikor az 1950-es években a belgiumi Louvainban⁹⁰ volt gyakorlaton, már ott is találkozott az intézetben modernista professzorokkal. Azt is mondta, hogy ezeknek a modernista professzoroknak mindegyike rendelkezett két tulajdonsággal: egy, hogy nagyon intelligensek voltak, kettő, hogy soha nem imádkoztak.

Martin atya: Soha! Ezeknek az embereknek egyáltalán nem voltak devócióik. És kigúnyolták – gyengéden – azokat, akik nagyon ájtatosak voltak. A belgiumi Louvainban mindenféle nemzetek voltak képviselve. Mindenhol jöttek oda, keletről, nyugatról, északról és délről. Voltak keletiek és nyugatiak. Jöttek észak-amerikaiak és dél-amerikaiak és minden féle-fajta európaiak. Voltak feketék Afrikából, köztük hatalmas termetű ruandaiak. Tutsik⁹¹ voltak, óriások. Mindnyájan tanultunk, posztdoktori tanulmányainkat végeztük. Elképesztő dolgot vettem észre. A modernistáknál nem létezett vallásos áhítat. A latin-amerikaiak, az afrikai feketék, az ázsiaiak és az írek számára ez teljesen érthetetlen volt. A spanyolok és olaszok sem értették. Miért nincs ezekben a professzorokban hódolat a Szűzanya vagy a szentek iránt? Sőt, a professzorok még nevettek is ezen. Úgy gondolták, az áhítat gyerekes és babonás szokás. Ezekből az emberekből lettek később a leghíresebb eretnekek, fölszabadítás-teológusok, a Róma és a dogmák ellen lázadók.

Ott volt azután Karl Rahner⁹². Kiemelkedő teológus volt, és körülbelül annyi áhítat és vallási elkötelezettség volt benne, mint a bakancsomban. Egyáltalán semmi. Egy hideg osztrák volt, aki mindent ésszel magyarázott, és annyi katolikust rossz irányba terelt! Könnyű szívvel rontotta meg emberek életét. Egy eretnek szektának lett az alapítója, bár életében ezt még nem ismerték el róla. A devóció teljes hiánya jellemezte. Egyáltalán semmi áhítat nem volt benne, semmi iránt. Ezek a devóció nélküli emberek racionalisták voltak mindenben. Ez meg is látszott a későbbi életükön, hasznavehetetlen papoknak bizonyultak. Becsvágyók voltak. Némelyikük elhagyta az Egyházat, mások nem hagyták el, maradtak. De az világos, hogy nem volt bennük áhítat, és nem is akarták, hogy legyen.

Bernard: Hogyan keletkeznek a devóciók? Van egy bizottság, amelyik összeül és kitalálja őket?

Martin atya: Ó, dehogyan. A devóciók a Szentlélek sugalmazására kezdődnek. Például a Szűzanya megjelent Labouré-i Szent Katalinnak⁹³ és megmutatta a csodálatos Mária-érmet. Az Úr Jézus megjelent egy francia kolostorban élő apácának, Alcoque Margitnak⁹⁴, a

⁹⁰ Louvain-la-Neuve, egyetemi város Belgiumban, két katolikus egyetem székhelye.

⁹¹ Társadalmi osztály vagy etnikai csoport az afrikai Nagy Tavak vidékén, főként Ruandában és Burundiban.

⁹² Német jezsuita teológus (1904–1984), Martin atya tévesen osztráknak mondja.

⁹³ Francia apáca (1806–1876) az Irgalmasság Leányai rend tagja, 1947-ben szentté avatták. Az ő Mária-látomásai nyomán készült a milliók által viselt csodás érem, azaz a Szeplőtelen Fogantatást ábrázoló kegyérem. Használatát és viselését az Egyház jóváhagyta.

⁹⁴ Alcoque Szent Margit (1647–1690) francia apáca, Mária- és Jézus-jelenések tanúja. 1920-ban szentté avatták.

későbbi Szent Margitnak és kifejezte azt a kívánságát, hogy alapítsanak devóciót az Ő Szent Szívének hódolatára. És így tovább. A Szűzanya megjelent Fatimában, és felszólított minket, hogy újítsuk fel a rózsafüzér mondásának szokását, valamint bejelentette az öt első szombat devóciós gyakorlatát⁹⁵. Nem, a devóciókat a Szűzanya, az angyalok és a szentek, vagy maga Krisztus kezdeményezi. Nem keletkeznek maguktól. Nincs egy bizottság, amelyik összeül, és azt mondja: „Találjunk ki egy új devóciót!” Nem így történik, hanem mindig a Szentlélek ösztönzésére.

Bernard: A katolicizmus intelligens megfigyelői, amilyen az angol néhai Sir Kenneth Clark⁹⁶ volt, megállapították, hogy a katolikus devóciók – pusztán pszichológiai szempontból ítélve – végtelen sok bölcsességet és józan észet mutatnak. Minden lehetséges problémára vagy helyzetre van valami devóció. Mindenről gondoskodnak.

Martin atya: Semmi sem marad ki. Semmi! Igaza van. Pszichológusok és pszichiáterek – sokukkal dolgoztam itt New Yorkban – ragaszkodnak a devóciókhoz. Ragaszkodnak ahhoz, hogy a klienseik gyónjanak. Ezt mondják: „Nem tudom magát meggyógyítani, ha nem megy gyónni és nem imádkozik.” Apropó, van rá példa, hogy emberek, akik valamilyen megrázkódtatáson mentek keresztül, meggyógyultak vallási gyakorlatok, devóciók segítségével. Ismertem egy fiatal nőt, akit megerősszakoltak, és egy abortusza is volt. Szörnyű megpróbáltatásokon ment keresztül. Végül is a gyónás és a Szűzanyához intézett imák hoztak neki gyógyulást. Új fejezet nyílt az életében. Most már szembe tud nézni az élettel, míg korábban az öngyilkosság gondolatával foglalkozott. Igen, a devócióknak mély pszichológiai hatásuk van. Valójában sok pszichológus javasolja a rózsafüzér imádkozását, akkor is, ha ő maga nem hisz benne. Azt tartják, hogy az ismétlés és a meditáció nyugtatólag hat az emberre. Az igaz, hogy a rózsafüzérnek ilyen hatása van, de valójában az történik, hogy az ember egyre közelebb kerül az Istenhez és a Szűzanyához. Tényleg ez történik.

Bernard: Beszéltünk a hitehagyásról, ami az Egyházban történik. Hogyan gyakorolhatja egy család devócionális cselekedeteit, ha a helyi egyházközségében semmi támogatást nem kap ehhez?

Martin atya: Van egy fontos dolog, amit állandóan próbálok az emberek fejébe verni, és most a hallgatóink figyelmét is fel kell rá hívni. Ma már nincsenek alattunk biztonsági hálók. Mikor én fiatal voltam, mindenhol voltak biztonsági hálók. Nagyon nehéz volt elrontani valamit, mert mindig volt valaki, aki elkapott esés közben. A szülők, a tanárok, vagy a rendőrség, vagy a barátok, vagy a barátok családja megmentett a zuhanástól. És ott volt a közösség is. Ma már nincsenek ilyen biztonsági hálók. Apropó, az is probléma manapság, hogy egy elkötelezett katolikus család gyerekei hitetlenek társaságában vannak az iskolában és a helyi társadalmi eseményeken. Ha nem mondják a családok közösen a rózsafüzért és nem mennek együtt misére, akkor nem lesz vallásos lelki élet a családban, és a gyerekek elvesztik a hitüket. Ha a család nem imádkozik együtt, vagy megy gyónni, a gyerekek nem maradnak meg a vallásban. Ez történik, mert ha a gyerekek nem tanulják meg a szülőktől a vallásosság erényének cselekedeteit, akkor senkitől sem fogják megtanulni. A gyerekeink egyszerűen nem fognak ájtatosságot tanulni, ha mi nem tanítjuk őket.

⁹⁵ A Szűzanya 1925. XII. 10-én Pontevedrában Lúciának, a fatimai látnoknak megmutatta tövisekkel övezett szívét és így szólt: „Hirdesd nevemben a világnak, hogy megígérem: ott leszek az üdvösséghez szükséges kegyelmekkel mindazok halálos ágyánál, akik öt egymást követő hónap első szombatján meggyónnak, megáldoznak, s elimádkozzák a szentolvasót és egy negyed óráig társamul szegődnek az elmélkedésben.”

⁹⁶ Kenneth Mackenzie Clark (1903–1983) angol művészettörténész, múzeum igazgató, műsorvezető.

Bernard: Tehát a család imaéletét otthon kell gyakorolni.

Martin atya: Ez ma az apa és az anya kötelessége. Ezelőtt nem így volt. A szülőknek könnyű volt, mert az apácák vagy a katolikus iskolai tanárok tanították a vallásos élet lelki cselekedeteit. Általános volt, hogy családok együtt imádkoztak, és az ájtatosságokat együtt gyakorolták az egyházközségben. Manapság az egyházközségeket ez nem érdekli. Pénzgyűjtéssel és összejövetelek szervezésével foglalkoznak, nem a devóciókkal. Az ájtatosságot már nem gyakorolják. A szülőknek kell tenniük. És ha egy szülő azt mondja: „Az én gyerekeim nem nagyon vallásosak”, ezt mondom nekik: „Ez a te hibád. A te hibád most, mert a gyerekeid sehol máshol nem fogják megtanulni a hitet. Tőled kell megkapniuk. Ha nem adod át nekik, nem teljesíted a kötelességedet.” A szülő helyzete ma teljesen más, mint az én időmben volt. A biztonsági hálók ma már nem léteznek.

Egyébként egyetlen szülő sem mondhatja, hogy nem tudja, mit csináljon. Nagyon könnyen kitalálhatja, hogy mit csináljon. Nagyon sok információforrás létezik. Húsz évvel ezelőtt nem ez volt a helyzet, akkor a szülők tájékozatlanok voltak. Ma más a helyzet. Most mindent kideríthetnek az otthoni iskoláztatásról, a családi imádkozásról, a gyermekek vallási oktatásáról. Ezeket nagyon buzgó emberek tanulmányozták, és le is írták. Némelyik még házhoz is jön, hogy elmagyarázza a dolgokat. Létezik ilyen szolgáltatás. Ha tehát az ember akarja, megtanulhatja, hogyan kell csinálni, de egy kis erőfeszítés kell hozzá. A legfontosabb dolog, amit a szülőknek mondanék az, hogy senki sem fogja helyettük megcsinálni, és ha sem ők, sem más nem csinálja, őket fogják okolni, mert ők a szülők. Az ő felelősségük lett volna, ők a hibásak. A gyerekek mindig támadhatnak ezzel: „Ezt sose tanítottad nekem. Miért?”

Bernard: Mit javasolna azoknak a szülőknek, akik nem tudják, hogyan állítsanak össze egy vallásos lelki programot a család számára?

Martin atya: Meg kell tanulniuk valakitől, aki tudja. Kapcsolatba kell lépniük emberekkel, írniuk kell nekik. Meg lehet találni a módját. Hagyományos katolikus újságokban lehet találni neveket, címeket, telefonszámokat jó katolikus tanító hivatalokhoz. Meg lehet csinálni. Lehet, hogy az Egyesült Államokban és Kanadában nehéz megtalálni a jó katolikus helyeket, de ha keresi az ember, megtalálja, léteznek ilyenek. Ma az emberek elég képzetek ehhez a kutatáshoz, csak olvasni kell tudniuk. Vagy telefonálni és kérdezni, vagy utazni. Aki akarja, megtalálja a választ, de valóban akarni kell, mert senki nem fogja biztatni őket, hogy „Csináld!”. Senki nem fogja kijavítani a hibákat, a gyerekek sem. Ők boldogok, ha semmi sem gátolja őket a szabadságukban. Ha tehát a szülő nem csinálja, senki sem fogja megcsinálni, és ha nem szívesen csinálja, akkor egyáltalán nem lesz belőle semmi. El kell határozni. Akarni kell.

A mai szülőknek súlyos felelőssége a gyermekek lelki oktatása. A múltban ez nem terhelte a szülőket. Volt felelősségük, de közel sem olyan megerőltető, mint ma. Azért olyan nehéz ma, mert a gyermekeket érő külső hatások nagyon, nagyon károsak. Mégsem mondhatják: „Nem tudtam, mit kell tennem.” De tudták. Legalábbis ki tudták volna találni, ha utánanéznék. Ki tudták volna találni, mit kell csinálniuk, tudhatták volna. A gyóntatószékben gyakran hallom szülőktől ezt: „Tudnom kellett volna. Valójában tudtam. Tudtam, hogy utánajárhatnék, hogy mit kell tennem, de lusta voltam. Sok más dolgom volt. A feleségem és én sokat szórakoztunk. A Kajmán-szigetekre jártunk, meg a Virgin-szigetekre, ide-oda. A hittel nem törődtünk, és most a gyerekeink a maguk útját járják.”

Bernard: Tud valamilyen általános alapelveket javasolni a családok vallásos lelki életének tervezéséhez?

Martin atya: Igen, van néhány általános irányelv, amit javasolhatok. Először is határozniuk kell a miséről. El kell dönteniük, hová fognak misére járni, és ki lesz a papjuk. Kihez menjenek gyónni? Ez az első, ami felől dönteniük kell. Azután ki kell deríteniük, hogy a mise, amire járnak, érvényes-e. Érvényes-e a mise? Valódi mise-e, vagy hamisítvány? Ezt meg kell tudni, és ha utánajárnak, megtudhatják. Ezt is nekik maguknak kell elintézni, senki sem fogja megcsinálni helyettük.

Másodszor, a gyerekek korától függően, ki kell deríteniük, hogy mik a problémák. Milyen károsodás érte a gyerekeket? Ha van egy 16 éves fiam, aki nem tudja a Miatyánkot, az baj. Ha van egy 12 éves fiam vagy lányom, aki semmit nem tud Jézusról, Názáretről vagy a keresztről, és este nem imádkozik, és egyáltalán nem is tudja, hogy kell imádkozni, akkor bajban vagyok. Bajban vagyok, és pedig a saját hibámból. Ha vannak unokáim, akiket a pogányság hullámai elértek, kötelességem, hogy megpróbáljak segíteni rajtuk. Tehát a második fontos dolog, hogy felmérjük a családot. Vizsgáljuk meg. A gyereknevelésben nem lehet a be-nem-avatkozás elvét követni. Nem hagyhatjuk irányítás nélkül a gyerekeket. A mi kötelességünk Krisztushoz vezetni őket, és ezért felelni fogunk Krisztusnak. Meg fogja kérdezni: „Miért nem tetted azt? A te gyerekeid voltak. Kezdetől fogva befolyásolhattad volna őket. Nem tetted. Söröztél a barátaiddal és szórakoztál a feleségeddel. Nem akartál emiatt aggódni, lusta voltál. Túl fáradtnak mondtad magad. De a kártyázáshoz nem voltál fáradt, és ahhoz sem, hogy munka után találkozz a barátaiddal, mielőtt hazamész.” Minderről, amit tettünk, majd számot kell adnunk.

Tehát az első a mise és a pap. Imádkozzunk, hogy megtaláljuk a jó misét. Fontos, hogy találjunk egy jó papot, aki irányít lelki kérdésekben. Vannak jó papok a világon. Másodszor, fel kell mérnünk a gyerekeink állapotát. Vannak jó katolikus szervezetek, amikben lelkes és buzgó katolikusok segítenek a gyerekek lelki nevelésével kapcsolatos döntésekben. Rajtuk keresztül rengeteget tanulhatunk, ha keressük a lehetőséget.

Bernard: A hagyományos római misekönyv nagyon hasznos lehet a vallásos lelki gyakorlat megtervezésében. Indulásnak imák egész sora található a család számára bármelyik tradicionális misekönyvben. A katolikus vallás egyik sajátossága, hogy végtelenül gazdag imákban és vallásos szokásokban, amiket variálni lehet a különböző időszakokban, de még naponta is.

Martin atya: Tíz év is eltelhet anélkül, hogy kétszer kelljen mondanunk ugyanazt az imát, tényleg annyi van belőlük. Annyi lehetőség van. Hihetetlen sok devóció közül lehet választani. De ahhoz, hogy kitartsunk az ájtatosságban, hinnünk kell az örökkévalóságban. Tudnunk kell, hogy az örökkévalóságba tartunk. Hinnünk kell Istenben. Felnőttként kell viselkednünk, tudván, hogy ez az élet nem csak próba. Ez az igazi. Nem lesz másik, a végítélet következik utána. Amikor fiatal voltam, azt hittem, örökké fogok élni. Úgy értem, hogy 12, 13, 14, 15, 16, 17 vagy 18 éves korában az ember azt hiszi, hogy az élete a végtelenre nyílik. De sajnos, az élet nem végtelen. Lassan, de biztosan bezárul körülöttünk. Mire 50, 55 vagy 60 évesek leszünk, már látjuk a falakat magunk körül, amint kezdenek bezárulni. Mikor elérjük a 70 vagy 75 évet, már tudjuk, hogy egy szűk kis ösvényre vagyunk beszorítva, ahonnan már sehova nem mehetünk, csak előre. Nem lehet visszafordulni, ebből tudjuk, hogy az élet nem csak próba. Tudjuk, hogy semmit sem kezdhetünk újra. Nem mehetünk vissza a múltba, hogy javítsunk és változtassunk rajta. Most kell olyan jól csinálni, amilyen jól csak tudjuk, mert nincs visszaút. Ismétlem, ez nem csak egy próba. Ez az igazi, ez az egyetlen lehetőségünk. Felnőttként kell gondolkodnunk ahhoz, hogy a valóságot megértsük. És nem akarunk erre gondolni, mert ez számunkra ijesztő valóság. Hajlunk arra, hogy elzárkózzunk előle. Ezért nagyon gondosan, nagyon-nagyon erősre kell építenünk a

vallásos életünk alapjait. Ha ájtatosan élünk, akkor gondoskodunk a földi életünkről, és már itt elkezdjük azt az életet, amit majd a mennyben fogunk élni. Ez az alap.

Bernard: Az alapelv tehát az, hogy az örökkévaló dolgokkal kell elsősorban törődni, a devóciók jönnek maguktól.

Martin atya: Igen. Az ájtatosság jön magától, ha az örökkévalókat helyezzük előtérbe. Ehhez azonban erőfeszítéseket kell tenni. Manapság senki nem fogja ezt megtenni helyettünk. A devóciók lassan eltűnnek az egyházból. Általánosságban szólva, a papok és püspökök már nem szorgalmazzák az ájtatosságot. Ők maguk elvesztették a vallásos lelkeséget, tehát nekünk magunknak kell megtalálnunk. Igyekezzünk, mert a végén Isten megkérdezi tőlünk: „Miért nem tetted?”

Bernard: Köszönöm, Martin atya, ezt a három beszélgetést.

Martin atya: Ez egészen különleges alkalom volt, soha nem fogom elfelejteni. Isten áldja meg.